Kaya de Vos

TOATE FEMEILE VOR 7

romance

ebook

HUMANITAS

Kaya de Vos

TOATE FEMEILE VOR 7

romance

ebook

HUMANITAS

Kaya de Vos predă arhitectura la o universitate din Europa. A publicat până acum câteva cărţi, o serie de eseuri şi articole de specialitate. Are un birou de arhitectură unde proiectează dacă are comenzi şi dacă ceea ce i se cere i se pare provocator. A scrie *romance*-uri este un cadou pe care şi-l face din când în când sieşi, pentru că astfel îşi poate lăsa imaginaţia să se desfăşoare în voie, fără cenzura bugetelor imposibile, fără presiunea termenelor inacceptabile, fără hărţuiala beneficiarilor cu exigenţe prost înţelese. Iar dacă ceea ce scrie poate să-i bucure pe cei din jur, se declară extrem de mulţumită.

Kaya de Vos

TOATE FEMEILE VOR 7

romance

Doctorului C.C.

Ceremonia se încheiase. Totuşi, ceva din marea taină care tocmai se săvârşise acolo părea că dăinuie încă în aerul rece şi sever al micii capele normande a cărei istorie se pierdea hăt, demult, înainte de anul 1000. Arborele lui Iisus din marele vitraliu conceput de Braque însuşi trimitea intense raze albastre asupra asistenţei emoţionate.

În rochii albe de organza, fluturându-şi părul prins cu funde uriaşe din tul, două fetiţe cam de opt ani începură să împartă celor prezenţi bomboane aşezate în coşuleţe plate şi orânduite frumos pe paturi de hârtie dantelată.

Aproape imediat după ce preotul îşi încheiase scurta alocuţiune, din grupul adunat să schimbe îmbrăţişări în mijlocul capelei se desprinse o femeie înaltă, cu silueta gracilă, care se îndreptă spre şirul de bănci din stânga. În mişcare, deux-piecès-ul ei din shantung sidefiu răspândea ape suave în semiobscuritatea austeră. Pe cap purta o pălărie din pai alb-argintiu, cu calotă mică şi boruri enorme, care îi înconjura chipul senin cu un nimb strălucitor. Dacă o priveai atent, observai că era, poate, trecută de prima tinereţe. Radia însă o prospeţime şi o lumină cu care vârsta nu avea a face. Era frumoasă, ori fericirea care i se citea pe faţă o făcea să arate astfel? Mergea păşind uşor, ca într-o plutire, strângând în mâini un buchet alcătuit cu migală din flori şi frunze subţiri de fraesia *albe. Se opri la prima bancă, unde, într-un landou bleumarin cu roţi mari, se juca fără griji, sub privirile placide ale bonei, un copilaş de şase-şapte luni. Îl luă în braţe, ţinându-l cu greu din cauza buchetului de care nu voise să se despartă şi se întoarse către cei rămaşi lângă altar. Un bărbat tânăr, înalt şi el, chiar foarte înalt şi deopotrivă de suplu, îmbrăcat într-un smoking crem, potrivit cu solemnitatea din amiaza de sfârşit de vară la care luase parte, se grăbi să îi vină în întâmpinare. Luă copilul cu grijă infinită şi începu să îl salte uşor şi să îi vorbească într-o limbă ştiută doar de ei doi. I se alătură de îndată, destul de precipitat, un alt bărbat, îmbrăcat la rândul său în smoking – de astă dată negru. Dacă nu l-ar fi trădat părul încărunţit, aproape că ai fi putut să crezi că e de-o vârstă cu celălalt, căci întreaga lui ţinută, proporţiile trupului şi felul sigur în care se mişca îi dădeau un foarte convingător aer de tinereţe. Împreună, se îndreptară spre ceilalţi, care îi*

primiră cu mici exclamaţii de bucurie. Copilul fu atins, mirosit, sărutat pe mânuţe şi picioruşe, salutat în feluri stranii de fiecare dintre cei nu mai puţin de zece inşi – femei şi bărbaţi de vârste diferite – care alcătuiau distinsa adunare. Odată încheiat acest scurt ritual de integrare, grupul, în frunte cu cei trei care purtau pruncul, se îndreptă spre uşa masivă din lemn de stejar şi părăsi incinta care rămase să se scufunde, împăcată, în ruminaţia gloriei sale milenare.

Abia ieşiţi din întunecimea capelei, cei prezenţi, orbiţi de lumina puternică a amiezii şi neputându-se despărţi, mai adăstară o vreme în curtea nu prea mare a bisericii, continuându-şi printre lespezile de gresie ori granit ale mormintelor – multe din ele vechi de secole – conversaţia începută înăuntru. Se îmbarcară abia într-un târziu în maşinile parcate peste drum şi porniră disciplinaţi, unii după alţii, în şir, conduşi de automobilul în care se aflau doamna în alb cu copilul, împreună cu cei doi bărbaţi şi bona.

Câteva clipe mai târziu, alaiul minuscul se pierdu în şerpuirea falezei abrupte, dincolo de care se putea vedea până departe La Manche, strălucind mat ca o imensă şi veche tipsie de argint.

În aerul tare, străbătut de miresme iuţi venite dinspre larg, pacea solemnă a locului, tulburată pentru un scurt răstimp, se reaşternea încet.

Varengeville-sur-Mer, cândva, poate într-un vis

Un firişor subţire de sânge i se scursese pe tâmpla stângă, scăpat de sub pansamentul prins cu stângăcie, şi se oprise în părul încâlcit şi plin de praf. Întinsă pe patul tare şi îngust, cu ochii închişi şi cu capul complet golit de gânduri, simţea vag cum şuviţa caldă începe să se usuce. Altminteri, în mod paradoxal, o mare linişte i se instalase în toată fiinţa, ca şi cum accidentul stupid prin care tocmai trecuse fusese porţia ei de suferinţă la suma zilnică de nenorociri a lumii şi, cumva, garanţia că, pentru o vreme, nimic rău nu i se mai putea întâmpla.

Ambulanţa de provincie – un „TV“ din vremuri imemoriale, cu vopseaua scorojită, prin care plângeau roşu table ruginite – începuse să cotească des, dând astfel de ştire cui ar fi băgat de seamă la asemenea lucruri că intraseră în Bucureşti. Deşi maşina mergea încet, se hurduca îngrozitor la toate hopurile drumului, ameninţând să se desfacă în bucăţi dintr-o clipă-ntr-alta. Nu simţea. Adică simţea, dar nu-i păsa. N-o deranja câtuşi de puţin. De parcă, prin lovitura de la cap, ar fi fost proiectată într-o altă dimensiune a sensibilităţii.

A tresărit, totuşi, când uşa dublă din tablă s-a deschis şi o voce le-a anunţat grijuliu:

— Hai, încet, că am ajuns. Hai, că vă ajut eu. N-avem decât doi paşi de făcut, că am tras chiar la gardă, la chirurgie. Hai, întâi doamna – ia uite ce palidă e – şi p’ormă dom’şoara. Aaaşa! Încet! Hopa!

Era şoferul care făcea acum şi rol de infirmier. Le-a coborât pe amândouă din maşină cu mare grijă şi, susţinându-le ferm de câte un braţ, le-a condus pe o potecă din dale mari de beton către o căsuţă albă cu un singur cat, acoperită cu ţiglă maroniu-roşiatică: mai mult ca sigur amintita „gardă“.

De jur împrejur, un parc enorm adăpostea o grămadă de astfel de case, care mai mici, care mai mari, aşezate divers, dar toate albe şi cu un aer ambiguu de austeritate familiară, bine temperată de căldura după-amiezii de august. Era Spitalul 9.

Au intrat într-o încăpere mică, pardosită cu un linoleum cafeniu dezlipit pe alocuri şi mobilată sumar în chip de cabinet medical: nelipsitul pat înalt pentru consultaţii, o masă acoperită cu pânză albă pe care era aşezat un

telefon negru de ebonită, un scaun, un mic dulap din schelet metalic vopsit în alb, cu pereţi şi rafturi de sticlă, un cântar – alb şi el – adăstând într-un colţ, strâmb ca o barză bolnavă. Pe peretele din stânga, o uşă – şi ea tot albă – purta demn inscripţia „Sală de Tratamente“.

Acolo, şoferul-infirmier le-a predat cu comentarii minime asistentei în vârstă care ocupa unicul loc de la masă şi scria de zor ceva într-un registru mare şi ponosit, cu ochelarii lunecaţi de transpiraţie până pe vârful nasului.

— Aşezaţi-vă aici pe pat să chem pe dom’ doctor Condurachi, care e azi de gardă. Puteţi sta aşa sau vă duc dincolo să vă întindeţi?

Asistenta se ridicase şi se agita în jurul lor, preluând controlul. Au asigurat-o într-un cor stins că pot să stea aşa, pur şi simplu aşezate pe patul înalt, cu picioarele atârnând în gol.

După câteva încercări, l-a găsit undeva pe doctorul Condurachi. L-a anunţat că avea „o urgenţă“, apoi s-a aşezat să le treacă datele în registrul înfoiat de pe masă. Era în toate mişcările ei o siguranţă care trăda ani buni de muncă în locuri ca acela. Până şi formele ei îmbelşugate, cu proporţii de noptieră, până şi culorile incerte ale părului şi pielii ei, până şi vocea înaltă şi cumva spartă aparţineau acelui spaţiu, acelor mobile, acelei după-amiezi dezlânate, acelei întâmplări care scăpase oarecum din realitate şi plutea în derivă la malul visului.

— Ce avem, Cati? Câte persoane? A, sărut-mâna! După pansamente, dumneavoastră sunteţi, da? Ia să vedem… Ce s-a întâmplat, de fapt?

Nu apucaseră să răspundă la nici o întrebare. Stăteau ca nişte găini speriate şi îl priveau cu ochi uşor măriţi pe doctorul care apăruse de nicăieri şi adusese cu sine o vibraţie nouă în după-amiaza stătută de duminică. Era înalt, impunător chiar, cu un aer sportiv, susţinut de halatul scurt, desfăcut la gât, dar mai cu seamă de perechea de blugi corect tociţi pe pulpe şi de pantofii albi de tenis. În plus, afişa o bună dispoziţie care nu părea să aibă nimic în comun cu locul acela, ori cu vreuna din persoanele de acolo. Oare câţi ani să fi avut? Poate treizeci? Oricum, nu apucase să fie marcat de rutina dură a profesiei pe care şi-o alesese. Era din altă poveste decât asistenta. Era din altă poveste decât ele. De fapt, ele din ce poveste mai erau?

— Sunteţi mama şi fiica, nu-i aşa?

— Nu. Eu sunt mătuşa. Mama a rămas la locul accidentului.

— Dânsa conducea?

— Nu. Soţul meu. Şi el a rămas acolo. De fapt, ei sunt amândoi teferi. Doar noi am fost rănite.

Între timp, doctorul se apropiase şi începuse să le desfacă pansamentele cu mare dexteritate şi grijă, acolo, pe loc, ajutat de Cati, care se mişca expert prin încăpere, aducând instrumentele, substanţele, toate celelalte lucruri cerute de el, ţinând ici, apăsând colo, notând dincolo, într-un ritm molcom, dar susţinut fără abatere.

— Văd că vi s-a acordat deja un prim ajutor. Dumnezeule, cine v-a „festonat“ în halul ăsta? Cati, pregăteşte dincolo. E mai complicat. Trebuie să suturez din nou plăgile.

— Adică să ne coaseţi din nou? Infirmierul din Ghergani, care ne-a cusut, ne-a atras atenţia că nu are cel mai potrivit catgut – de fapt n-a avut nici anestezic –, dar că face foarte bine ce face.

Mătuşa părea uşor speriată de perspectiva unei noi intervenţii şi dispusă să lupte cu hotărâre pentru ceea ce era deja bun-făcut. Şi, pe deasupra, cu atâta chin!

— Într-adevăr: aveţi pe frunte un fel de furculiţe de sfoară. Vreţi să vă aduc o oglindă? Mă tem că o să vi se facă rău… Poate că pe dumneavoastră nu vă interesează, dar la domnişoara e păcat. Câţi ani aveţi? o întrebă, privind-o intens, ca şi cum ar fi voit să afle totul despre ea din această unică întrebare.

— Cincisprezece şi… aproape şaisprezece…

Vocea îi era pierită de emoţie şi, pe deasupra, simţea cum, sub privirile cercetătoare ale doctorului, roşeşte până la urechi. Ce timiditate idioată! Nu numai că nu îndrăznea să îi întoarcă privirea, dar îşi dorea din răsputeri să dispară de pe faţa pământului în chiar clipa accea. De ce se tot uita aşa fix la ea ? Ce văzuse?

— Aproape şaisprezece? Aş fi putut să jur că aveţi optsprezece sau chiar nouăsprezece! Sunteţi şi foarte înaltă… Faceţi baschet, sunt sigur. Se vede după musculatura picioarelor.

Ia te uită! Când avusese timp să vadă toate astea? De fapt, de când venise, o măsura uşor amuzat, cu ochi expert. Avea o privire caldă, albastră

şi adâncă, pe care ea nu i-o putea susţine nici măcar o secundă. De altfel – şi aici poate că de vină era şocul –, asta era cam tot ce putea spune despre acest personaj care dăduse buzna în viaţa ei cu cinci minute înainte şi care o descosea acum, iată, chiar şi la propriu!

Adică, încă nu începuse. Tocmai le trecuse „dincolo“, în sala de tratamente şi îşi pregătea instrumentarul pentru mica intervenţie. Lucra repede şi, între timp, făcea mici glume şi le punea întrebări.

Acum, că era ocupat, îl putea privi aproape în voie, încercând totuşi să nu bage de seamă mătuşa Lori. Aşa îi spuneau ei acasă, Lori. Nu ştia de unde i se trăgea, pentru că, altminteri, o chema Iulia. Ea ar fi observat imediat, şi cine ştie ce comentarii ar fi făcut chiar acolo, cu ceilalţi de faţă. Putea să fie uneori îngrozitor de deplasată.

Da, doctorul trebuie că era un tip bine. Sigur, aşa o să spună Lori mai târziu. Era expresia ei: un tip bine. Asta putea să spună aproape cu siguranţă chiar şi ea, deşi era clar că până acum nu întâlnise nici unul în carne şi oase. Într-adevăr, ce ciudat! Nu cunoscuse până acum nici un bărbat tânăr şi frumos şi cu un aer atât de *à l’aise*. De fapt, unde ar fi putut să-l întâlnească? Viaţa ei se derula între casă şi şcoală cu o precizie şi o monotonie de metronom. În casa lor intrau doar prieteni ai părinţilor, oameni de vârsta lor, cu familii şi copii deja mari. La şcoală, profesorii erau de vârsta părinţilor, iar colegii – de vârsta ei. Unde pui că băieţii pe care îi vedea prin şcoală păreau cu toţii stupizi şi infantili – nişte adolescenţi timizi, plini de coşuri, cu braţe subţiri şi voci caraghioase, care mai aveau încă mult de crescut până să devină interesanţi – fie şi numai pentru o plimbare în parc. E drept că nu ştia cam cum ar trebui să se petreacă lucrurile ca să se ajungă la aşa ceva, adică la o plimbare în parc împreună cu un băiat, sau pentru ce ar mai fi putut fi interesant un băiat în afară de măritiş, cândva, peste mulţi ani.

Totuşi, dacă se gândea bine, bărbaţi frumoşi mai văzuse, pentru că mergea – destul de rar, e drept – la cinema. La Cinemateca de pe bulevardul Magheru îi văzuse pe Alain Delon în *Laleaua neagră*, pe Belmondo în *Cavalerul Pardaillan* şi chiar pe Elvis în *Veselie la Acapulco*. Iar la Patria sau la Scala, pe marii actori ai anilor ’80, Robert Redford, Paul Newman, iar mai târziu, Richard Gere făcuseră filme mari, în care farmecul lor

personal avusese un cuvânt greu de spus. Pentru că toţi erau, după câte îşi dăduse foarte bine seama, absolut fermecători. Nu se gândise însă niciodată prea mult la ei. I se părea că nu fac parte din viaţa reală, că există doar acolo, pe pânză, coborâţi din poveste, cam ca Feţii-Frumoşi din basmele pe care le citise până nu de mult.

Doctorul încărca acum o seringă. Privind fix la acul acesteia, pe frunte îi apăruse o cută uşoară, iar faţa îi devenise brusc serioasă. Avea un profil cu linii ferme, uşor ascendente, poate din cauza sprâncenelor care se prelungeau mult către tâmple. Nasul drept, bine conturat, contrazicea cumva linia arcuită a buzelor. Cu totul, avea aerul unui câine de vânătoare de rasă pură, care adulmeca prada. Chiar şi părul castaniu-închis, sârmos şi tuns destul de scurt, completa portretul în exact aceeaşi idee. Doar luminile vesele din ochi îndulceau când şi când expresia de mare determinare ce i se citea pe chip. Şi vocea. Da, vocea lui avea în ea ceva blând şi învăluitor care îţi dădea un fel de siguranţă că te afli pe mâini bune. Sau poate că aşa i se părea ei.

— Să veniţi aici, domnişoară! Începem cu dumneavoastră. Scoateţi-vă sandalele şi aşezaţi-vă pe masă, cu capul încolo. Aşa! Foarte bine. Acum va trebui să vă rad sprâncenele.

— Haideţi domnu’ doctor, că nu e nevoie! Cicatricea e destul de sus.

— Bine, Cati, nu vezi că vreau s-o necăjesc puţin pe domnişoara… cum vă cheamă, de fapt?

— Ileana Armina …

— I-auzi! Ileana Cosânzeana. Deşi Cosânzenele erau, cred, toate blonde, iar dumneavoastră sunteţi brunetă. Şi ochii, ia să văd… ochii sunt căprui, sau mai degrabă aurii, mi se pare… Sunteţi periculoasă de-a dreptul!

Se aplecase către ea şi o cerceta acum îndeaproape, atingându-i fruntea din loc în loc, cu două degete. Încerca probabil să vadă care era starea ţesuturilor. Dar era atât de aproape, încât îi simţea căldura: un fel de aură stranie de forţă şi de mister care o tulbura îngrozitor. Un rău ciudat, ca o ameţeală şi totodată un fel de greaţă îşi făceau loc undeva neştiut, înăuntrul ei. Doamne, când avea să se termine duminica asta? Închise ochii.

— Şi Armina… Ce nume frumos! Şi rar! Dar acasă cum vă spune?

— Ia, dom’ doctor, lăsaţi-o în pace pe dom’şoara, că nu-i de nasul dumneavoastră. Pe când o fi dânsa de douăzeci-douăjdoi de ani, dumneavoastră o să fiţi un moş!

— Aşa, Cati, peste patru-cinci ani o să fiu un moş?! Bine, las’ că mai vorbim noi!

Între timp, de fapt, nici unul din cei doi nu stătea degeaba. Tot ce trebuia pentru intervenţie fusese pregătit. Anestezia locală deja începuse să îşi facă efectul. Întinsă pe masă, avea acum faţa acoperită cu un „câmp de operaţie“ – o bucată de pânză cu un decupaj rotund şi cu un diametru de vreo zece centimetri la mijloc, aşezat în dreptul ochiului stâng. Nu mai putea vedea. I se spusese să ţină închis ochiul rămas neacoperit.

Nici „descoaserea“, nici „recoaserea“ nu au fost nişte operaţiuni prea plăcute, în ciuda anesteziei. Simţise ca şi cum cineva trăgea de un fel de coajă lipită de o parte din fruntea ei, încercând să o unească de o altă coajă, lipită mai încolo, de altă parte a frunţii. Nu era vorba de durere, ci de o senzaţie cu totul nefirească de neparticipare la lucruri care ţineau de fiinţa ei cea mai intimă. Evident că în tot acest răstimp n-a zis nici „pâs“. Mătuşa Lori a mai cârtit din când în când. Mereu avea ceva de comentat, de reclamat sau de obiectat. Aşa era ea.

— Sunteţi foarte curajoasă, domnişoară, dar veţi vedea că a meritat strădania. V-am făcut o cusătură splendidă şi nici măcar nu m-am atins de sprâncenele dumneavoastră! Peste un an n-o să se mai vadă nici urmă de cicatrice, vă garantez. Hm, ce zici, Cati?

— Hai, dom’ doctor, că toată lumea ştie că sunteţi cel mai bun. Ce tot… Ce, v-au pierit lăudătorii?!

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule doctor.

A fost tot ce a izbutit să îngaime, în timp ce se ridica ajutată de Cati.

— Să fiţi sănătoasă! Şi, atenţie, în zilele următoare nu vă spălaţi pe faţă! De altminteri, marţi ne vedem din nou. Vă aştept aici oricând, dar nu mai târziu de ora două. Să vedem cum arătaţi şi să schimbăm pansamentele.

Vorbea cu o familiaritate plăcută, ca şi cum s-ar fi cunoscut dintotdeauna şi tocmai le invita să se întâlnească să mănânce o prăjitură. Ei îi făcea bine asta, după toate câte se petrecuseră în duminica aceea nefastă.

— Cati, te rog caută o ambulanţă liberă care să le ducă acasă pe pacientele noastre. Mergeţi împreună, nu-i aşa?

Da, mergeau împreună.

*

Ziua care a urmat a fost neaşteptat de stranie şi, de fapt, de grea. Se lupta cu mereu şi mereu aceleaşi imagini şi scene care reveneau obsesiv în mintea ei.

Chipul doctorului Condurachi se estompase de atâta evocare. Nu mai ştia deloc cum arată cel la care se gândea – cel pe care îl avea în minte încontinuu, fară nici o clipită de pauză. Nu mai putea să mănânce, dormise prost şi visase frânturi de vise cu maşini ciocnite, cu ambulanţe răsturnate, cu omuleţi bizari, îmbrăcaţi în halate albe, care o urmăreau cu instrumente înspăimântătoare, de tortură. Pe el nu-l visase deloc, dar, de îndată ce se trezise, îi redobândise prezenţa perpetuă în ochii minţii, ca şi cum ar fi locuit în spaţiul fiinţei ei, care până atunci fusese doar al ei şi pe care, iată, de duminică, trebuia să îl împartă cu el.

Ziua a trecut în felul acela complet dizlocat din realitate, de reverii necunoscute, presărate cu tresăriri de emoţie şi cu momente de panică legate de revederea de a doua zi. Dar seara, când tocmai se gândea, extenuată, că pur şi simplu nu va face faţă întâlnirii, telefonul care suna destul de rar în casa lor s-a pornit să ţârâie metalic, cu sunetul acela inconfundabil şi solemn al aparatelor din ebonită.

S-a repezit să răspundă pentru că îi plăcea să afle prima cine suna şi de ce. Era mătuşa Lori, care i-a comunicat scurt că hotărâse să nu mai bată a doua zi drumul până la „9“ pentru schimbat pansamentele şi că aranjase să se întâmple asta mult mai aproape, la Urgenţă, unde lucra bunul lor prieten, doctorul Filip. Sigur, vor merge totuşi la „9“, dar peste o săptămână, adică la următoarea schimbare de pansamente.

Şi a urmat o săptămână de chin. Noroc că era în vacanţă. Nu-şi închipuia cum ar fi făcut faţă unor astfel de rătăciri având program de şcoală. Dar aşa, avea răgaz să rămână pierdută ore în şir privind în gol, cu gândul lipit de un

chip care, făcându-i ghem stomacul şi aproape paralizând-o de concentrare, radia spre ea unde intense de emoţie necunoscută.

Apoi a venit şi marţea cu pricina. S-a trezit devreme şi a început să se pregătească precipitat pentru marea întâlnire pe care mintea ei o repetase de atâtea ori, încât îşi pierduse orice înţeles. Ea însăşi se simţea golită, ca un vas de lut aruncat pe un mal de apă. Nu mai înţelegea exact pentru ce se pregătea şi nu-şi mai putea aminti nicicum chipul personajului care îi răvăşise atât de desăvârşit viaţa.

Numărând paşii care le despărţeau, pe ea şi pe mătuşa Lori, de uşa camerei de gardă, se gândea cum ar fi să se întoarcă din drum, pretextând că a uitat ceva esenţial, sau cum ar fi ca el să nu fie acolo. Se simţea total ridicolă şi aflată în pragul leşinului din cauza panicii îngrozitoare care o stăpânea fără putinţă de scăpare.

Domnul doctor Condurachi? Domnul doctor nu era în spital. În ce problemă? A, pentru schimbatul pansamentelor… Sunteţi persoanele cu accidentul de duminica trecută? Daa, domnul doctor v-a aşteptat o grămadă marţi. Chiar şi-a făcut griji că nu aţi venit şi nici nu aţi anunţat. Acum e plecat în concediu… Nuu, nu ştiu când se întoarce, dar luaţi loc să chem doctorul de gardă să vă vadă şi să vă schimbăm pansamentele…

*

Îi era limpede că nu avea să îl mai vadă niciodată. Vara aproape trecuse şi chiar la sfârşitul lui august aflase că doctorul Condurachi „fugise“ din ţară. De fapt, nu se mai întorsese de la un stagiu de perfecţionare la care fusese trimis de spital. Tocmai începuse să îl uite cumva, dacă uitare se putea numi faptul că adormea în fiecare seară răsucind în minte ore în şir chipul lui luminat de un zâmbet jucăuş… E drept, ziua îşi lua răgaz şi începuse să poată ajunge la intervale lungi „fără el“, în care se putea concentra aproape bine pe ceea ce avea de făcut.

Apoi, la începutul lui septembrie, mătuşa Lori o invită să meargă cu ei – cu ea şi cu unchiul Dinu – pentru câteva zile, la mare, la Mangalia. Unchiul Dinu era regizor şi lucra la un film care se turna la Vama Veche. Era un prilej de mare bucurie, pentru că îi iubea foarte mult pe Lori şi pe Dinu

care, la rândul lor, ţineau enorm la ea. Ei nu aveau copii, aşa că îşi revărsau asupra ei toată tandreţea şi răsfăţul cu care şi-ar fi înconjurat propria progenitură, dacă ar fi existat. Şi-apoi, cu siguranţă avea să fie o părticică de vacanţă ieşită din rutina zilelor lungi şi însingurate petrecute în Bucureşti.

S-au cazat la marginea oraşului, într-o căsuţă cu 5 camere de închiriat înşirate una după alta, la capătul cărora era o baie cu o încăpere separată pentru WC. Tot acolo erau şi camera şi baia gazdelor, aşezate în apropierea bucătăriei. Alături, în curte, se afla un umbrar cu o masă lungă şi cu bănci unde puteau mânca, pe orice vreme, chiar şi 10 persoane. Acum, Studiourile închiriaseră toate camerele pentru o parte din echipa de filmare. Ei trei luaseră două. În celelalte trei stăteau operatorul-şef, o tânără actriţă proaspăt lansată care juca în film şi o tot foarte tânără scenografă. Întâlnirile lor la masă erau foarte plăcute şi mereu presărate cu glume şi cu râsete molipsitoare.

După micul dejun de la ora 9, echipa pleca la treabă, în vreme ce pe mătuşa Lori şi pe ea venea să le ia o maşină care le ducea la plajă, unde stăteau până către după-amiază, când aceeaşi maşină venea să le recupereze şi să le ducă înapoi la căsuţă. Ceilalţi apăreau mai târziu. Apoi, seara, în curte se adunau şi alte personaje care fie jucau în film – unii dintre ei actori cunoscuţi –, fie aveau de-a face în vreun fel cu producerea lui.

Erau atunci câteva ore extrem de animate şi de interesante pentru ea, care nu mai fusese niciodată într-o societate atât de numeroasă, de diversă şi de plină de vervă. Se simţea absolut copleşită de prezenţele celebrissime şi de lucrurile deosebite pe care le auzea. Stătea până când oaspeţii se hotărau să plece, adesea târziu, după miezul nopţii, încercând să afle şi să înţeleagă cât mai multe din conversaţia lor. Trăia ca-ntr-un vis minunat, din care însă imaginea unui anumit bărbat cu ochi albaştri adânci nu se lăsa alungată cu nici un preţ. Nici figurile noi, sosite punctual după fiecare cină, care izbuteau să cucerească pe oricine cu farmecul lor îndelung exersat, nici plaja splendidă şi aproape pustie, nici plimbările lungi, în grup, pe faleza elegantă a Mangaliei nu aveau putere asupra vrăjii care se abătuse asupra ei într-o aproape neverosimilă după-amiază de duminică.

Apoi, într-o astfel de seară, apăru în curtea lor o doamnă vârstnică, actriţă şi ea, care monopoliză rapid atenţia tuturor, povestind întâmplări stranii din viaţa ei de septuagenară. Unul dintre personajele poveştilor era o ghicitoare turcoaică din Mangalia – o *falci* numită Minaru – care îţi putea descâlci trecutul şi prezice viitorul, ajutându-te să înţelegi ce ţi se întâmplă şi, astfel, să treci lin peste obstacolele pe care soarta perfidă ţi le aruncă în cale.

A doua zi, mătuşa şi nepoata descinseră din maşina neagră – altminteri, un Buick antediluvian, condus de Maftei, şoferul matusalemic, bonom şi hâtru al Studiourilor – nu la plajă, ca de obicei, ci la o poartă modestă, undeva în cealaltă parte a oraşului. Peste gardul de scândură nu prea înalt zăriră trebăluind în curte o bătrână îmbrăcată ponosit, într-o rochie de „barhet“ complet decolorată de nenumăratele spălări, cu capul înfăşurat într-un tulpan aşijderea şi cu picioarele afundate într-o pereche de papuci bărbăteşti din piele maro, mult mai mari decât ar fi fost nevoie.

— Am sosit! strigă mătuşa, făcând semne cu mâna peste poarta joasă. Femeia se opri din treabă şi privi concentrată spre ele, ca şi cum ar fi încercat să le repereze într-un spaţiu incert, apoi, îndreptându-se de spate, porni să le deschidă. Privindu-i ochii verzi, strălucitori şi vii, Armina înţelese subit că pătrunseseră în curte la Minaru – ghicitoarea despre care vorbise cu o seară înainte bătrâna actriţă. Totuşi, cum de izbutise mătuşa Lori să ajungă atât de rapid la persoana asta faimoasă despre care abia auzise, ea nu izbutea de fel să priceapă. Fuseseră mai tot timpul împreună! Pe ce căi aflase toate detaliile şi organizase întâlnirea? Şi cum de o luase şi pe ea în expediţia asta misterioasă? Însă de felul ei nu punea întrebări. Încerca să înţeleagă totul singură sau aştepta ca lucrurile să se limpezească de la sine. Astfel că lăsă nedumeririle deoparte şi se aşeză cuminte alături de mătuşa ei, ambele pe scăunele scunde din lemn care arătau ca nişte castroane mai plate, sprijinite pe trei picioare cilindrice, mult înclinate spre exterior.

După ce îşi scoase de la brâu şorţul la fel de spălăcit ca şi rochia şi răscoli ceva într-un ungher, Minaru luă loc în faţa lor, direct pe prispă. Ţinea cu grijă în mâini o carte groasă, îngrozitor de jerpelită, cu coperţi negre, şi ele foarte uzate. Armina avea să se întrebe mai târziu dacă nu cumva fusese chiar Coranul. Bătrâna o deschise cu grijă – deşi undeva cam la-ntâmplare –

şi începu să silabisească rar ceva într-o limbă necunoscută, în vreme ce cu degetul arătător, scorojit ca o creangă uscată, urmărea textul pe hârtia îngălbenită şi unsuroasă. Nu le întrebase nimic. Stătea şi citea acolo, în faţa lor, ca şi cum ar fi fost singură. Deodată ridică privirea din carte şi le ţintui cu căutătura ei verde şi iscoditoare.

— Nu e fata ta. Are un nume de sfântă mare, de-a voastră, de-a ghiaurilor, dar nu-l poartă. Îşi zice altfel. Ai venit să-i ghicesc ei?

— Ăăă… N-am venit, de fapt, pentru ea, dar… Da, o cheamă Ileana, de la Elena, dar noi nu îi spunem aşa. Nu e fata mea, e nepoata mea.

— Bine. Uite, fetiţă, îţi spun ceva, să ştii de la mine, să ţii minte şi să vezi cum te-oi potrivi mai încolo cu viaţa. Să ştii că omu’ tău îţi vine mai târziu în cale. Mai întâi o să fii cu unu’ frumos, înalt, aşa, ca de ghindă, cum se spune la cărţi, da’ care n-o să te vrea. N-o să te iubeşti cu el, oricât ai încerca. Da’ o să ai copil cu el. O să ai doi copii, uite scrie aici, da’ unu n-o să fie al tău şi nici a’ lui. Şi hăt, târziu o să-ţi găseşti şi omu’ tău, care să fie cu toată inima lângă tine. Târziu… da’ să nu pierzi nădejdea, că el tot vine. Să fii cu sufletu’ împăcat, să fii bună, că frumoasă eşti tare. Şi din celelalte o să ai după inima ta. Şi să mai ţii minte, drăguţo, că 7 e numărul tău bun, de care să te ţii cum poţi. Să nu mă întrebi mai multe, că nu-ţi mai spun. Eşti încă prea crudă. Oi mai veni, poate, pe la mine de-acu’ în 4-5 ani, şi-atunci om mai vorbi…

Iar mata, cucoană… ia uite… ai de toate în traistă! Cum te cheamă, că nici mata nu-ţi zici după nume? Despre ce vrei să-ţi ghicesc? Despre omu’ mata? Omu’ mata e om bun, da’ să ştii că se ţine de el ca scaiu’ una înaltă, aşa, ca matale, da’ cu păr roşu ca focu’… una rea şi care îl descântă şi-i face vrăji şi care…

Dar Armina pierduse deja şirul conversaţiei dintre Minaru şi mătuşa ei. În minte îi rămăseseră cuvintele sucite ale babei, care nu-i dădeau pace: *Mai întâi o să fii cu unu’ frumos, înalt, aşa, ca de ghindă, cum se spune la cărţi, da’ care n-o să te vrea. N-o să te iubeşti cu el oricât ai încerca.* Adică cum? Atunci de ce o să mai fie cu „omu’“ cu pricina, dacă el n-o s-o iubească? Cum vine asta? Nu înţelegea nimic. Şi cum adică o să aibă doi copii, dar doar unul al ei? Al ei şi al omului care n-o s-o vrea?! Păi, foarte bine, atunci n-o să se mai mărite! Doar n-o să fie nebună să se mărite şi să mai şi aibă

copii cu „unu’ care n-o s-o vrea“! Că altfel cum „*să fie*“, dacă nu se mărită? Şi cu cifra 7 ce mai era? Ce însemna că e „numărul ei bun?“ Nu-i venea în minte nimic legat de 7. A, da, ea era născută într-o zi de 7. Era, vezi, un 7 prin viaţa ei, dar asta nu-i spunea nimic.

Apoi, tot scotocind după şapte în tot felul de unghere, se apucă, într-o doară, să adune toate cifrele datei ei de naştere şi, cu stupoare, văzu că suma lor era, de asemenea, 7. Să fie doar o coincidenţă, sau ce? Nu ştia nimic despre semnificaţia acestui 7, care, după spusele ghicitoarei, urma să aibă un mare rol în viaţa ei. Ce aiureală era totul! I se părea că fusese lăsată să privească o clipă pe o fereastră interzisă, şi apoi fereastra cu pricina i se închisese în nas, înainte ca ea să înţeleagă ceva din ce văzuse. Doamne! De ce venise? Acum chiar că avea la ce să se gândească şi să-şi răsucească minţile! Parcă nu-i ajungea ce avea deja în suflet!

Fusese un zbor liniştit, care despicase ferm catifeaua auriu-purpurie a unui apus extatic, cum se mai poate vedea doar în filme. Dar nu avusese cu cine să se bucure de splendoarea care invada spaţiul navei prin cele câteva hublouri deschise: era singură şi înota într-o amărăciune din care nimeni şi nimic nu părea să o poată scoate. Venise la Paris ca să se vindece. Lăsa în urmă un mariaj de 16 ani, care se încheiase cu un dezastru în nici un fel previzibil şi la care încă nu avea putere să se gândească.

Aterizarea lină fusese acompaniată, ca de obicei, de ropotul de aplauze ale călătorilor uşuraţi că ajunseseră cu bine şi de astă dată. Acum se ridicaseră şi încercau să îşi scoată din „cuşetele“ lor de deasupra scaunelor bagajele de mână. Mica ei valiză neagră era în lateralul locului pe care stătuse şi, în învălmăşeala pregătirilor de coborâre, ca să poată ajunge să o extragă, trebuia să se întindă puţin peste o doamnă masivă de alături. Cu mâinile ridicate deasupra capului, încerca să scoată valiza care se agăţase în ceva şi se înverşuna să rămână nemişcată. Deodată, simţi cum un nor rece îi traversă intempestiv fruntea, coborând spre stomac. În clipa următoare îşi dădu seama că se pierde într-un gol enorm, care înghite în sine întrega lume.

— *Permettez-moi, s’il vous plaît, je suis médecin!* Daţi-mi voie, vă rog, sunt medic! Daţi-mi voie! Vă rog, depărtaţi-vă puţin! Doamna a leşinat. Are nevoie de aer, faceţi puţin loc! Doamnă, doamnă, mă auziţi? Doamnă… sunteţi bine… e în ordine… ţineţi ochii deschişi… foarte bine! Luaţi puţină apă! Vă ajut eu… aşa… foarte bine!

Ieşea încet, ca dintr-un somn adânc şi fără vise petrecut într-un leagăn de vată şi auzea vag pe cineva care vorbea precipitat în franceză. Îşi simţea fruntea transpirată, îi era frig şi rău. Nu foarte rău, chiar acceptabil… Unde se… Era pe jos? Da, era pe jos, în avionul de Paris. Ce stupid, ce… ce penibil! Doamne, ce mai era şi asta? O siluetă – un bărbat – se agita deasupra ei, tamponându-i fruntea şi încercând să îi dea să bea apă dintr-un pahar de plastic, în vreme ce spunea ceva. A, îi vorbea ei! Aha! Să nu se ridice? Ba o să se ridice imediat! De fapt, îi trecuse.

— Sunt bine… mulţumesc foarte mult… sunt foarte bine, da, pot să mă ridic, da, mulţumesc… Vorbea cu oarecare dificultate, nu pentru că o încurca limba străină, nu – ea vorbea o franceză foarte bună –, ci pentru că, în capul ei, încerca să găsească o ieşire demnă din situaţia jalnică în care se afla. Domnul care îi dăduse apă se precipita în jurul ei, în dorinţa de a o ajuta. Îi explicase că e medic şi încerca să afle din ce putuse să i se tragă leşinul. Avea vreo boală de inimă sau altceva care…? Nu, era perfect sănătoasă. Poate că doar ameţise puţin atunci când se ridicase. Da, se poate, dar totuşi… Apoi o întrebase care îi este bagajul şi îl dădu jos fără nici un efort.

— Sunteţi româncă! exclamă, privind eticheta de pe valiză. Mă bucur grozav. Atunci putem vorbi româneşte.

Erau deja aproape de uşă când, în aglomeraţia din micul spaţiu, se trezi foarte aproape de acest personaj care rămăsese lângă ea, hotărât să o protejeze chiar dincolo de voinţa ei. Cum el avansase, deschizându-i drumul printre călătorii care încă se agitau pe lângă scaune, îi putea vedea doar umerii şi ceafa. Observase însă, dinainte, că era foarte, foarte tânăr. Părul şaten deschis, destul de lung, se ondula pe lângă urechi într-un fel boem şi destul de atipic pentru moda momentului, ba poate chiar cam neglijent. Nu îi plăceau bărbaţii spălăciţi, iar cei neglijenţi cu ţinuta lor nici atât! Mă rog, nici nu era cazul să îi placă acum cineva, fie el şaten, brunet sau oricum altfel. Avea în suflet răni deschise care o opreau de la orice gând de felul ăsta. Dar, Dumnezeule, cât putea să fie de critică! Omul ăsta tocmai se străduia să o scoată dintr-un impas, iar ea… Chiar atunci, el se întoarse să o susţină. Era înalt, iar prin sacoul de vară din in deschis la culoare i se putea bănui silueta subţire. Avea o figură blândă, cu o seninătate profundă întipărită pe ea, iar ochii îi erau mari, albăstrii sau, poate, gri şi aveau deasupra, ca nişte aripi frumos arcuite, o pereche de sprâncene bine conturate. Era, într-adevăr, extrem de tânăr.

Îi întinse mâna şi, în fine, coborâră.

— Maşina mea este în parcarea aeroportului, aşa că vă pot conduce oriunde.

— Vă mulţumesc, dar sunt aşteptată.

— A, e în regulă. Dar, sigur sunteţi bine? Ştiţi, uneori trebuie să fim precauţi…

— Da, sigur, sigur. Nu vă faceţi griji!

— A, bon! Atunci vă las cartea mea de vizită şi o să vă rog să mă sunaţi, dacă se poate mâine, de pildă, să îmi spuneţi cum vă simţiţi. De fapt, dacă aveţi vreo problemă, puteţi să mă sunaţi oricând. E adevărat că mai am câteva zile de concediu şi nu mă veţi găsi la spital, dar răspund pe mobil în orice moment. A, vă rog să mă iertaţi! Numele meu e Alexandre Junot. Cu toată agitaţia asta mi-am pierdut bunele maniere.

— Mă bucur! Armina, Armina Varlaam. Şi… vă mulţumesc că m-aţi salvat!

Se simţea bine. Fizic, se simţea chiar mai bine decât la plecare. Îşi recuperă rapid bagajele şi porni să îşi caute prietena pe care o reperă imediat chiar în dreptul ieşirii.

*

Apartamentul Mirandei, prietena ei din copilărie, era un loc pe care îl iubea nespus. Aşezat în mijlocul Parisului, la cinci minute de Place de L’Étoile, ocupa mansarda unui imobil de sfârşit de secol XIX, care domina strada cu un vag aer de superioritate condescendentă. În pofida faptului că avea mai toate tavanele în pantă, apartamentul respira o degajare şi o eleganţă care veneau, poate, dintr-o armonie anume a spaţiului, atent valorat de mobila aleasă cu mare grijă. Prietena ei era decoratoare şi simţul măsurii exacte a tuturor lucrurilor care trebuie să compună o locuinţă perfectă – primitoare, intimă şi, în acelaşi timp, respirând personalitatea stăpânului său – era ceva ce te surprindea de cum intrai. Ea, Armina, avea, în apartamentul acela pierdut printre acoperişurile Parisului, un loc al ei, în care adesea se simţea mai acasă decât în propria ei casă: avea o cameră luminoasă şi destul de mare, cu patru ferestre de mansardă tăiate direct în panta plafonului, pe unde vedea cerul schimbător al oraşului care, pentru ea, era – până şi acum, aşa, transformat într-un mic Maghreb, cum devenise în anii din urmă – cel mai minunat din lume. Iar dacă se ridica pe vârfuri, chiar vedea o parte din acoperişurile din jur. Altminteri, camera era mobilată foarte, chiar foarte

amestecat, dar cu multă căldură, căci, deşi fiecare mobilă avea către o sută de ani şi era o piesă în sine, totul se lega cu micile amănunte care „fac“ spiritul unei case: ici o bombonieră mică din argint, colo un şal de caşmir, dincolo portretele bunicilor Mirandei, înrămate în splendide cadre de alamă… De fapt, mobila era potrivită după gustul ei: patul uriaş, din lemn de păr, cu tăblia arcuită delicat înspre spate, se însoţea cuminte cu o masă rotundă cu picioarele din lemn curbat, împletite incredibil – un Thonet, din câte ştia ea –, cu un fotoliu-balansoar în acelaşi stil, al cărui spătar şi şezut erau din ţesătură de trestie şi cu un *secretaire* care, dacă n-ar fi fost intarsiat cu sidef, ar fi rimat perfect cu patul şi cu mica noptieră de alături. Şi lampa agăţată de plafon era deosebită: din pastă de sticlă în straturi suprapuse, decorată cu frunze şi flori de lotus în culori de chihlimbar, avea undeva semnătura maestrului: d’Argental.

Pe pereţi, compuse savant, erau aşezate diverse gravuri lucrate în tuş sepia, cu *passe-partout*-urile îngălbenite şi rame subţiri din lemn întunecat. Dulapurile – şase uşi ascunse de tapetul în dungi grej cu auriu stins – alcătuiau un perete întreg şi reprezentau o inepuizabilă atracţie pentru Armina, căci erau pline de tot felul de lucruri vechi şi noi, pe care ea împreună cu Miranda le treceau în revistă ori de câte ori se revedeau şi începeau să îşi istorisească una alteia poveştile lor de viaţă.

Armina venea acolo de mulţi ani, de cand Miranda primise apartamentul ca dar de nuntă de la primul ei soţ, un evreu bogat care „o cumpărase“ din România împreună cu întreaga ei familie.

La Paris ajunsese mai întâi când era studentă, imediat după ’90, venise apoi cu Petru, fostul ei soţ, şi venea acum, din nou singură, să se regăsească pe sine, cea de odinioară, sau să descopere, poate, în armura cunoscută a trupului ei de carne, o altă ea, cea care devenise la momentul acela pe care îl socotea că ar trebui să fie cam jumătatea vieţii ei. Venise cu disperare şi cu speranţă, să caute în răgazul lungii vacanţe de vară şi în oraşul infinit de viu, de colorat, de rafinat şi de sălbatic totodată, care o vrăjise şi îi dăduse putere dintotdeauna, rostul adevărat al acestei vieţi: lucrul acela tainic care îi ajută pe oameni să îndure senini calvarul mărunt al fiecărei zile şi îi face să-şi dorească să-l reînceapă iar şi iar, dimineaţă de dimineaţă.

— Eşti într-o depresie, ascultă-mă! Ştiu ce spun. După fiecare divorţ trebuia să iau Prozac câteva luni bune… şi, evident, să îmi găsesc rapid un amant! spuse Miranda, robotind preocupată prin bucătăria mare cât un teren de tenis, dar plină de stâlpi din lemn, care era şi sufragerie, şi living, în acelaşi timp. Trebuie să iei şi tu ceva, să te ajuţi, că despre amantlâcuri ştiu că nu pot vorbi cu tine. Mâine îţi iau oră la psihiatrul meu.

— Nu, să nu faci asta! Nu îmi trebuie decât un pic de timp să înţeleg din ce am ieşit şi încotro trebuie să o iau. Asta nu se cheamă depresie, ci dezorientare.

— Dacă dezorientarea de care vorbeşti te face să nu dormi, să arăţi ca un pui de găină nehrănit şi să nu vrei să vezi lume, atunci se cheamă depresie.

— Bine, Miranda, zi-i cum vrei, dar dă-mi, te rog, măcar câteva zile de răgaz. Lasă-mă să învăţ să respir din nou de una singură. Ştii ce vreau să spun…

Da, Miranda ştia foarte bine. În general, se putea spune despre ea că ştie foarte bine totul. Era o fiinţă plină de personalitate, nicicând obosită şi, ca urmare, extrem de activă şi veşnic ocupată până peste cap. Mică de statură, cu un corp frumos proporţionat şi evident croit să fie puternic, se îmbrăca întotdeauna îndrăzneţ, cu lucruri pe care adesea le „producea“ singură, după propriile ei idei despre modă. Şi, ca să compenseze greşelile Providenţei, se cocoţa fără abatere pe tocuri ameţitoare, care îi însoţeau peste tot paşii cu un ţăcănit agasant.

Mai nou, purta părul vopsit într-un negru-violet şi lăsat să se reverse năvalnic până mai jos de umeri. Feţişoara ei decisă, şi totuşi dulce, cu un minunat ten uşor măsliniu şi nişte ochi negri care scăpărau de inteligenţă şi de energii ascunse, era astfel perfect încadrată şi pusă în valoare de „capelura“ întunecată.

Într-un fel, ea şi Armina păreau să nu aibă nimic în comun. Când ieşeau împreună pe stradă, păreau Pat şi Pataşon înşişi: una tăcută, înaltă şi mai degrabă slabă, cu ochi căprui-verzi şi cu un aer fragil, de statuetă de Tanagra, iar cealaltă – scundă, robustă, veşnic în mişcare, cântărind atent lumea cu ochii ei ca două perle negre şi suferind perpetuu de un verbiaj nestăvilit. Până şi numele lor – unul aproape anagrama celuilalt – păreau în

opoziţie. Le lega însă o prietenie veche de zeci de ani, care netezise toate nepotrivirile şi construise între ele legături indestructibile.

Acum Miranda îi purta o afectuoasă grijă prietenei ei care trecea printr-un moment greu. Şi cine, dacă nu ea, putea şti ce înseamnă asta: avusese patru mariaje şi trei divorţuri. Se căsătorise prima oară în secret, de îndată ce împlinise 18 ani şi încă nu terminase liceul, cu un domn mult mai în vârstă, care îi dăruise chiar atunci casa din Paris în care ea încă locuia. El avea 52 de ani şi se îndrăgostise nebuneşte de şcolăriţa brunetă, pasională şi agitată, care îşi purta părul strâns în „coadă de cal“ şi avea o uniformă atât de strâmtă, încât abia putea să coboare scările liceului Coşbuc. Se întâlniseră la un concurs de dansuri folclorice unde echipa Mirandei luase locul I şi primise acceptul de a participa la un festival internaţional. Elli Kaufmann era impresar şi venise să negocieze şi să organizeze tocmai această deplasare. Mirandei i-a trebuit foarte puţin ca să îi sucească ireparabil capul lui Elli, care, după nici o lună de când o văzuse prima oară, a cerut-o, prompt, în căsătorie. Lucrul s-a petrecut fără ştirea părinţilor ei, nişte oameni cu totul tradiţionalişti şi la locul lor.

Tevatura care a urmat a avut proporţii cataclismice, pentru că, dincolo de faptul, poate mărunt, dar, aparent fără speranţă, că aceştia trebuiau îmbunaţi, mai era nevoie să fie obţinută – ceea ce s-a petrecut cu mari intervenţii străine şi cu valize de bani împărţite generos de Elli – aprobarea autorităţilor române pentru ca tânăra mireasă să-şi poată urma soţul în Franţa – patria lui de reşedinţă. Una peste alta, Miranda a plecat destul de repede cu Elli la Paris şi – culmea! –, însoţită de ambii părinţi, s-a instalat într-o casă uriaşă – alta decât cea primită în dar –, a dat diferenţe ca să-şi poată termina liceul şi să-şi obţină „Bacul“, iar apoi, sub privirea drăgăstoasă a soţului ei, a continuat să navigheze prin viaţă în stilul tumultuos care îi era propriu. Cât despre Elli, el a iubit-o şi a răsfăţat-o din răsputeri, până într-o noapte de noiembrie când, după nici doi ani de la căsătorie, a făcut un infarct exploziv, lăsând-o văduvă, dar bogată pe foarte, foarte tânăra şi prea-iubita lui soţie.

De atunci, Miranda se mai căsătorise de trei ori şi divorţase de tot atâtea. Următorii soţi nu au fost însă nici pe departe pe măsura lui Elli, nici ca intensitate a relaţiei şi nici ca loc câştigat în inima ei, dar, cum ea nu putea

să stea singură, se decisese să accepte mici compromisuri compensatoare. Aşa se face că, la ceva mai puţin de un an de la moartea lui, s-a căsătorit cu un tânăr compozitor, cu doar câţiva ani mai în vârstă decât ea, dar atât de alintat şi de plin de ifose, încât, cu tot regretul, a trebuit să îl abandoneze după nici şase luni, aruncându-i hainele şi partiturile pe fereastră.

S-a recăsătorit apoi cu un om de afaceri de aproape 40 de ani, frumos, foarte bine-crescut şi echilibrat, – mult prea echilibrat – de care s-a despărţit după trei ani de plictiseală cumplită. Era evident că făcuse eforturi supraomeneşti să îl suporte atâta vreme şi toţi prietenii au ştiut cu mult înainte de final că lucrul nu avea cum să ţină. De altminteri, certurile din casa lor ajunseseră cunoscute în tot cartierul. Vocea ei înaltă şi debitul verbal de neconcurat se auzeau până departe, atunci când o apucau furiile pentru diversele lui „neîncadrări“ în standardele ei. Căci Miranda era îngrozitor de pretenţioasă şi de aprigă.

Apoi şi-a luat un răgaz mai mare, în care a trăit cu cine şi cum i s-a părut ei mai potrivit. Se perindau prin apartamentul din rue de Ponthieu cele mai diferite figuri de domni, de cele mai diferite vârste şi înfăţişări. Pentru fiecare, Miranda pornea prin a avea trăiri extrem de vii, care se epuizau însă furtunos, după nu mai târziu de şase luni sau un an.

Ultima căsătorie, care se încheiase cu trei ani şi jumătate mai devreme, durase doi ani şi avusese ca subiect un alt domn în vârstă, de data asta de 65 de ani, un dirijor cunoscut – lumea muzicii părea să exercite o fascinaţie devastatoare asupra ei – cu care voiajase mult şi făcuse cele mai excentrice lucruri de pe lume: navigase pe Amazon, schiase pe gheţari, dansase cu preşedintele Franţei, turnase în chip de regizor – cu soţul ei în rolul principal – un film despre muzica veche, toate astea până când îl prinsese în patul din casa lor din Provence, cu doi juni *contra-alto* din corul orchestrei, costumaţi în travestiuri ciudate.

Plecase ca vântul şi ca gândul, nu înainte de a azvârli cu o vază Daum-Nancy într-o superbă oglindă veneţiană şi îşi propusese să nu mai facă pasul hotărâtor niciodată. Copii nu-şi dorea şi nici nu-şi dorise – nu-i plăceau copiii – aşa că motive să mai recidiveze căsătorindu-se din nou, chiar nu ar mai fi fost. Oricum, putea să obţină cu uşurinţă orice altceva avea nevoie.

Cu vremea, învăţase să devină o fiinţă liberă şi încerca să îi treacă Arminei acest câştig existenţial hotărâtor.

*

Bineînţeles că uitase să îl sune la o oră rezonabilă, iar acum, că se făcuse aproape miezul nopţii, se simţea îngrozitor de vinovată. Avea oroare să pară nepoliticoasă sau ingrată. Va face asta mâine, neapărat.

N-a făcut-o. Fusese prinsă cu tot felul de alte şi alte lucruri. Nici vorbă de răgazul pe care îl ceruse. Miranda îi înghesuise în program tot ce îi trecuse prin minte că ar putea-o interesa, scoate din făgaşul ei, înveseli: cosmetică, film, cumpărături, cină cu prieteni… Un alt, şi-apoi un alt miez de noapte plin de vinovăţii.

— Alo, bună seara! Sunt Armina Varlaam. Sper că nu deranjez…

— A, sărut-mâna! Mă bucur mult că vă aud! Mi-am făcut griji… Sunteţi bine, sper…

— Da, sunt foarte bine. Îmi pare tare rău n-am apucat să vă telefonez, dar am fost pur şi simplu luată pe sus de prieteni şi mi-am pierdut simţul orientării. Chiar îmi pare rău…

— Vă puteţi revanşa acceptând să luăm un ceai, undeva, împreună, într-una din serile următoare, când vreţi, dacă nu cumva vi se pare exagerată cererea mea şi dacă, evident, vă face plăcere…

Un ceai împreună?! Nu e cam mult? Cu un băieţandru cu ochi de culoare incertă, care are, pesemne, nu mult peste jumătate din vârsta ei? Nu trecuse cam repede la atac sau cum s-o fi numind revendicarea asta? Şi, apoi, ce ştia ea despre el, de fapt?

— Evident, nici nu mă cunoaşteţi, dar vă asigur că sunt o persoană absolut respectabilă, sunt medic, aşa cum v-am spus când v-aţi trezit din leşin. Adică, nu vă voi face de râs, ca să zic aşa, şi-apoi …

— Dar nu m-am îndoit nicio…

— … faptul că sunteţi româncă e pentru mine foarte important. M-aş bucura nespus să pot vorbi româneşte cu cineva… ştiţi, nu am prea des ocazia. Sigur, dacă nu sunteţi foarte ocupată şi dacă credeţi că…

— Nu! Da, evident! Să ne vedem la o ceainărie într-o seară…

— … Astă-seară?

— ?

— Mâine deja lucrez până târziu şi vă propun astă-seară, pentru că e seara cea mai lungă din an şi aş vrea să vă arăt un loc care mie mi se pare magnific.

Au decis să se întâlnească la ora 7 pe Champs-Élysées, în dreptul staţiei de metrou Georges V. De fapt, ea era cea care stabilise locul, având grijă să îi fie cât mai aproape, pentru că nu acceptase ca el să vină să o ia de acasă cu maşina, din aceleaşi motive de precauţie, poate că stupidă, care o făcuseră să se gândească bine înainte să răspundă invitaţiei. Pentru că, la urma urmei, acest tânăr politicos, cu figura lui senină, aşa cum şi-l amintea din aeroport, rămânea un necunoscut. Locul ales era la câţiva paşi de casa Mirandei.

A izbutit să ajungă la timp, deşi se pregătise îndelung, mai bine zis se agitase o grămadă, cu toate dulapurile din casă vraişte, neştiind cu ce ar fi cel mai potrivit să se îmbrace. Adică, să fie ceva mai elegant, cum i-ar fi plăcut ei pentru o invitaţie la ceai? Cum? Chiar se gândea la asta ca la ceva serios? Nu-i venea să creadă! Ce era în mintea ei? Îşi făcea o datorie de bun-simţ faţă de o persoană amabilă care o ajutase la ananghie, chit că apoi îi ceruse rapid un favor. Sau să se îmbrace ca o turistă americană, cu nişte lucruri fără fason, din acelea care îţi şterg, pur şi simplu, contururile, ca să nu atragă atenţia şi să pară cineva foarte oarecare? După discuţii docte cu Miranda, hotărî că cel mai bun lucru ar fi să se îmbrace cu ceva simplu, comod, dar, evident, *trendy & sexy*. De ce evident? Pentru că, oricum, nu era ea persoana care să accepte să treacă neobservată. Aşa că, atunci când păşi prin faţa oglinzii de lângă uşa de la intrare, căutându-şi cheile ca să închidă casa, din sticla uşor coclită o privi critic şi misterios o tânără brunetă, poate puţin cam palidă, cu o statură plină de graţie şi cu nişte splendizi ochi aurii.

Chiar că arăta foarte tânără, observă ea cu plăcere – îmbrăcată cu o pereche de *jeans* albaştri, cu talia foarte jos, abia cumpăraţi în ziua dinainte, cu un maiou negru din tricot subţire, care se lipea moale pe formele ei, altminteri foarte bine proporţionate şi, peste toate astea, cu o cămaşă bărbătească din batist de bumbac alb, străvezie ca o pânză de păianjen, care

îi ajungea până aproape de genunchi, învăluind-o vaporos şi ambiguu. În picioare îşi alesese o pereche de sandale cu talpă groasă din plută şi cu barete negre, late, din toval. Un *sac-à-main* din pânză, neagră şi ea, dar cu diferite *passepoil*-uri maro, completa sobru şi în ton întreaga ţinută. Nu îşi pusese nici o podoabă – nu era genul ei – cu excepţia unui inel enorm cu un cristal de rocă, uşor fumuriu, ca un ou de porumbel splendid şlefuit şi montat în argint, pe care îl purta pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

*

Îi recunoscu de la distanţă silueta înaltă, uşor dezarticulată, cu pletele în vânt. Privea atent către un copac din apropiere şi îşi ţinea, relaxat, mâinile în buzunarele pantalonilor din in de culoarea apei tulburi. Sacoul deschis la culoare şi el, probabil acelaşi cu cel pe care îl avusese în avion, în stilul şifonat-şic al inului şi pus peste un *T-shirt* negru, îi dădea un aer văratec şi o naturaleţe nesofisticată, care i se potrivea teribil. Bineînţeles că în clipa aceea Armina regretă îngrozitor că se îmbrăcase ca o *teen-ager* şi îi veni să o ia la fugă către casă şi să se schimbe. Ar fi putut alege ceva mai elegant… Ce nebunie! Dar cui îi păsa cum era îmbrăcată?!

Nu apucă să parlamenteze cu sine prea mult, că el se întoarse şi – observând-o de îndată, deşi era încă departe – parcă ghicindu-i ezitarea, începu să îi facă semn cu ambele mâini. Apoi porni către ea, cu braţele deschise şi cu figura luminată de un zâmbet larg, ca şi cum ar fi întâmpinat un prieten vechi. A fost nevoie să îi întindă rapid mâna, ca să nu rişte să fie îmbrăţişată de personajul care, în elanul lui, uitase, pesemne, că abia dacă se cunoşteau. El i-a prins-o delicat, ridicând-o corect până la nivelul pieptului şi înclinându-şi apoi, cavalereşte, capul asupra ei. De unde ştia oare un parizian atât de tânăr codurile astea de comportament de mult scoase din uz?

— Sărut-mâna! Nu ştiţi cât mă bucur că vă văd! M-am tot gândit dacă nu cumva am fost nepoliticos cu invitaţia mea atât de abruptă şi dacă nu v-am supărat. Dar, ştiţi, mi-am dorit foarte mult să vă reîntâlnesc, pentru că… Vorbea destul de repede, se vedea că era emoţionat şi că întâlnirea asta îl scoate din ritmurile lui.

— Bună ziua! Şi eu mă bucur să vă revăd! La ce priveaţi atât de atent?

— A! La vrăbii… Au reapărut după ce, o vreme, abandonaseră locul ăsta, care, fără ele, arăta îngrozitor de pustiu. Ştiţi, atunci, la aeroport – continuă el, aproape fără să-şi tragă sufletul – m-am speriat să nu fi fost o criză de *petit mal*, sau ceva de genul ăsta… şi voiam să fiu sigur că nu v-am abandonat fără să iau măsurile care se cereau. Dar nu aţi mai avut probleme, nu-i aşa?

— Nu, nici vorbă!

— Asta e perfect! Şi, în plus, cum vă spuneam, faptul de a întâlni pe cineva din România mă umple de bucurie. Deşi eu sunt născut aici, părinţii mei sunt români, iar eu mi-am făcut multe vacanţe la bunicii din România, aşa că am mereu nostalgia locurilor şi a oamenilor de acolo… Dar să nu rămânem pe loc, de acord? Mă gândeam să admirăm împreună apusul solstiţiului de vară undeva foarte frumos: în Marais.

Da, şi ei îi plăcea Marais-ul, aşa că au luat metroul până la Bastille şi apoi au intrat în cartier pe străduţele vechi şi înguste, mărginite de case cu vârste venerabile, care acum adăposteau buticuri din cele mai diverse şi mai ciudate, până când au ajuns în inima acelui loc: în Place des Vosges.

De fapt era singurul loc din Marais de unde puteai să vezi cumva apusul, în tot acest cartier contorsionat de sutele de ani de întâmplări care îl alcătuiseră.

Deşi se făcuse destul de târziu, în piaţă era o lumină stranie, venită dinspre faţadele placate cu cărămidă roşie care reflectau intens şi colorat ultimele raze ale unui soare nevăzut. Sub arcadele de piatră de pe latura din care intraseră, un violonist brunet, cu figura emaciată şi ochi strălucitori, îmbrăcat într-un frac negru, cu plastron alb, cânta complet absorbit ceva din *Anonimo Veneziano*. În faţa lui, o tânără dansatoare, purtând un costum din fâşii de mătase albă, se rotea cu un aer de somnambulă în acordurile care păreau să o fi vrăjit iremediabil. Dacă în decorul acela suprarealist, cu luminile neobişnuite ale apusului, n-ai fi văzut lângă ei, pe jos, pe căptuşeala din pluş verde din cutia viorii câteva monede şi nişte bancnote mototolite, ai fi putut crede că visezi. Bănuţul aruncat acolo de câte-un trecător melancolic părea să readucă la realitate scena lunecată în poveste.

Au căutat un loc de unde să poată auzi muzica şi vedea în acelaşi timp cum se topeşte pe neobservate lumina celei mai lungi zile din an. Au ales o cafenea adăpostită sub bolţi, cu doar o singură masă ocupată, la care tăifăsuiau relaxate trei doamne mai în vârstă. S-au aşezat tăcuţi, privind atâta cât se putea vedea din cerul străbătut alene de scame subţiri de nori portocalii şi mov. Apoi au comandat câte o tizană şi prăjiturele de casă cu dulceaţă de caise ascunsă sub un strat de albuş bătut cu bucăţele de nucă: figarouri, cum li se spunea în România, cine ştie de unde inspirat.

— Povestiţi-mi despre dumneavoastră. Trebuie să ştiu cine m-a salvat, spuse Armina, cu o foarte vagă ironie în glas.

— Da, aş vrea să vă povestesc câte ceva despre mine, aşa cum am promis, şi trebuie să încep prin a vă mărturisi că, de fapt, nu sunt medic…

— ?

— Am spus un fel de minciună atunci, la aeroport, şi după-aceea, la telefon, dar nu e prea mare, cred… Adică nu e grav, nu trebuie să vă îngrijoraţi… Sunt kinetoterapeut. Am studiat patru ani la o facultate specială şi încă doi la un fel de master, ca să pot practica ceea ce aici se numeşte fascia-terapie. Am deja drept de practică şi lucrez de curând la o clinică de pe lângă spitalul Quinze-Vingte, dacă aţi auzit… E undeva în spatele Operei Bastille… aproape de aici. Tot ce am învăţat se sprijină pe o foarte bună cunoaştere a morfologiei şi fiziologiei corpului omenesc şi, de fapt, pe mult mai mult decât atât, dar nu vreau să vă plictisesc cu amănunte. Ce nu studiem noi e farmacologia şi nici nu ajungem, fireşte, la specializările medicinei.

— Kinetoterapeut… fascia-terapie, foarte interesant… Repeta mecanic ce spusese el pentru că era destul de uimită de o astfel de profesie. Nu ştia prea multe despre ce presupunea ea, pentru că în România acest lucru avea un statut incert şi nu se studia prea serios nicăieri. Ştia că există pe undeva nişte cursuri de câteva luni, dar patru ani de facultate şi apoi încă doi de master…

— A, dar trebuie să îmi vorbiţi, neapărat, despre asta şi despre cum aţi ajuns să vă alegeţi o astfel de… ocupaţie… de profesie…

El nu s-a lăsat rugat. A început să povestească, plin de entuziasm, cu figura lui senină animată de calde lumini interioare. Armina îl urmărea

atent, din ce în ce mai captivată de tot ce auzea.

Interesul lui Alex pentru medicină, şi anume pentru forme mai fine decât alopatia, pe care de altfel o respecta, dar o socotea limitată şi limitativă, venea, se pare, şi din faptul că era fiu de medici. Crescuse în lumea lor şi înţelesese că dincolo de ştiinţa doar parţial exactă, din cauza numeroaselor lacune pe care se sprijinea medicina, se aflau lucruri înalte şi foarte subtile care făceau ca fiecare individ de pe faţa pământului să fie cu totul unic şi irepetabil şi că, de aceea, pentru o vindecare adevărată nu se puteau aplica reţete şi medicamente standard. Învăţase să afle pe căi oarecum extrasenzoriale – nu îi plăcea cuvântul, dar ceva mai bun nu găsise – cu alte simţuri decât cele curente, cum se prezenta un pacient anume, care îi erau problemele şi cum putea el să intervină ca să îl ajute.

— Mai cu seamă bolile incipiente şi afecţiunile psihosomatice răspund foarte bine la acest tip de terapie. Părinţii mei, care mă urmăresc cu interes, iau cunoştinţă cu o oarecare reţinere, dar şi cu uimire de… să le spunem aşa, succesele pe care le obţin.

— Parcă spuneaţi că sunt medici, nu e aşa?

— Da, iar istoria lor e destul de complicată, dar am să v-o spun doar pe scurt. Părinţii mei au emigrat în Franţa în perioade diferite. Mama a venit prin anii ’70, când era încă în liceu, smulsă – nu ştiu ce alt termen să folosesc – statului român de către mama ei – bunica mea, care fugise cu mai mulţi ani în urmă. A fost un efort îngrozitor pentru ea să îşi reunească familia la Paris şi a uzat pentru asta de toate mijloacele posibile, de la cereri către cuplul de dictatori, la intervenţii prin preşedinţia americană, la greva foamei şi la scrisori deschise, citite la Europa liberă. A durat cam 5 ani până când bunicul meu şi mama mea – care avea atunci 16 ani – au izbutit să debarce pe aeroportul Orly. Tata a venit mai târziu, la începutul anilor ’80, când a rămas în Franţa împreună cu o întreagă echipă de medici, după un stagiu de pregătire specială la Paris. A fost ceva foarte dur, au fost urmăriţi, hărţuiţi, în fine, cred că ştiţi cum era… Pe mama o cunoscuse cu un an înainte, când venise prima oară în Franţa, trimis să se ocupe de stagiul cu pricina şi, la puţină vreme după ce a ajuns a doua oară, s-au şi căsătorit.

Poate că originea lor comună, în lumea străină în care fuseseră cumva paraşutaţi de destin, a avut şi ea rolul ei în decizia lor de a se căsători, gândi

Armina, fără să înţeleagă de unde îi venea gândul ăsta.

— Bine, dar numele Junot?

Da, într-adevăr, părinţii lui se despărţiseră când el avea doar doi ani. Mama lui nu suportase regimul de muncă de câte 15-16 ore pe zi al tatălui lui, care dorea să îşi echivaleze studiile şi învăţa pentru examene, în vreme ce era angajat fochist la un cămin de bătrâni, ca să poată contribui şi el la întreţinerea familiei. Aceasta ajunsese repede să numere trei membri, iar viaţa la Paris nu era defel uşoară. În vremea asta, ea era deja rezidentă la un spital din Paris şi, deşi muncea enorm, ar fi vrut acasă un program mai variat şi cu un soţ mult mai prezent. Apoi, după o vreme de la despărţire, mama lui s-a recăsătorit cu Patrik Junot, tot medic, cu 19 ani mai în vârstă decât ea şi care era un om absolut minunat. Domnul Junot fusese de părere că trebuia să îl adopte pe micul Alex, pentru ca acesta să poată fi acceptat mai uşor de lumea franceză. Toţi fuseseră de acord că era o idee bună. După câţiva ani, tatăl izbutise să obţină şi el drept de practică, se recăsătorise la rândul lui şi era acum un medic foarte bine cotat. În tot acest răstimp, părinţii lui păstraseră o relaţie foarte bună, astfel că el, Alex – unicul copil al celor două familii – se considera extrem de privilegiat de faptul că era centrul atenţiei atâtor oameni care ţineau la el. Îi făcea vizite săptămânale tatălui său, cu care avea multe lucruri în comun: citeau adesea aceleaşi cărţi, schiau împreună, ba chiar ajunseseră să frecventeze împreună un curs de yoga. Tot de la tatăl lui moştenise un mare interes pentru artă şi, mai cu seamă, pentru antichităţi. Cunoştea bine toate magazinele din Paris care se ocupau cu vânzarea lor şi, atunci când era liber, asista cu plăcere la licitaţii. Cât despre vacanţele petrecute în România, la bunicii din partea tatălui, acestea rămâneau în sufletul lui cele mai frumoase şi mai pitoreşti dintre toate vacanţele.

Când se întâlniseră în avion, tocmai se întorcea dintr-un sejur la ei, e drept, forţat de faptul că bunica lui avusese o comoţie cerebrală din care, din fericire, se recuperase complet. Bunicii din Franţa nu mai trăiau nici unul. Muriseră cu 5 ani înainte, la puţin timp unul după celălalt şi ceva din dezrădăcinarea dură de ţara în care se născuseră contribuise cu siguranţă la dispariţia lor destul de prematură. După moartea părinţilor ei, mama lui împreună cu domnul Junot se retrăseseră în Provence, unde îşi deschiseseră

un cabinet de care erau foarte mulţumiţi. Îi vedea uneori în weekend şi în vacanţele de vară, dar vorbea cu ei la telefon aproape zilnic. Nici soţia a doua a tatălui său nu mai trăia. Avusese un grav accident de maşină în urmă cu 6 ani, iar tatăl său rămăsese singur…

Iată, îi dăduse un raport detaliat asupra vieţii lui şi spera că acum ea era mult mai liniştită în ceea ce îl privea. Da, era, dar mai avea multe de întrebat.

— Răspund pe loc, spuse el zâmbind cu aerul unui elev prins copiind, însă, înainte de orice, aş vrea să vă rog ceva, dar să nu mă refuzaţi! Vă rog să îmi spuneţi Alex.

— Nu-mi va fi deloc uşor, pe de-o parte pentru că totuşi nu vă cunosc, iar pe de alta pentru că ajung greu să tutuiesc pe cineva.

Era chiar aşa şi ţinea, poate, de o anumită educaţie, destul de rigidă, de care Armina avusese parte din belşug în casa familiei ei de oameni excesiv de sobri.

— Dar aş putea să îmi imaginez că sunteţi unul dintre studenţii mei preferaţi, şi atunci o să izbutesc, spuse ea mai departe, zâmbind misterios.

— Sunteţi profesoară?! Iată, aflu şi eu câte ceva! Unde, adică ce anume predaţi?

— Da, sunt profesoară. Predau literatură universală la Universitatea din Bucureşti. Dar uite cum am ajuns să vorbesc despre mine, asta după ce mi-am propus să ştiu totul despre dumneavoastră… adică, despre tine! Nu aşa ne-am înţeles! se răsfăţă ea.

Încerca să îl tutuiască şi nu ştia exact cum să facă mai departe: oare era acceptabil să ceară şi ea să i se spună pe nume? Se hotărî repede că da. De ce nu? Era în vacanţă, într-o ţară în care cunoştea foarte puţină lume, nimeni în jur nu ştia cine era ea sau câţi ani avea, aşa că putea să facă o abatere de la regulile stricte de acasă. Şi, apoi, nu părea să fie nici un pericol: Alex era o persoană civilizată şi, la urma urmei, erau într-un loc public… Dumnezeule, ce raţionamente razna! De ce anume se temea, de fapt?

— Pe mine, dacă îţi aduci aminte, mă cheamă Armina.

— A, mulţumesc foarte mult, Armina! Ştii, mă interesează grozav ce mi-ai spus! Bunica mea din partea tatii, cea la care îmi petreceam cel mai mult

timp în vacanţe, a fost şi ea profesoară la Universitate. Dar nu vreau să-ţi povestesc despre asta acum. O să mai avem timp… Sper!

Au continuat să vorbească apoi, mult după ce soarele dispăruse până şi de pe acoperişul cel mai înalt din piaţă, lăsând în urmă un întuneric misterios şi bântuit de fantome seculare. El i-a răspuns la o groază de întrebări despre sine, despre ai lui, despre lume… De fapt, au vorbit amândoi ore în şir. Până la urmă, şi-au povestit unul altuia tot felul de întâmplări minunate sau teribile din vieţile lor. Au evocat lucruri comune, şi-au împărtăşit experienţe, şi-au cerut sfaturi, cu o febrilitate şi chiar cu o bucurie care arăta câtă nevoie avusese fiecare să îşi deschidă sufletul. Şi uimitor a fost cum au izbutit să o facă abia cunoscându-se, practic, de câteva ore. Fusese un fel de şedinţă de psihoterapie reciprocă. Când, după multă vreme, au hotărât să se ridice de la masă, erau deja, într-un fel, prieteni. Se petrecuse un lucru neaşteptat şi miraculos: fiecare îşi simţea sufletul mai uşor, căci trecuse cuiva care, din pricini necunoscute, părea foarte apropiat, poveri ce nu mai puteau fi purtate în solitudine.

Între timp se făcuse noapte: cea mai scurtă noapte din an.

*

De atunci, ajunseseră să se vadă foarte des. El o suna aproape zilnic şi, în funcţie de programul amândurora, îşi făceau timp să se plimbe prin locuri stranii, prin pieţe de alimente, prin talciocuri, prin părţi neştiute ale oraşului vechi, ori să se oprească la cafeterii ascunse, precum cele din pasajele foburgului St. Antoine. Se simţeau bine împreună: erau doi oameni singuri şi, aşa cum aveau să descopere, cu cicatrici recente dobândite în luptele cu viaţa – oameni care încercau să reziste, ba mai mult, să renască din propria lor cenuşă, să-şi redobândească seninătatea, setea de ziua de mâine, întregul pierdut al fiinţei lor. Şi se susţineau unul pe altul în încercarea asta care îi unea. Ea începuse să se deprindă cu tinereţea şi maturitatea lui, care formau un amestec absolut uimitor, ba chiar începuse să aibă nevoie de atenţia plină de-o grijă aproape maternă pe care el i-o purta mereu. De mult nu se mai simţise atât de ocrotită şi atât de tânără, ea însăşi.

În vinerea aceea urmau să viziteze brocanta de la Bastille. Era o seară senină, din seria de seri luminoase şi lungi asupra cărora Alex îi atrăsese atenţia încă de la la prima lor întâlnire. Se îndrepta spre el, care o aştepta rezemat de balustrada metalică a malului Senei, lângă intrarea în brocantă. Dar se dovedi că uitaseră să întrebe din timp care era programul, aşa că aflară pe loc că se închidea în minutele următoare. Hotărâră aşadar să se îndrepte către micul târg în aer liber din cealaltă parte a pieţei.

Tocmai prinsese să adie o briză uşor răcoroasă, de seară de iunie parizian. Însă nu apucară să traverseze piaţa până la târg, când picuri mari de ploaie începură să se scuture din nişte nori gri veniţi pe neaşteptate, de nu ştiu unde. În mai puţin de trei minute, până să găsească adăpost sub una din marile umbrele ale negustorilor ambulanţi, erau uzi până la piele.

— Doamne, ce e cu ploaia asta, venită din senin? Sunt complet murată şi ce mă enervează cel mai tare e că o să mi se încreţească părul!

— Ciudat e că s-a făcut brusc şi foarte rece, spuse Alex, în timp ce îşi freca braţele udate bine de ploaie. Până să ajungem la tine ca să te schimbi, ne pricopsim sigur cu un guturai. Hai să mergem până la mine, aici, la doi paşi, să scoatem hainele astea ude. Îţi împrumut, contra cost, evident, un halat de baie de-al meu. Alex era mereu pus pe mici glume – inocente ca, de altfel, toată fiinţa lui – care vizau de multe ori camaraderia stranie dintre ei.

Armina ştia că el are o garsonieră pe undeva pe aproape, dar nu fusese invitată niciodată să o viziteze. Fu de acord pe loc: hainele muiate de ploaie şi vântul rece nu lăsau loc pentru prea multe variante.

Ajunseră imediat. Casa era o construcţie de 4 etaje care închidea latura din spate a uneia din cunoscutele curţi interioare ale foburgului. Părea, deşi mai mult ca sigur că nu era, destul de nouă, adică de pe la mijlocul secolului XX, şi arăta a fi extrem de economicos alcătuită: o prismă cu ferestre nu prea mari, egale, câte trei la fiecare etaj. Nici un ornament nu venea să îndulcească severitatea faţadei zugrăvite într-un *ivoire* obosit.

Urcară cu un ascensor minuscul până la etajul 4. Alex deschise o uşă din lemn masiv din faţa ascensorului şi o invită să păşească în imperiul lui: o încăpere mare, foarte mare, mobilată destul de divers. Un perete întreg, cel cu uşa de intrare, era ocupat de o bibliotecă din lemn alb în care cărţile se înghesuiau cum puteau. La capătul din dreapta al bibliotecii, un paravan din

bambus separa de restul camerei un „buzunar“ care probabil că adăpostea un pat. Peretele din faţă era decupat de trei ferestre – cele care se vedeau de afară – şi acum era acoperit aproape tot de o draperie de un portocaliu tare. O canapea largă, crem, două fotolii maro, mari şi ele, şi nişte taburete rotunde, tapiţate cu toval, adunate în jurul unei mese joase, organizau mijlocul camerei. În stânga se vedeau o chicinetă şi încă două uşi. Una din ele era, probabil, a băii. Între spaţiul intrării şi chicinetă se răsfăţa o masă lungă din lemn masiv negru, pe care se aflau mii de lucruri: un laptop, reviste, un instrument de suflat – poate un flaut, aşezat într-o cutie neagră, deschisă –, CD-uri, o pereche de căşti… Trebuie să fi fost biroul. Ceva dezordine era, dar nici vorbă de atmosfera boemă pe care, necunoscându-l bine, cineva ar fi putut-o bănui la Alex acasă. Ce nu văzu ea decât când se întoarse să privească încăperea mai bine fu un şemineu din calcar gri care despărţea în două partea de bibliotecă din dreapta uşii.

— Da, spuse el, urmărindu-i privirea, mărturisesc că am ales garsoniera asta dintre multe altele, mult mai convenabile, exact pentru şemineul ăsta, care mi s-a părut absolut fantastic. Nu găseşti aşa ceva în case din astea, în Paris, nici să dai cu tunul!

— Dar ce expresii neaoşe ştii!

— Aşa e, m-a învăţat bunica. Ţi-am povestit că între 5 şi 15 ani mi-am petrecut cam toate verile la bunicii din România, iar aici, la Paris, am avut două bone române. Uite, baia e acolo, spuse el apoi, arătând spre uşa la care se gândise şi ea. Îţi dau imediat un halat curat, un prosop şi nişte şosete care probabil că o să te strângă. În timp ce vorbea, deschise uşa de lângă baie, unde se dovedi că se afla un mic dressing din care se întoarse cu lucrurile promise. Şi până te usuci, încerc să pregătesc ceva de mâncare.

— Un ceai ar fi grozav.

— Bine, se face. Dar mai am şi puţin *canard laqué* de la chinezii din susul străzii, ceva brânză de capră şi câţiva *craquots*. A, cred că am şi nişte vin. Şi, uite, o piersică, ba nu – două! Dar cam asta e tot.

Ea intrase deja în baie, de unde ieşi nu peste mult timp, uşor stânjenită de noua ei înfăţişare de *house wife*, înveşmântată într-un halat lung din frotir alb, cu şosetele albe în picioare şi cu capul înfăşurat într-un prosop albastru. Şi el se schimbase între timp într-un pantalon de trening gri, un tricou negru

şi şosete ca ale ei. Silueta lui aproape giacomettiană îi părea în hainele de casă mai familiară şi mai apropiată decât s-ar fi putut gândi. Cum se mişca agil şi neauzit prin încăpere, aducând şi organizând lucruri şi întorcând din când în când ochii albaştri-gri către ea, ca să-i ceară acceptul, i se păru că semăna cu o sălbăticiune – o insectă, poate – surprinsă în mediul ei natural, din care, iată, şi ea devenise, deodată, parte. Observă chiar că asta îi trezea îndepărtate şi neclare nostalgii. Imagini disparate, frânturi de gând despre propria ei familie, despre casa părintească sau despre după-amiezi tihnite de vară se fugăreau fără explicaţie în mintea ei. Le abandonă cât putu de iute, ca să poată reintra în prezentul casei lui Alex. Între timp, el fusese foarte expeditiv, aranjase mâncarea pe măsuţa dintre fotolii şi aprinsese un lampadar înalt, a cărui „pălărie“ opalină, în formă de lentilă cu concavitatea îndreptată spre tavan, răspândea în încăpere o lumină blândă şi învăluitoare. De undeva din bibliotecă se auzea în surdină Ray Charles.

— Ce ai zice dacă aş face focul în şemineu? Cred că ne-ar prinde bine să fie mai cald în casă după duşul din piaţă…

— Mi-ar plăcea la nebunie!

Se aşezaseră în fotoliile încăpătoare şi începură să mănânce tăcuţi, privind flăcările care îşi făceau, nestingherite de nimic, jocul fără astâmpăr. Era foarte plăcut. Iar ei îi era bine, nespus de bine. Senzaţia aceea de singurătate absolută şi înspăimântătoare care îi populase serile din ultimele luni părea să fi dispărut, dizolvată, poate, de prezenţa lui liniştitoare… Cine ştie… I se făcuse somn, sau nu chiar, dar îi venea să se întindă ca o pisică şi să înceapă să toarcă, aşezată comod în fotoliul mare şi atât de primitor… Era bine, ca demult, demult, în vremurile fără griji ale adolescenţei ei. Chiar şi muzica, umplând spaţiul cu volute largi de melancolie, era aceeaşi.

Apoi începu deodată să simtă vag că nu toate lucrurile erau tocmai la locul lor: stomacul i se strânsese, bântuit brusc de o nelinişte suspectă şi o fierbinţeală ciudată îi cuprinsese capul. Începu să se investigheze fără convingere, în vreme ce ronţăia o piersică stacojie. De fapt, ce era altfel decât de obicei? Da, ea… ea era o fiinţă incurabil sensibilă, şi ştia asta. Dar acum ce… Această intimitate nouă şi cu totul nepremeditată să o fi răvăşit astfel? Retrăia senzaţii pe care le socotise de mult depăşite, şi-anume pentru totdeauna! Micul ei freamăt interior, agitaţia asta aproape insesizabilă…

erau cumva… Ştiuse de la bun început că îi place Alex, era absolut normal să îi placă, pentru că era cineva cu totul special: atent, bun, cu o întemeiere interioară formidabilă în tot ce făcea… De aceea nu i se păruse că ar fi fost ceva nepotrivit sau îngrijorător la mijloc. Dar adevărat e că nu se aşteptase absolut deloc, dar absolut deloc, să simtă în preajma lui o tulburare atât de vie. Nu se mai petrecuse până acum. Nimic nu anunţase aşa ceva. Ea, cu totul, se simţea de parcă tocmai se trezise dintr-o amorţeală care durase o eternitate. De fapt – de ce să nu recunoască? – nu se aşteptase să ajungă atât de „în preajma“ lui şi nici să mai fie ea însăşi atât de „vie“. Evitase tot timpul, în sinea ei, acest subiect delicat, prefăcându-se că nici n-ar exista, şi acum uite ce păţea! Dar cum să fi bănuit?

Îşi desfăcu prosopul albastru de pe cap şi îşi scutură cu determinare pletele deja aproape uscate. Trebuia să plece rapid, dar nu putea să o facă aşa, din scurt, fără să îl surprindă şi să îl rănească pe Alex. Îl privi pe furiş. Avea chipul lui senin şi limpede dintotdeauna. Probabil că nici nu-i trecea prin cap ce se petrecea în sufletul ei. Era complet nebună! Evident că n-ar fi trebuit să ajungă acolo. Se simţea ca o adolescentă rămasă singură, pe nepusă masă, cu un băiat pe care îl iubea în taină. Bine, dar ea nu îl iubea pe Alex, cât despre el, era, pesemne, la antipozi! Îl privi iar şi observă de astă dată că alesese fotoliul cel mai depărtat şi că mânca uitându-se oriunde în altă parte, numai la ea nu. Apoi îşi dădu seama că în spaţiu plutea ceva, o electricitate, un nor de praf de puşcă, ceva nenumit, pe care îl simţea în nări… Oare îl simţise şi el? Şi ce trebuie să facă ea acum? În mintea ei, întrebările se succedau cu o rapiditate extremă, dar răspunsurile întârziau nepermis de mult. Cum, Doamne, cum se iese din asta? În orice caz, trebuie să termine de mâncat cât mai repede şi s-o şteargă acasă, înainte să…

— Ce-ar fi să dansăm? Se auzi vorbind ca în vis. Nu-i veni să creadă că spusese aşa ceva. Doamne! Adică, de fapt… ce prostii spun! E deja foarte târziu. Trebuie să fug. Miranda o să fie groaznic de îngrijorată dacă întârzii pe ploaia asta… spuse şi se foi în fotoliu. Îi era teribil de ruşine de glasul pe care şi-l compusese ca să producă o asemenea minciună gogonată.

— Da, ai dreptate! *Georgia…* e ceva care trebuie dansat, răspunse Alex, parcă tocmai ieşit dintr-o transă.

Când ea rostise întrebarea, el rămăsese o clipă nemişcat, ca fără aer, privind-o fix în ochi. Se citea în ei un fel de surpriză. Dar figura lui exprima, de fapt, mult mai mult: devenise atent, ochii i se încălziseră şi un aer de concentrare pusese stăpânire pe toată fiinţa lui. Un câine de vânătoare care adulmecă vânatul, gândi ea. Apoi îl urmări paralizată cum se ridică şi lasă încet farfuria pe masă, cum se îndreaptă către ea cu paşi lenţi şi cu braţul drept întins, cu palma întoarsă în sus… O privea în continuare în ochi şi era limpede că devenise altcineva. Ea îi întinse, la rândul ei, mâna dreaptă, se ridică şovăind şi privind distrat peste umărul lui către un loc neprecizat din bibliotecă, dar porni, condusă de el, în dansul *slow,* ritmat de muzica aceea care părea să vină din cer. În cap i se învârteau mii de lucruri. Nu, de fapt, se învârtea doar un singur gând, foarte limpede şi imperios: nu-şi dorea decât să lase *toate* lucrurile în voia lor firească. Brusc, o cuprinsese un fel de oboseală enormă, un soi de lehamite de tot. Era la marginea lumii şi nu-şi mai dorea decât să se abandoneze fără nici o grijă în braţele bărbatului acestuia impudic de tânăr, care fremăta aşteptând-o şi să alunece împreună cu el în cea mai firească poveste de dragoste din lume… fără nici un alt gând, fără îndoieli, fără regrete… Mai cu seamă fără regrete…

În voia lor FIREASCĂ? Avea 41 de ani trecuţi, iar băieţandrul care o ţinea deja în braţe ca pe un trofeu mult-râvnit şi fragil – 25. În secunda în care braţele lui începură să o cuprindă, trăgând-o încet şi tandru spre el, în vreme ce paşii li se roteau infinit de lin pe parchetul lustruit, se opri şi spuse cu voce neobişnuit de serioasă:

— Alex, chiar e târziu. Trebuie să plec! Iartă-mă! Nu ştiu ce mi-a venit cu dansul… Te rog împrumută-mi un trening şi du-mă, dacă poţi, acasă.

*

Pentru Armina a urmat o noapte neagră. Nu izbutea să adoarmă, răsucindu-se de pe o parte pe alta şi pendulând între noianul de mustrări de conştiinţă pentru felul în care se purtase cu Alex şi amintirea secundelor când el o purtase în braţe, în dansul acela ameţitor de dulce. Îi vedea ochii intenşi şi chipul învăluit într-un soi de aură de tandreţe şi vrajă, îi simţea braţele închizând-o ca într-o colivie în care ar fi dorit să rămână pentru

totdeauna, îşi auzea bătăile alarmate ale inimii şi prelungea în gând gestul neterminat, închipuindu-şi îmbrăţişarea adevărată. De ce nu lăsase să fie? Ce o împiedicase să trăiască clipa? Şi ce înţeles avea refuzul ei de-a fi fericită chiar şi în puţinătatea unei întâmplări fără viitor? Dar ar fi fost, oare, fericită aşa? Nu, probabil că nu. Şi tocmai de aceea se opusese. Avea de acasă educaţia lucrurilor solide, bine, corect şi moral întemeiate. Şi la ce, mă rog, dusese asta? Nu, nu avea voie să îşi pună această întrebare! Experienţele încheiate în chip nefericit nu te îndreptăţesc neapărat să alegi mai târziu opusul lor! Şi totuşi, unde greşise în viaţa ei, de ajunsese singură şi pustiită la cei azi-mâine 42 de ani ai ei? Nu tu soţ, nu tu copii, doar un început de carieră construit cu îndârjirea care o caracteriza şi cu mult, foarte mult efort, într-o lume de impostori, în care minciuna, calomnia, hoţiile şi tâlhăriile de toate felurile ajunseseră regulă comună… Şi în ce fel avea să îl mai privească în ochi pe Alex de-acum încolo? Dar va mai voi el să fie privit în ochi? Din clipa în care ea îl rugase să o ducă acasă, el nu mai scosese nici un sunet până când se despărţiseră în faţa portalului elegant al blocului Mirandei, unde îşi luase, totuşi, la revedere. Cum va continua relaţia lor atât de bună şi de necesară pentru ea? Doamne, oare ce o împinsese să strice tot? Se zbătea ca un peşte pe uscat… Nu îşi închipuise nicicum că poate ajunge într-o astfel de stare. O durea şi capul, îi era greaţă – e drept, o greaţă de care nu mai scăpa de când venise la Paris – şi, mai cu seamă, o durea sufletul de spaimă să nu-l fi pierdut. Tocmai acum, când izbutise – fără nici o îndoială, datorită lui – să iasă puţin la lumină din bezna sufletească în care o aruncase divorţul! Tot răsucindu-se şi torturându-se aşa, nici nu băgă de seamă când firişoare subţiri de lumină prinseră să joace printre lamelele transperantului. O auzi apoi pe Miranda în bucătărie, matinală ca de obicei, desfăşurându-şi neabătut ritualul de dimineaţă: uruitul enervant al râşniţei de cafea, ţăcănitul neaşteptat al prăjitorului de pâine, sunetul mai înalt al storcătorului de citrice, însoţite de roboteala energică a cuiva care are planuri clare pentru fiecare minut. Până la urmă, zgomotele familiare ale casei şi epuizarea extremă pricinuită de noaptea de chin îşi făcură efectul: căzu într-un somn greu, dar neliniştit, populat de vise întunecoase, în care se făcea că lunecă în hăuri înspăimântătoare, căutând cu disperare ceva de care să se agaţe.

*

Da, divorţul fusese, fără doar şi poate, cea mai dură experienţă din toată existenţa ei. Nimic din ce învăţase în casa părintească nu o pregătise pentru astfel de lucruri şi descoperise atunci cât de vulnerabilă în faţa vieţii izbutea să fie. De fapt, se căsătorise doar parţial din dragoste, deşi de asta îşi dăduse seama abia peste ani şi ani. Atunci când îl întâlnise, Petru părea Alesul. Era tot ce şi-ar fi putut dori o tânără aspirantă la fericirea de cuplu din anii ’90: brunet, înalt, bine construit, cu o profesie de viitor – era electronist, unul pasionat şi cu vocaţie – echilibrat şi bine educat, cu o familie extrem de bine situată – mama era profesoară de matematică la un liceu renumit, iar tatăl – un cunoscut avocat: adică oameni cu dare de mână, fără să fie risipitori, căci câştigau bani muncind din greu, dar, mai cu seamă, extrem de respectabili. Însă nici despre Petru nu putea spune dacă o iubise vreo clipă cu adevărat. După toate câte se întâmplaseră, chiar că nu mai ştia ce să gândească despre el. Atunci crezuse cu tot sufletul că s-au născut unul pentru celălalt. Acum i se părea că totul nu fusese decât o construcţie a minţii ei, bine strunite de preceptele care îi marcaseră copilăria. Altminteri, el se purtase impecabil şi, o vreme, îşi jucase convingător rolul de soţ model. Primii doi ani de căsnicie îi păruseră Arminei fără cusur. E drept, şi fără pasiune, dar ea nu observase asta decât mult mai târziu. Se căsătoriseră la puţin timp după „revoluţie“, în anii aceia tumultuoşi şi plini de energii nestăvilite, având ei înşişi tot felul de ambiţii de viaţă şi de carieră. Şi avuseseră şansa să pornească chiar cu dreptul: primiseră în chip de dar de nuntă de la părinţii lui Petru un splendid apartament lângă Cişmigiu. Tatăl lui Petru, având un caz legat de o succesiune în care un apartament trebuise împărţit între moştenitori, făcuse o propunere de cumpărare – la un preţ foarte convenabil, altminteri – a unei părţi din acesta. Adică a celor trei camere pe care le dăruise apoi tinerilor, cu ocazia căsătoriei lor. Apartamentul se afla la etajul 4 al unui bloc interbelic elegant şi foarte bine gândit. Chiar aşa, înjumătăţit, funcţiona perfect şi era tot ce se putea mai potrivit pentru începuturile vieţii lor în doi: din holişorul de intrare în care se pătrundea printr-o uşă masivă, furniruită cu mahon, având impresionante feronerii de alamă, puteai ajunge în bucătăria nu prea mare, care comunica

printr-un sas cu un oficiu transformat în birou, iar mai departe cu sufrageria. Tot din hol, dar drept înainte, pe o altă uşă frumoasă, cu geam desenat decis, în stilul tipic art déco, se intra direct în sufragerie, care devenise *séjour* pentru cei doi: o încăpere spaţioasă şi bine luminată printr-un perete deschis cu totul către o terasă amplă, ce privea spre Cişmigiu. Lângă terasă şi având uşă spre ea, se afla dormitorul – fostul birou al apartamentului iniţial. Din dormitor se intra, printr-un alt sas, în baie – singura piesă a casei care nu avea ferestre către parc, ci către o curte interioară insignifiantă.

Cam asta era tot, dar când intrai acolo, aveai impresia că păşeşti într-o altă lume: o lumină frumoasă, de un verde divers, colorat în funcţie de orele zilei, de anotimp şi de limpezimea cerului, invada toate cele trei camere şi bucătăria, lăsându-ţi impresia că ai plonjat într-un acvariu de verdeaţă. De fapt, te aflai cumva, în mijlocul Cişmigiului. Fusese o şansă cu totul nesperată să găsească o asemenea minune ascunsă chiar în inima oraşului. Atunci când văzuse prima oară acest loc, Armina încremenise de uimire: nu-i venea să creadă că va locui acolo, plecând din apartamentul minuscul, de bloc de Drumul Taberei în care îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa.

Porniră să îl decoreze plini de entuziasm. Miranda îşi făcuse drumuri prin ţară şi le dăduse o importantă şi cunoscătoare mână de ajutor. În scurt timp, izbutiră cu un minimum de mijloace să creeze acolo un loc primitor şi plin de şarm. Îşi luaseră chiar şi un câine. Fusese ideea lui Petru, care era un mare iubitor de animale şi care, în casa părinţilor lui, avusese întotdeauna un câine. După ce studiară chestiunea, se opriră la un pui de dalmaţian, pictat cu negru chiar pe ochiul drept, ceea ce îi dădea un aer dramatic şi amuzant în acelaşi timp. Îl botezară Nelsy. De la Nelson, fireşte.

Vegheaţi cu vigilenţă de Nelsy, petreceau în apartamentul din strada cu cel mai poetic nume de pe pământ – Şipotul Fântânilor, aşa se chema – seri şi weekenduri încântătoare, alături de prieteni mai noi sau mai vechi, împreună cu care construiau baroce planuri de viitor şi „puneau ţara la cale“.

Apoi, încetul-cu-ncetul, Petru începu să dispară tot mai mult din peisajul familial. Venea târziu şi pleca devreme, avea tot mai mult de lucru şi ajunsese să muncească inclusiv duminicile la mica firmă de *soft* pe care o pusese pe picioare împreună cu un fost coleg de facultate. Până la un

moment dat, Arminei, foarte ocupată ea însăşi cu propria-i carieră, lucrul i s-a părut firesc. Aşa trebuia să arate viaţa. Cât de sărace îi fuseseră aşteptările! Dar ce putea să facă? Şi-ar fi dorit şi ea, aşa cum îşi dorea şi el, să aibă copii. Atunci, sigur, problema s-ar fi pus altfel. Însă, fără nici o explicaţie, acest lucru nu se producea. De fapt, după atâţia ani, amândoi îşi cam luaseră gândul şi nici măcar nu mai aduceau, vreodată, vorba. Astfel, în casa goală se auzeau din ce în ce mai puţine zgomote de paşi şi tot mai rare vorbe de alint, iar timpul trecea nelucrând deloc în favoarea lor. Ar fi trebuit, poate, să adopte un copil… Ar fi trebuit să fie, oricum, mai atenţi şi mai tandri unul cu celălalt… Ar fi trebuit…

*

Acum, când se gândea în urmă, Armina îşi găsea de făcut o mulţime de reproşuri. Atunci însă, nimic nu păruse totuşi să conducă la finalul petrecut cu ceva mai mult de jumătate de an în urmă.

Sigur, la un moment dat, într-o seară când el venise – ca de obicei – târziu, iar ea îl aşteptase, în vreme ce el îşi mai verifica o dată e-mailul, ea îl întrebase abrupt:

— Petru, ai o amantă?

— Ce spui? Îşi ridicase ochii din computer şi o privise câteva secunde ca pe o străină. Mâna i se încleştase pe mouse – Armina, deşi extrem de tulburată, observase cum i se albiseră degetele din cauza strânsorii – iar maxilarul i se încleştase într-o grimasă de silă. Cum poţi să pui asemenea întrebări? Ce e cu tine? Am crezut că înţelegi că muncesc mult şi că te bucuri de ce reuşesc să fac…

— Nu mă mai bucur de mult. Nu vezi că asta ne înstrăinează? Nu vezi că…

— Armina, sunt groaznic de obosit. Lasă-mă! Nu ştiu ce e în mintea ta şi, drept să-ţi spun, acum nici nu mă interesează… Se întoarse din nou la computer şi nu mai rosti nici o vorbă.

Armina trecu greu peste grosolănia ultimei afirmaţii, iar o vreme nu mai deschise nici un fel de discuţie. Apoi, într-o zi, când Petru era plecat într-o delegaţie, Armina ieşi de dimineaţă să plimbe câinele. De fapt, asta era

ocupaţia lui. Arminei, pentru care dimineţile erau cele mai grele momente ale zilei, îi revenea, şi asta doar uneori, plimbarea de seară. El, în schimb, se trezea în fiecare zi – fie vară, fie iarnă – la 6, iar la 6 şi 20 era deja ieşit pe uşă, cu Nelsy în lesă, la jogging în parc. Se întorcea la 8, 8 şi cinci, când Armina abia se trezea, iar la 9 fără un sfert ieşea din nou, de astă dată îndreptându-se pe jos către birou, care era undeva într-un *office-building* pe Brezoianu. Zi de zi, ca un ceasornic elveţian, fără să aibă aerul că a obosit, fără să se plângă vreodată. E drept că asta îl făcea, poate, să arate în continuare excepţional, în pofida celor aproape 48 de ani ai lui.

În dimineaţa aceea de început de iarnă, după repetate insistenţe sonore din partea câinelui, Armina se îmbrăcă fără nici un chef şi, pe la 8 şi jumătate, când afară era încă destul de întuneric, porni cu Nelsy în parc. Locul era pustiu şi splendid înzăpezit, aşa că lăsă câinele să zburde liber prin neaua neatinsă. Păşea în urma lui cu gândurile zburate departe, către nicăieri, sau poate către uscăciunea care simţea că îi năpădeşte sufletul, către tristeţea fără obiect care o invadase de-o vreme, către senzaţia de inutilitate şi de gol care îi însoţea fiecare gest de când se trezea şi până adormea din nou, târziu după miezul nopţii. De fapt, ce nu mergea? De ce nu izbutea să vadă nimic din lucrurile bune ale existenţei ei? În urechi îi răsuna glasul mamei certând-o: „În fond, atâta lume în locul tău ar fi fericită!“ De fapt nu prea avea ce şi cui să reproşeze: Petru era atent, îi cumpăra flori, o scotea uneori la câte-un local pe care îl îndrăgeau, o însoţea cu plăcere joia la Ateneu, la concert… E adevărat însă că de ani buni dormea la birou şi ajungea în patul conjugal doar o dată la două-trei luni şi atunci cu o totală, vizibilă şi cu atât mai dureroasă lipsă de interes. Armina nu ştia pe cine să întrebe ce însemna asta şi ce era de făcut…

Mergea privind în sus la ramurile încărcate de zăpadă care profilau pe cer o stranie dantelă. Mergea încercând fără convingere să se bucure de frumuseţea efemeră a clipei. Dar, coborând ochii pe aleea sclipitor de albă, îşi dădu seama, deodată, că Nelsy nu se mai vedea. Se uită rapid în jur, în lumina care se cernea cu parcimonie, dar parcul părea îngheţat într-o nemişcare de poveste. Nelsy, nicăieri. Începu să îl strige panicată. De undeva dinspre dreapta i se păru că aude un hămăit familiar. Se luă după sunet şi, trecând de izvorul Eminescu, ajunse în dreptul treptelor care

dădeau către Ştirbei Vodă. În faţă, sus, ajuns deja pe trotuar, Nelsy o aştepta impacient. O întâmpină cu un lătrat scurt şi, în secunda următoare, porni la goană către trecerea de pietoni din preajmă, pe care o parcurse în mare viteză, nu înainte de a se asigura că beneficiază de culoarea potrivită a semaforului. Complet confuză, Armina începu să îl strige din nou, încercând, fără succes, să îl întoarcă din drum, ori măcar să îl ţină pe loc. Dar Nelsy gonea ca un apucat: cotise deja la dreapta şi, în câteva clipe, dispăru pe strada care se deschidea chiar înaintea lui. Armina o luă la fugă şi ea pe urma câinelui. Nu mai ştia ce să facă. Încotro alerga zăpăcitul de animal? Dacă avea să îl piardă? Nelsy nu mai era deloc tânăr, ca ea să îşi imagineze că adulmecase urma vreunei căţele în călduri. Şi-apoi, ce călduri? Era toiul iernii! Apucă să treacă pe un galben scurt, dar, ajunsă pe trotuarul celălalt, constată că iar pierduse câinele din ochi. Continuă să alerge simţind cum îi vâjâie capul de efort şi de enervare. De asta avea ea nevoie acum? Din fericire, din colţul străzii care o lua către dreapta izbuti să îl vadă din nou pe Nelsy, care – spre stupoarea ei – era de astă dată oprit cuminte în faţa unei case cu hochparter şi etaj, cam de început de secol XX, arătoasă şi eclectică, cu o firmă discretă ca de bar la una din ferestre. Privea mulţumit către ea şi dădea vesel din codiţa stropită cu negru. Ajunse la el cu sufletul la gură şi îi prinse rapid lesa de zgardă, să nu cumva să îi mai vină vreo altă idee, s-o alerge prin tot Bucureştiul până seara. Îl certă cu obidă tot drumul spre casă, iar după ce ajunseră sus nu-i mai adresă nici măcar o privire. Nelsy stătea pleoştit într-un ungher, vădit nedumerit de ploaia de ocări care se abătuse asupra lui şi de liniştea ostilă aşternută apoi. Oare ce o supărase atât de tare pe stăpâna lui cea bună?

Plimbarea de seară fu scurtă – doar până la scuarul Walter Mărăcineanu şi înapoi – şi decurse fără incidente. A doua zi, de dimineaţă, ieşiră din nou în parc, de astă dată cu Nelsy bine ţinut în lesă. Adică aşa îşi imagina ea, căci imediat ce se văzu pe alee, câinele porni să tragă disperat spre ieşirea dinspre Ştirbei. Armina se împotrivi cât se împotrivi, dar la un moment dat se hotărî să se lase dusă. Refăcură la pas drumul nebunesc de cu o zi înainte. Ajuns în faţa micului café-bar, câinele se aşeză pe coadă şi începu să scheaune încetişor, agăţându-se întrebător de privirea stăpânei. Armina nu mai înţelegea nimic. Totuşi, îi era limpede că la mijloc era un lucru nu

lipsit de semnificaţie. Fără să aibă ceva clar în minte, se hotărî să nu îi spună deocamdată nimic lui Petru, cu care povestea în fiecare seară, la telefon, întâmplările zilei încheiate. Oricum, cu o seară înainte el o rugase să îi caute nişte CD-uri în arhiva de acasă, aşa că uitase cu desăvârşire să îi relateze incidentul cu goana prin şi pe lângă parc.

A treia zi – ultima dinaintea sosirii lui Petru – lucrurile se petrecură identic: Nelsy alergând disperat către bar şi aşezându-se apoi acolo într-o aşteptare suspectă.

Dar Petru se întoarse şi Armina aproape că dădu uitării întâmplarea stranie. Viaţa mergea înainte cu ritmurile ei dintotdeauna.

*

— Ce spui? Ai înnebunit?

— Nu! N-am înnebunit deloc. Am încercat chiar două zile la rând.

— Bine, dar tu… tu n-ai pe nimeni, nu? Cum adică să-ţi iasă pozitiv? Ai încercat cu teste diferite, evident…!?

— Evident!

— Nu se poate! E ceva ce eu nu ştiu? Miranda se foia de colo-colo prin camera Arminei, tropăind agitată pe platformele înalte, din lac negru, pe care tocmai le încălţase. Era îmbrăcată îngrozitor de elegant pentru că se pregătea să iasă la un *meeting* de afaceri. Rochia, dintr-o ţesătură ca de sac din mătase neagră, după ce printr-o răscroială neobişnuit de adâncă îi lăsa umerii goi, se petrecea strâns în jurul taliei şi cădea apoi, grea, în fâşii de lungimi diferite, către poale. Dar *clou*-ul absolut era gulerul enorm, din două straturi de voal alb, care ieşea involt din decolteul îndrăzneţ, ca o splendidă corolă de cală. Arăta superb, iar enervarea de care părea cuprinsă o făcea şi mai frumoasă.

— În principiu, ştii tot, dar…

— Aha! Eram sigură că îmi scapă ceva.

— Of! E mult spus. În fine, nu prea am ce să-ţi povestesc. Ştii, după divorţ… Armina, ca şi cum şi-ar fi propus să arate exact pe dos decât Miranda, îşi trăsese pe ea o cămaşă lungă, din pânză ţesută în casă de străbunica ei şi se legăna pierdută pe străvechiul balansoar Thonet,

răsucindu-şi pe degete şuviţe lungi de păr. Avea cearcăne mai mari decât de obicei şi părea epuizată.

— Nu-mi spune că erai atât de răvăşită, încât te-ai gândit să te consolezi cu avocatul!

— Era o avocată, ai uitat? Nu, n-ai ghicit! Altceva s-a petrecut. Petru m-a sunat într-o seară, după ce vreme de două luni nu mai auzisem de el decât de pe la alţii şi m-a rugat să îl primesc să îşi ia nişte lucruri care rămăseseră în apartament. Sigur că l-am primit. Arăta prost, era neras şi băuse. A intrat în casă şi a început să mângâie pernele de la fotolii, tablourile… apoi a ieşit pe terasă. Când s-a întors, avea lacrimi în ochi.

— Ce duios!

— Miranda, termină! De ce eşti rea? Nu seamănă cu tine stilul ăsta.

— În fine! Zi mai departe. Deci avea lacrimi în ochi…

— Da, şi a început să îmi spună lucruri.

— Că te vrea înapoi?

— Nu, nu! Dimpotrivă, că îi pare bine că nu mai e duplicitar, că asta îl omora, că acum a izbutit să se pună pe făgaşul adevărat al vieţii lui, dar că nu îşi poate ierta că m-a făcut să trec prin aşa ceva. Şi mi-a mai spus că, oricât ar părea de straniu, îi lipsesc foarte tare şi, mă rog, chestii din astea, şi apoi a început să plângă de-a binelea…

— Şi, aşa, dintr-una-ntr-alta, aţi ajuns în dormitor.

— De unde ştii?

— De la rezultatele testelor tale de sarcină! De unde crezi?

— Da, am ajuns în dormitor. Atunci ne-am întâlnit pentru ultima dată. Asta era acum două luni şi… 16 zile.

— Bine, şi între timp tu nu ţi-ai dat seama de nimic? N-ai avut semne, sau eşti de pe Marte şi n-ai ştiut ce semnificaţie au?

— Miranda, chiar eşti rea.

— Nu sunt rea, ci furibundă. Cum ai putut să îl accepţi din nou în patul tău pe nemernic? Cu ochii scăpărând luminiţe întunecate, Miranda dădea ture din ce în ce mai rapide în jurul balansoarului pe care era aşezată Armina. Părea în pragul unei crize de nervi. Dar aşa era ea. Armina o ştia prea bine.

— Of! Mi-era milă de el. Şi dor. Şi mie îmi era, cumva, dor. E vorba de 16 ani, nu de o lună, două, iar el a fost, totuşi, un soţ bun. Ştii, noi doi n-am prea apucat să vorbim despre… ştii, despre înclinaţia lui… Abia atunci, cerându-şi iertare, mi-a spus că la-nceput s-a gândit că poate, în timp, pornirea asta o să se estompeze, o să treacă. Dar a fost invers… Cât despre semne… semne sigur că au fost… Ştii că de când am venit mi-e greaţă încontinuu. Şi-apoi leşinul din avion şi ciclul care… în fine. Deci, asta e. Se pare că o să am copilul pe care l-am aşteptat atât. Bine-înţeles, trebuie să merg întâi la un doctor care să îmi confirme că totul e în ordine.

— Vrei să spui că ai de gând să păstrezi copilul? Copilul ticălosului?

— Dar mi-l doresc mai mult decât orice pe lume! E copilul MEU! Dar, îţi dai seama ce ironie? Dacă acest copil sosea cu câteva luni mai devreme, poate că toată povestea cu divorţul nu mai avea loc, iar dacă apărea cu câţiva ani…

— Termină tu acum, Armina. Boala lui – acum ştii exact – e veche şi fără leac. Nu te mai îmbăta cu apă rece!

— Bine, oricum nu mai contează. De fapt, nu asta contează acum, sublinie Armina, care se ridicase din balansoar şi părea decisă să se pună pe picioare şi să ia viaţa în piept. Acum trebuie să mă organizez ca să ştiu exact ce am de făcut. Iar pe deasupra mai e şi povestea cu Alex, la care nu am idee cum să reacţionez… Uite, din cauza zăpăcelii cu testele, nu l-am mai sunat de două zile, adică după seara cu pricina. Iar el, săracu’, o fi sunat, dar cine să răspundă pe fixul ăsta? Ce-o fi în sufletul lui? Dar chiar n-am putut… Însă, cum ştii, i-am trimis totuşi ieri un SMS de pe mobilul tău şi i-am propus să ne vedem azi la Tuileries, să facem câţiva paşi împreună.

— Da, povestea cu Alex… Bietul, îmi era foarte simpatic.

— Poate să îţi fie în continuare, că n-a murit! E doar abandonat temporar!

— Bine că măcar ţi-a revenit umorul. Ăsta e un semn bun.

Într-adevăr, era un semn bun, dar dincolo de el Armina nu prea mai întrezărea mare lucru. Cum avea să reacţioneze Petru la aflarea veştii? Dar era oare important cum va reacţiona? Da şi nu… Totuşi, Petru era tatăl copilului, iar copilul trebuia să îl cunoască la un moment dat şi, poate, să

aibă o relaţie bună cu el. Trebuia? Chiar dacă era vorba despre un ASTFEL de tată?

*

— Alex, te rog să mă ierţi! Te rog, te rog să mă ierţi că n-am dat nici un semn şi că… dar mai ales pentru atunci, seara… spuse Armina precipitându-se să îl îmbrăţişeze, de îndată ce ajunse lângă el, în grădina Tuileries.

— Nu, nu! Eu te rog să mă ierţi! Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine… A fost… Te rog să mă ierţi tu şi să accepţi să reluăm lucrurile ca şi cum seara aceea nu s-ar fi petrecut. Ştii, mi-a fost foarte greu zilele astea…

— Şi mie, bineînţeles! Noi suntem atât de buni camarazi, încât ar fi păcat să pierdem asta… dar am trecut, de-acord? Am depăşit, şi acum e din nou ca înainte. Da?

Chipul lui Alex se posomorâse uşor la auzul cuvântului „camarazi“, dar pentru scurtă vreme, căci vederea Arminei îi readuse repede în priviri lumina aceea limpede care îl însoţea ori de câte ori se întâlneau. Arăta mai slab ca de obicei, poate din cauza costumului „safari“ cu care era îmbrăcat. De altminteri, amândoi arătau ceva mai rău în lumina amiezii aceleia prăfuite, dar faptul că se regăsiseră, că îşi reluaseră prietenia de dinainte, le schimbase rapid culorile din obraji şi chiar întreaga înfăţişare.

— Nu mai ştiam ce să fac: *Papa* ne invitase în weekend la căsuţa lui din Normandia şi tare nu voiam să nu mergem sau să merg singur, mai ales că i-am vorbit atâta despre tine, încât e foarte nerăbdător să te întâlnească…

— Alex! I-ai vorbit tatălui tău despre mine?! Cum aşa? Ce i-ai vorbit?

— Cum ce? I-am povestit despre tine, despre cum eşti, despre, despre… nu ştiu… I-am povestit o groază de lucruri, şi acum e dornic să te cunoască. Ce e rău în asta?

— Nu e nimic rău, dar ce o să creadă despre mine? De ce mă întâlnesc cu tine? Ş-apoi, chiar nu sunt într-o dispoziţie de întâlnit lume nouă, mai cu seamă oameni care contează, cum e tatăl tău. Nu sunt deloc în apele mele…

— Armina, tata nu are cum să creadă despre tine nimic rău, iar despre lipsa ta de dispoziţie poate ar fi bine să vorbim chiar cu el, pentru că nu prea

e în ordine, iar el e foarte…

— Nu, nici vorbă! Lipsa mea de dispoziţie are, cum ştii – doar ţi-am vorbit câte ceva despre divorţul meu de acum câteva luni – o cauză foarte clară. Ce rost are să îl plictisim pe tatăl tău cu asta?

— OK! Nu-i spunem, dar te rog nu refuza invitaţia! Bine? Ai să vezi ce frumos e acolo… n-o să regreţi deloc. Era atâta căldură în glasul lui, dacă nu cumva chiar un fel de disperare, încât Armina nu avu inima să îl refuze, în ciuda faptului că, într-adevăr, după povestea cu testele sarcină chiar nu avea chef să se vadă cu nimeni.

— Bine, o să merg, spuse ea, făcându-l pe Alex să sară-n sus de bucurie.

Îşi continuară plimbarea prin parc cel puţin încă două ceasuri, sporovăind despre tot felul de lucruri. Adevărul e că, pentru ea, Alex era un foarte bun, util şi agreabil camarad. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără el. Şi era clar că nici el fără ea. Tocmai îi povestise că el însuşi încerca de câteva luni bune să se vindece de o despărţire care aproape îl năruise de uluire şi de suferinţă: Michelle – de nişte ani buni, aproape patru, iubita lui, iubita lui împreună cu care construia planuri de viaţă pentru o sută de ani, decisese intempestiv că între el şi o slujbă foarte bine plătită, în Canada, avea să o aleagă pe cea din urmă, şi îi adusese asta la cunoştinţă fără nici un preambul, într-o după-amiază de primăvară, după ce se iubiseră, adormiseră unul în braţele celuilalt, mâncaseră împreună, îşi făcuseră program pentru seară… Alex se simţise atunci ca înjunghiat în piept de chiar fiinţa care, dincolo de familie, îi era cea mai dragă pe lume. Crezuse că va muri… Săptămâni în şir nu izbutise să mai funcţioneze normal, să doarmă, să vorbească, să mănânce, ca şi cum hotărârea ei îl proiectase afară din contururile trupului său şi îl aruncase într-o prăpastie fără fund. Apoi, încet-încet, ca un bolnav revenit printr-o minune la viaţă după o comoţie gravissimă, graţie celor din jur care îl asistaseră neobosiţi, reîncepuse să înveţe să trăiască.

Aici se intersectaseră poveştile lor, în felurile dureroase în care se descoperiseră părăsiţi. Doamne, iar el părea că îşi aninase toate nădejdile de ea: o femeie cu 16 ani mai în vârstă şi care, pe deasupra, deşi liberă – adică proaspăt divorţată – era însărcinată. E drept că el încă nu ştia. Şi nici nu putea să-i vorbească deocamdată despre asta, pentru că i se părea că e ceva foarte intim, doar al ei. Nu al lui Petru şi al ei, ci doar la ei, şi-atât. Sigur,

Miranda, unica persoană care mai ştia, îi era cumva un soi de alter ego, aşa că nu se punea…

Cândva însă, cât mai curând, trebuiau să afle şi Alex, şi Petru, şi toată lumea…

*

Întâmplarea cu Nelsy nu-i dăduse deloc pace Arminei. Astfel că, într-o zi, când Petru se întorsese de la jogging însoţit iar, aşa cum i se întâmpla uneori, de mirosul acela picant, aspru-acrişor, ca de tutun bun, se hotărî: avea de gând să îl urmărească. Petru mai venise acasă mirosind aşa, iar când ea îl întrebase despre asta, îi răspunsese că nu putuse să se lase complet de fumat, aşa că, uneori, dimineaţa, după alergare, îşi mai aprindea câte o ţigară. Nu avusese curajul să îl întrebe ce fel de ţigări fuma sau unde le ţinea, pentru că nu văzuse niciodată nici urmă de aşa ceva la el, dar i se păruse că pe faţa lui se aşternuse o răceală şi un fel de tristeţe care o înspăimântaseră. Însă, din momentul în care se decisese, o mare linişte se aşezase în fiinţa ei. Era ca şi cum ieşise din torpoarea inacţiunii şi începuse să lucreze la descifrarea nefericirii care îi amăra viaţa. Sigur că asta făcea. Cum urma să procedeze – n-avea încă deloc idee.

Dar, după câteva zile, se trezi că urcă la volanul maşinuţei Mini Cooper pe care i-o cumpărase Petru în urmă cu un an, la aniversarea celor 15 ani de căsnicie, şi că o porneşte spre ai ei. Pe drum, planul prinse contur din ce în ce mai ferm. Avea să le ceară părinţilor să îi împrumute Loganul lor, spunându-le că nu are timp să facă revizia tehnică la maşina ei şi că are de alergat prin oraş câteva zile. Cu Loganul gri risca infim să fie reperată, în vreme ce cu maşina ei colorată în roşu şi negru, cu plafon ecru, ca o bijuterie mare şi sclipitoare, ar fi atras atenţia imediat. Nu rămase prea mult cu părinţii ei, care, de altminteri, erau veşnic ocupaţi fiecare cu ale lui.

Apoi, mergând către casă, îşi dădu seama că nu poate rezista ispitei de a trece pe la barul cu pricina şi de a inspecta puţin terenul din jur, chiar dacă nu ştia prea bine ce caută. Era ora trei după-amiaza. Se gândi să intre pe strada care dădea în Ştirbei Vodă şi găsi imediat un loc de parcare de unde se vedea foarte bine, deşi de la o oarecare distanţă, intrarea barului. Observă

ce nu observase prima oară când ajunsese acolo în goana ei după Nelsy, şi anume că localul se numea Undercover şi că era, de fapt, un restaurant-bar.

Coborî din maşină şi, cu inima cât un purice, dar fără să se gândească prea mult, se îndreptă hotărâtă spre casa impunătoare care îl adăpostea. Doar în dreptul ei se dumiri că în local nu se ajungea pe scara mare care conducea la splendida uşă cu gemuleţe de cristal a parterului, ci pe o scăriţă improvizată care cobora spre o intrare mult mai modestă de la demisol.

Ajunse jos şi împinse cu fermitate uşa masivă din lemn maroniu. Se trezi într-un hol lung şi atât de întunecos, încât nu izbuti să vadă decât că se deschidea către dreapta într-un salon de restaurant, în vreme ce în faţă avea o garderobă disimulată sub o scară din lemn, îngustă şi răsucită, luminată discret de undeva de deasupra. Ceea ce o frapă însă, de îndată, fu pardoseala din fâşii lungi de parchet, care, deşi destul de închisă la culoare, strălucea puternic, făcându-te să păşeşti uşor, ca într-o sală de dans.

Îşi lăsă în cuierul garderobei, altminteri îngrijorător de pustie ca şi restul localului, haina scurtă din blană de pisică împreună cu şalul de caşmir şi porni să se lămurească unde ajunsese. Intră deci în salonul restaurantului, examinându-l plină de interes: era compus de fapt din două încăperi, ambele spaţioase şi de formă oarecum pătrată, separate printr-o nervură din lemn care sprijinea prin nişte anse de zidărie. În semiobscuritatea combătută vag de cele câteva ferestre mici ale demisolului zări la capătul opus intrării o tejghea lungă de bar în spatele căreia, pe o mare oglindă uşor aburită se aflau rafturi luminate si pline de tot felul de sticle de băutură şi de pahare diverse. În rest, mai multe mese din lemn sau metal, dreptunghiulare sau pătrate, toate diferite între ele, cu scaune diferite şi ele, tapiţate cu piele, cu stofă sau cu mătase, în culori de pământuri arse. Mesele, majoritatea de câte două locuri, erau acoperite cu naproane fine din in brodat şi aveau pe ele solniţe, oliviere şi farfurii deja pregătite.

Privind mai cu atenţie avu revelaţia că totul era sau părea preţios – mobilă stil sau mobilă de designer, tacâmuri frumoase din alpaca sau poate chiar din argint, porţelanuri pictate… Întregul cadru, cu tavanele împărţite în casetoane din lemn vopsit în negru, cu candelabre uriaşe de Boemia care atârnau în mijlocul fiecărei încăperi şi cu pereţii din cărămidă aparentă, avea un aer de mare, mare rafinament. Când îşi dădu seama însă că era

absolut singură în tot localul, o cuprinse un fel de stingherealã, ba chiar şi o oarecare teamă. De fapt, de ce să nu recunoască, intrase cu ele în suflet, dar curiozitatea fusese oricum mai puternică: în fond, se afla în locul în care, din motive tainice, soţul ei îşi petrecea, probabil, o parte a dimineţii. Doamne sfinte, oare chiar aşa să fie?

Ca să-şi confirme această posibilitate, chiar de la-nceput avusese grijă să caute din ochi locul unde se afla afişat programul. Ce văzu o umplu de uimire: acesta era 6 – 2. Nu mai pomenise aşa ceva în viaţa ei! 6 – 2! Era culmea! Chiar culmea!

Dar nu apucă să se minuneze prea mult de nimic, căci de undeva nevăzut un chelner cu figură distinsă îşi făcu apariţia lângă ea, salutând-o politicos cu o mică reverenţă şi cu un zâmbet abia schiţat. Cu şervetul de olandă perfect călcat şi cu un *menu* în coperţi din piele cărămizie, bărbatul tânăr şi spilcuit ar fi putut arăta foarte bine dacă nu ar fi avut totuşi o costumaţie cel puţin extravagantă: papionul negru pe care îl purta cu eleganţă era pus direct pe piele şi se asorta cu un maiou negru din care ieşeau două braţe atent epilate, foarte lucrate şi bronzate. Nici mai jos lucrurile nu stăteau chiar cum trebuie: pantalonii – negri şi ei – erau parţial acoperiţi de un şorţ lung, de asemenea negru şi, aşa cum observă Armina atunci când el se întoarse să ducă comanda, petrecut la spate parte peste parte.

Această ţinută fu de natură să o lase fără grai. În ce loc intrase? Avu nevoie de câteva secunde să îşi revină şi să ceară, înainte de orice, un pahar cu apă minerală şi lămâie. Apoi luă caietul îmbrăcat în piele şi, în vreme ce mintea îi era ocupată să înţeleagă ce se petrecea de fapt în acel demisol, se apucă să consulte – pasămite cu mare atenţie – felurile de mâncare.

Comandă la-ntâmplare *un plat* care se numea, ca toate celelalte, foarte misterios – *First morning's last dream* – şi care se compunea din peşte şi fructe de mare. Când sosi pe o uriaşă farfurie albă, pătrată, însoţit de patru boluri mici, tot albe, cu dressinguri diverse, fu absolut uluită: se afla în faţa unei adevărate opere de artă – cele patru colţuri ale farfuriei erau ocupate fiecare de câte o mică alcătuire savantă, viu colorată şi compusă minuţios din diverse sfere, fire, petale, foi, coji şi miezuri, care arăta fantastic şi promitea delicii ultime. Astfel, într-un colţ se aflau două rotocoale mici de aluat peste care trona câte-o moviliţă de icre roşii, enorme, aşezată pe un pat

de pastă fină de brânză cu ierburi; în al doilea, două pacheţele translucide din foiţă de orez ocroteau gingaş doi creveţi mari, picuraţi măiestru cu ceva ce părea ciocolată lichidă; în celălalt colţ dormitau două scoici Saint-Jaques, tăvălite în unt fierbinte cu feliuţe transparente de trufă – detaliile erau prezentate în caietul cărămiziu – în cel din urmă, două stridii grandioase aşteptau palpitând să fie admirate şi savurate de un *connaisseur*… iar undeva, nu chiar în mijloc, rupând ritmul binar al alcătuirii, trei fructe portocalii de *physalis*, ascunse în corola lor aurie şi friabilă, adunau către ele linii şi puncte de sos dens-maroniu venite dinspre colţuri sau dând roată întregului.

Doamne-Dumnezeule, atunci când ţi-era dezvăluită de sub capacul de argint, compoziţia asta precisă şi criantă, deşi te purta cu gândul mai curând la un colaj după Miró decât la vreun fel de mâncare, aproape că îţi smulgea un strigăt de admiraţie…

Urmă apoi un desert care îi întrecu toate aşteptările: o prăjitură fantastică, dintr-un blat de nucă pe care se răzgâiau roşii cherry tăiate în 4, caramelizate şi acoperite protector cu o cremă onctuoasă din ciocolată amăruie. Era de necrezut, absolut de necrezut…

Părăsea restaurantul peste mai bine de o oră, cu totul bulversată, după ce mâncase lucruri minunat de bune, de care însă nu se putuse bucura cu-adevărat din cauza stresului pe care locul cu pricina i-l produsese. Nu izbutea să înţeleagă ce legătură avea Petru cu un asemenea stabiliment şi cum de nu-i povestise niciodată nimic despre el. Cum fusese cu putinţă? Ce era, Doamne, cu căsnicia asta a ei?

În pofida stării de totală derută în care se afla, băgă totuşi de seamă că în întreg răstimpul cât se aflase acolo nimeni altcineva nu tulburase liniştea localului aceluia neobişnuit. De fapt, nu! La un moment dat, spre sfârşitul mesei, în încăpere îşi făcuse apariţia un tânăr înalt şi slab, cu figura palidă a celor pe care soarele nu-i vede niciodată şi cu un păr blond strâns pe ceafă într-o coadă subţiratecă. Purta o cămaşă larg desfăcută la piept, cu mâneci ample, strânse în manşete late şi nişte *jeans* foarte mulaţi, acoperiţi până aproape de genunchi de o pereche de cizme ascuţite din lac. Totul negru. Se îndreptase spre ea cu o figură destinsă, o salutase ca pe o veche prietenă şi o întrebase apoi dacă totul a fost în ordine şi dacă mai doreşte ceva. Armina îi

mulţumise, îi spusese că totul a fost deosebit şi că aşteaptă nota. El îi mulţumise, la rândul său, o invitase să mai treacă şi se retrăsese în pas uşor, aşa cum venise. Alt personaj bizar în această poveste ceţoasă!

Îşi recuperă Loganul de unde îl lăsase şi porni ameţită spre casă. Dar, când ajunse, în capul ei planul de acţiune îi devenise evident în continuare: trebuia să supravegheze locul mai multe zile la rând.

Apoi, pe nesimţite, se lăsase seara. Cu inima strânsă, îi spuse lui Petru că în dimineaţa următoare avea de ajuns devreme, pe la 8, la Biblioteca Centrală Universitară – la doi paşi – dându-i de înţeles că va pleca devreme şi fără maşină. Adică să nu se mire când va vedea că ea lipseşte la întoarcerea lui de la jogging, în vreme ce – mă rog, presupunând că el s-ar fi uitat la asta – Mini Cooperul e nemişcat în parcare.

*

A doua zi, îngrozitor de surescitată, ieşi din casă cam pe la 7.20 şi, la volanul Loganului gri, refăcu drumul din ajun, aşezându-se exact în acelaşi loc, rămas, din fericire, liber. Şi începu să aştepte cu privirea lipită de intrarea restaurantului. Era miercuri. Pe la 8 fără ceva începu să nu mai aibă astâmpăr. Apoi se făcu chiar 8, apoi 8 şi zece, apoi 8 şi un sfert. Uşa rămase închisă, iar în casă nu se vedea nici o mişcare. Îşi părăsi ascunzătoarea încercând sentimente contradictorii: îi era ruşine şi silă de ea însăşi, îi era ciudă că Petru izbutise să o împingă la astfel de acţiuni… îi era rău de emoţie şi de tensiune. În acelaşi timp, nu contenea să se întrebe: oare se înşela, ori nu nimerise la momentul potrivit?

Tocmai ca să afle răspunsul îi era evident că trebuie să meargă înainte, aşa că joi dimineaţă, mai relaxată decât cu o zi înainte, porni din nou în aventura ei detectivistică. Din nefericire, sau poate că din fericire, totul se desfăşură exact ca în ajun. Reveni acasă la fel de confuză şi de jenată de ce făcuse ca în ziua precedentă. Nu mai ieşi deloc, uitând chiar – aşa cum era, prăbuşită în amărăciunea ei – că avea un curs la ora 4 şi jumătate după-amiaza. Cu Petru abia schimbă câteva vorbe. El oricum nici n-o mai observa de-o vreme.

Dar vineri dimineaţă, cu energii noi şi în pofida tuturor mustrărilor de conştiinţă care o bântuiau, o porni iar pe acelaşi drum, întrebându-se însă cât avea de gând să mai continue acest joc absurd. Dar chiar era absurd? Începea să creadă că da; începea să creadă că toată povestea cu Nelsy nu fusese decât o festă pe care i-o jucase imaginaţia ei nestăvilită ori propria-i memorie. Se făcuse deja 8 fără 10, iar casa misterioasă părea la fel de nelocuită ca şi zilele trecute. Mai avea de gând să stea fix 5 minute…

Dar în secunda în care îşi ridică ochii de pe cadranul ceasului, înţepeni: uşa de la parter tocmai se deschidea cu o mişcare domoală şi în cadrul ei frumos lucrat apăru nimeni altul decât Petru, în costumul lui de jogging Nike. În aceeaşi clipă, Nelsy ţâşni pe lângă el şi o luă la goană spre parc. Întors cu spatele către stradă, cu capul strecurat înăuntru prin fanta uşii, ca pentru o ultimă vorbă – ori ca pentru un sărut de rămas-bun? –, Petru mai zăbovi preţ de o clipă sprijinit de tocul din lemn sculptat, înainte să coboare rapid, în mers elastic, scara principală a casei. În urma lui o fluturare de plete blonde se petrecu în întunericul dinăuntru, ca să dispară apoi îndărătul uşii care se închise fără zgomot.

Armina încremenise. Cu gura căscată la propriu, nu-şi putea lua ochii de la uşa cu gemuleţe din cristal satinat fin. Era siderată şi în stare de şoc. Nu apucă să facă însă nici un gest, că uşa blestemată se deschise din nou şi o siluetă subţiratecă, îmbrăcată în ceva ce părea un halat de casă negru şi cu părul blond răsfirat neglijent pe umeri, năvăli afară şi, sprijinindu-se de balustrada de piatră, strigă:

— Pete! Hei, Pete! Telefonul!

Soţul ei, care pornise deja în alergare uşoară către bulevard, se întoarse rapid şi din trei paşi fu din nou la poalele scării, la timp ca să prindă din zbor aparatul pe care… nu, nu putea fi adevărat! Ba da, vedea clar: celălalt, da, CELĂLALT îl aruncase către el. Căci era, ei bine, era un „celălalt“! Da, era un tânăr cu plete lungi, blonde. În pofida distanţei, ea recunoscu imediat personajul cu figura palidă a celor pe care soarele nu-i vede niciodată: era chiar bărbatul care, la restaurant, venise să o întrebe dacă totul fusese OK.

Rămăsese ca paralizată. Încerca din răsputeri să se descâlcească din realitatea care o prinsese în plasa ei necruţătoare, dar nici trupul, nici mintea n-o mai ascultau. Îşi simţea capul pur şi simplu golit de gânduri şi i se părea

că toată fiinţa ei se strânsese, se chircise complet, undeva în străfundurile propriei inimi, care făcea eforturi uriaşe să reziste presiunii fără seamăn.

*

— M-am gândit bine ce traseu să aleg şi cred că ar fi frumos să facem un mic *détour* către est. Vedem ceva mai mult din Île-de-France, care e o regiune spectaculoasă, mai ales pe vremea asta, şi unde pui că ne oprim la Coulommiers să cumpărăm de acolo nişte brânzeturi formidabile. Tata e topit după Brie, aşa că îl facem şi pe el fericit cu alegerea asta. Apoi ne îndreptăm către Sigy pe drumul către Dieppe.

— Sigy?

— Nu ţi-am spus că sătucul în care e casa lui *Papa* se numeşte Sigy?

Alex era mult mai volubil decât de obicei şi arăta ca un cintezoi ieşit la prima licărire de soare a primăverii. Venise să o ia la ora 9, aşa cum conveniseră. Vremea era splendidă – o zi de iulie însorită şi nu foarte fierbinte: peste noapte plouase puţin – destul cât să fie nevoie să porţi ceva cu mânecă lungă – iar cerul era de un incredibil albastru. Maşina lui ciudată, cu uşi culisante – un Peugeot 1007 gri-argintiu – plină cu o cantitate enormă de bagaje şi de tot felul de pachete, se dovedea pe dinăuntru mult mai spaţioasă decât părea văzută de afară.

— Bine, dar ce sunt toate lucrurile astea misterioase din spate?

— În afară de echipamentul meu de *diving*, tot felul de daruri pentru *Papa*. Nu cred că ţi-am spus nici asta, dar mâine e ziua lui de naştere, aşa că i-am luat câte ceva: i-am luat un vas de gheaţă din cristal Orrefors, pe care l-am găsit în mai, la o brocantă – ţi-am povestit că tata e oarecum colecţionar – i-am luat nişte LP-uri vechi, excepţionale, cu o muzică pe care aş vrea să o asculţi când vom fi acolo, aşa că nu-ţi spun nimic despre ele, i-am mai luat din Marché aux Puces – şi LP-urile sunt tot Marché aux Puces – un schelet de scaun Louis XVI, pe care o să îl tapiţeze cum vrea, ca să fie ceva potrivit cu casa… de fapt, probabil că o s-o lase pe Mounira să se ocupe de asta, pentru că el e destul de ocupat, dar ea va şti exact ce trebuie…

— Cine e Mounira?

— A, nici despre ea nu ţi-am povestit? *Mon Dieu*, câte lucruri mai am să-ţi spun! Mounira e o bună prietenă a tatii care locuieşte chiar în casa din Normandia. S-a mutat acolo imediat ce tata a cumpărat-o, acum cinci ani. Ea tocmai decisese să se retragă din activitate şi să se apuce de pictură, aşa că i s-a părut extraordinar că putea să plece din Paris, unde nu mai e de trăit şi, mai ales, să găsească un asemenea loc. Şi de-atunci stă acolo, pictează şi are grijă de tot, pentru că *Papa* nu ajunge mai mult de două weekenduri pe lună şi, mă rog, vara, când are concediu, ca acum. Ea e, de fapt, stăpâna casei. O să-ţi placă, sunt sigur. E un om cu totul deosebit: o marocancă foarte cultivată şi de-o mare bunătate. A fost pentru *Papa* o şansă formidabilă să o aibă pe Mounira prin preajmă după accidentul acela de acum aproape şase ani, cu Julie, soţia lui. Ştii, după ce a rămas atunci din nou singur, viaţa lui s-a schimbat foarte mult: a încetat să mai lucreze la spital ca un disperat, câte 10-12 ore pe zi şi-apoi, în continuare, în weekenduri, cu gărzi peste gărzi, cu contravizite şi toate cele, şi a început să se ocupe de micile lui tabieturi, altminteri, aproape inexistente până atunci: şi-a cumpărat casa asta din Sigy, care e o încântare, s-a apucat să colecţioneze antichităţi, face sport – aleargă, înoată şi merge acum cu mine la yoga – ce mai, e alt om. Am impresia că abia din acel moment a ajuns să înţeleagă cu-adevărat faptul că trăitul nu trebuie amânat niciodată pe mai târziu: trebuie să ştii să te bucuri de viaţă în fiecare clipă. Sigur, e păcat că asta s-a întâmplat abia după ce a rămas fără Julie, pentru că, să ştii, cu toate lucrurile astea pe care le face, a devenit totuşi foarte, foarte singuratic. Eu sunt chiar îngrijorat şi mai încerc să îl scot din când în când în lume, dar el nu prea se lasă. Ai zice că îi e bine aşa, în cochilia lui.

— Vorbeşti de parcă ai avea o sută de ani de experienţă de viaţă! Bine, dar există Mounira!

— A, e drept, Mounira e ca o cloşcă: îl cocoloşeşte îngrozitor imediat ce apare acolo, dar cum ea stă mai mult la Sigy, iar el la Paris…

Armina se mărgini să dea din cap, fără să înţeleagă de fapt mare lucru. Ce îi lega şi ce îi despărţea pe oamenii ăştia doi? De ce era tatăl lui Alex atât de singur, fiind totuşi cu Mounira? Dar nu astea erau problemele ei… Privea peisajul din jur, minunându-se cât de diferit putea fi de tot ce ştia ea despre câmpie, deal, sat, provincie. Căci ieşiseră deja din Paris, iar acum străbăteau

întinderea luminoasă şi curată numită Île-de-France: câmpuri cu geometrii perfecte, care desfăşurau sub soarele de amiază culorile tenace ale verii, pâlcuri de pădure, case albe înconjurate de grădini splendid înflorite, diferite construcţii, pesemne industriale, cu volume sobre, dar deloc agresive, şi oameni – e drept, foarte puţini oameni – cei mai mulţi mergând pe bicicletă sau pe scuter şi afişând un deconcertant aer senin. Ei, aici era o problemă: uite, îi părea straniu că alţii puteau fi senini şi fără griji, când lumea ei se întunecase iar. Ea era din nou năpădită de o frământare şi de o teamă fără contur, care nu o lăsau să se bucure de nimic.

Ce i se întâmpla, de fapt? Era însărcinată şi urma să devină mamă – adică trăia lucrul pe care şi-l dorise cel mai mult pe lume în ultimii ani… şi atunci? Da, i se împlinise o dorinţă uriaşă, dar de ce trebuise să i se ia, în schimb, stabilitatea, familia, bărbatul, cu preţul decepţiei teribile cu care se petrecuseră toate acestea?… De ce trebuise să rămână tocmai acum singură? Şi de ce se simţea oare atât de neajutorată, de părăsită, de neiubită şi de ce era iar atât de profund nefericită… ba, pe deasupra, chiar şi bântuită de vinovăţii? După divorţ i se păruse că Dumnezeu însuşi, plictisit de veşnicele ei nemulţumiri, îşi întorsese privirea de la ea, abandonând-o hazardului şi tuturor spaimelor. Şi iată, tocmai când spera că izbutise să iasă din umbra neagră în care o azvârlise despărţirea de Petru şi întreg şocul poveştii stranii care o precedase, se vedea lunecând înapoi în capcana disperării şi a groazei enorme de singurătate din care sperase că a izbutit să iasă definitiv. E drept, era o spaimă bizară, care nu apăruse acum; existase camuflată undeva în tot răstimpul de 16 ani al căsniciei ei, iar din când în când ieşea fără veste din străfunduri şi îşi făcea cunoscută prezenţa terifiantă. Sigur, imediat după divorţ, fusese ingrozitor… Şi totuşi, în săptămânile din urmă, cu Alex alături, avusese impresia că…

Ah! Toată povestea asta cu Alex, care i se părea acum deplasată, fără sens sau, în cel mai bun caz, o copilărie pură… Ea, Armina, ce urmărea în fond? Ce voia de la el? Ce căuta, da, chiar, ce căuta acum la Sigy? Şi, de fapt, lui când ar trebui să-i spună? Căci avea măcar datoria asta faţă de el… Sau nu? Ba da, pesemne că da, dar acest lucru urma să îl facă, sigur, extrem de nefericit. Dar aici nu era tocmai vina ei… ori era? Doamne, îşi pusese toate întrebările astea deja de zeci de ori în ultimele zile! Îl privea cum conduce

fredonând neauzit concertul de Telemann pe care îl pusese la CD-player şi cum radiază de bunătate şi de bucurie. Şi totuşi…

— Alex, putem opri puţin, te rog? Am un fel de ameţeală…

— Sigur! Uite, tocmai am ajuns. Vezi casa aceea scundă, albă şi cu acoperiş de ardezie, de pe dreapta? E un *boutique* de brânzeturi unde o să găsim toate felurile de Brie.

Le găsiră, într-adevăr: *Brie noir, Brie petit moulé, Brie à croûte fleurie* – minunăţii, ce mai! Chiar şi ameţeala ei fugise undeva departe, în vreme ce ingurgita fericită o bucată nu tocmai mică de Coulommiers aşezată pe o felie de pâine cu seminţe, rumenită uşor pe tipsia rotundă din tablă a unei mari vetre tradiţionale.

Apoi porniră iar la drum, străbătând fără grabă o Franţă calmă şi însorită, intrată în vacanţa de vară.

— Alex, trebuie să îţi spun ceva…

— Şi? E grav, de ai aşa o faţă sobră?

— Ăăă… nu, nu e grav, dar e foarte, foarte important. E ceva ce mi-a schimbat viaţa de pe-o zi pe alta.

— Nu mă mai fierbe, atunci! Ce putea să…

— Sunt însărcinată…

— Eşti cum???

— Da, cum auzi!

A trebuit să îi repete şi lui, cu mai puţine amănunte, e drept, povestea spusă nu de mult Mirandei. Pe chipul lui se aşternuse brusc ceva ca o cenuşă fină care îi uscase trăsăturile şi îi asprise privirea. Dar ce drept avea el să… Doamne, cât de fără rost izbutise să încurce totul!

Iar el, el tăcea privind fix înainte, la drumul care dispărea sub roţile maşinii. Traversau deja La Haute Normandie, cu micul ei relief vălurit ca o cuvertură verde-închis, aruncată neglijent peste pământ.

*

Mergeau deja de mai bine de două ore. În jur continuau să se succeadă mici localităţi cu case curate şi îngrijite, cu biserici sobre, ba chiar cu mici castele posace, ca ferecate de secole între zidurile lor groase din piatră. Iar

în zare se profilau dealurile scunde îndărătul cărora, încă departe, se ghicea, misterioasă, marea. Apoi, deodată, Alex ieşi din tăcerea compactă în care se închisese şi zise:

— Uite, aici e. La gardul ăsta verde. E un *laurier cendrier* care are frunze verzi tot anul.

Într-adevăr, avea nişte frunze ca de lămâi, dar groase şi lucioase de parcă ar fi fost din plastic şi proaspăt udate.

— E un gard practic inexpugnabil şi cu-adevărat extrem de viu, nu?

Părea că îşi revenise complet. Era din nou prietenos, ba chiar vesel. Nu ştiai ce să înţelegi din micile lui sincope de tăcere, dar Armina se bucura că, indiferent prin ce mecanisme – cât vor fi fost ele de costisitoare – depăşise totuşi momentul. Se simţise îngrozitor că îi stricase dispoziţia şi chiar se gândise să îi propună să o ducă la cea mai apropiată gară şi apoi să meargă mai departe singur.

Alex opri maşina şi acţionă telecomanda care deschidea poarta metalică. Intrară în curte – dacă aşa se putea numi peluza enormă, cu gazon verde-crud, mult mai mare decât un stadion pe care, cam în treimea din spate, trona o impunătoare casă normandă din piatră cenuşie şi cu acoperiş din ardezie aproape neagră. Undeva pe la mijloc, odată cu intrarea lor, se opri din lucru o mare maşină de tuns iarba, cu scaun ca de tractor, condusă de un personaj camuflat sub o pălărie bărbătească de soare, din pai decolorat.

— *Voilà les enfants!* grăi personajul şi coborî din maşină nu fără o oarecare dificultate – avea peste 1 metru 80 şi cel puţin 120 de kilograme – îndreptându-şi silueta gigantică spre nou-veniţi. Când fu la doi paşi, Armina văzu că bluza din in i se bomba peste nişte sâni uriaşi şi că figura îi era puţin prea bronzată ca să fie doar de la soare. Trebuie că era însăşi Mounira, în toată splendoarea ei monumentală. Când se repezi să îl îmbrăţişeze pe Alex şi pălăria veche îi căzu în iarbă, dezvelind un cap cu bucle creţe şi cenuşii, Arminei nu îi mai rămăsese nici o îndoială. Alex o prezentă deîndată, astfel că beneficie, la rândul ei, de o îmbrăţişare colosală. Porniră apoi cu toţii spre casă, în vreme ce Mounira vorbea încontinuu cu voce uşor guturală şi cu un vag accent străin, producând şuvoaie melodioase de cuvinte, întrebându-i lucruri, mirându-se când de unul, când de celălalt,

vorbind de Armina, ca şi cum n-ar fi fost chiar de faţă, apoi strângând-o intempestiv la piept, lăcrimând, tânguindu-se, bătându-i pe umăr…

Alex se repezi să deschidă uşa mare, din lemn îmbătrânit de vreme şi, lăsând doamnele să intre, strigă din răsputeri:

— *Papa, Papa! On est arrivé.*

— *Il est là-haut, rangeant son nouveau bureau…* zise Mounira printre lacrimi de râs şi plâns.

Intraseră într-un hol mare şi nu prea luminos, de unde trecură într-o altă piesă, adosată laturii stângi a casei, care era livingul – spaţios şi plăcut, cu duşumele din lemn mat şi mobilat cu diverse fotolii şi canapele. Camera se deschidea, coborând o treaptă, către o sufragerie largă, în capătul căreia, dincolo de o masă cu multe scaune şi de un perete cu totul din sticlă, se vedea o terasă amplă. În apropierea uşii de la terasă, o bucătărie cu forme tradiţionale se întindea şi ea pe un întreg perete. Armina privea curioasă în jur, încercând să ghicească ce fel de oameni locuiesc în acel spaţiu frumos alcătuit şi mobilat cu atâta grijă.

— Bine aţi venit, dragii mei! auzi o voce gravă şi caldă venind de undeva din spatele ei. Se întoarse voind să salute, dar rămase blocată într-o semipiruetă stângace, cu mâna întinsă către bărbatul înalt şi grizonant care tocmai intrase în încăpere. O clipă avu senzaţia că va leşina. Apoi, în cap i se îngrămădiră chipuri, locuri şi un întreg vălmăşag de alte lucruri care îi înceţoşau mintea.

— Armina, el e *Papa*! Armina, te simţi bine? auzi vocea îngrijorată a lui Alex. Eşti foarte palidă! Vino să stai jos aici…

— Da… ăăă, am o mică ameţeală. Mi s-a mai întâmplat… Vă rog să nu băgaţi de seamă. E din cauza drumului cu maşina… Îmi trece imediat! Se îndreptă şi continuă mişcarea mâinii către bărbatul care o privea cu interes: Bine v-am găsit! Eu sunt Armina Varlaam.

— Mă bucur mult să vă întâlnesc! Eu sunt tatăl lui Alex. Toată lumea îmi spune Cori. Inclusiv Alex! Numele meu este Corneliu Condurachi.

Corneliu Condurachi!!! CORNELIU CONDURACHI? Doamne-Dumnezeule, bineînţeles că ştia! A ştiut din clipa în care a dat cu ochii de el. Poate chiar mai devreme puţin, când i-a auzit vocea. Cum ar fi putut să uite? Trăise toată adolescenţa, ba chiar şi mai târziu, doar cu gândul la el!

Cum ar fi putut să uite?! Îi venea să strige, dar în loc de asta izbuti să îngaime stins:

— Şi eu mă bucur… După care se lăsă să cadă moale pe fotoliul indicat de Alex. Se aşezară şi ceilalţi şi începură febril conversaţia de revedere şi de mică tatonare atentă. Armina însă nu făcea faţă: zăcea nemişcată în fotoliu şi răspundea monosilabic, lăsând toată greutatea dialogului în seama lui Alex. În mintea ei reapăruse chipul nespus de luminos al unui tânăr doctor care în urmă cu 25 de ani îi cususe impecabil o dizgraţioasă cicatrice aflată deasupra sprâncenei stângi şi care, odată cu asta, ca printr-o vrajă, se strecurase adânc în inima ei şi nu se mai lăsase cu nici un preţ smuls de acolo multă vreme… sau, poate, niciodată…

Privea din când în când la bărbatul aproape cărunt din faţa ei şi încerca să regăsească în trăsăturile lui întocmai acest chip familiar. Şi erau acolo prezente toate detaliile de care îşi amintea perfect – erau acolo, mai puternice sau diminuate, dar prezente: aceeaşi figură cu contururi ferme, cu ochi vii şi îngrozitor de albaştri, peste care se desenau puternice aceleaşi sprâncene alungite spre tâmple; era, apoi, acelaşi nas drept şi nobil, era aceeaşi gură cu contururi tulburătoare… Erau acolo, şi totuşi el nu era cel de altădată… Poate că nasul, acum ceva mai acvilin, poate că *les rides d'amertume* care porneau de sub aripile lui, poate că fruntea înaltă, traversată de riduri orizontale, poate că părul acum spicat cu alb… Era ca şi cum personajul din faţa ei ar fi fost tatăl celui de altădată! Era copia uzată de întâmplări de zi cu zi, de iubiri, de dezamăgiri, de boli, de bolnavi şi de morţi, de tot ce hotărâse Providenţa că trebuie să pună în bagajul cu care acest om venise în lume. Dar ERA ACOLO – prezent şi fermecător, cu acelaşi aer *à l'aise* pe care ea nu-l putuse uita şi, picior peste picior, cu braţul stâng întins pe spătarul canapelei, îi vorbea ei cu vocea lui blândă de-altădată, al cărei ecou ei încă îi mai răsuna în minte.

— Cred că trebuie să faci împreună cu Alex un tur de onoare al casei şi apoi să ne aşezăm la masă pentru că e deja prânzul. Mounira a pregătit tot felul de bunătăţi şi…

— Ăăă… mulţumesc, da… dar, dacă nu vă supăraţi, eu n-aş mânca acum… adică, dacă se poate, aş prefera să mă întind puţin… Ştiu că e foarte nepoliticos, dar mă simt cam obosită…

— Sigur, *Papa*, mâncăm doar noi şi pe Armina o lăsăm să doarmă. Trece printr-o perioadă grea. O conduc eu sus. Va sta în camera dinspre nuci, da?

— Da, da, în camera dinspre nuci! E foarte bine aşa. Se vede că are nevoie de odihnă. Uite ce palidă e, sărăcuţa! Spuse Mounira dintr-o răsuflare, înainte ca doctorul să apuce să deschidă gura. Vorbea în franceză, dar, aşa cum aflase Armina mai devreme de la Alex, înţelegea perfect româna, ba chiar ajunsese să şi poată spune diferite lucruri mai simple. Acum pe faţa ei mare şi bătătorită, ca de toval bun, se citea o mare compasiune pentru fiinţa firavă şi pierdută care zăcea în fotoliul de lângă ea.

*

Da, ce urmase după descoperirea de la casa cu restaurantul bizar din demisol fusese infernul. Nu mai ţinea minte cum reuşise să ajungă acasă. Oricum, ştia că un timp zăcuse în maşină pentru că nu izbutea să se mişte. Numai bine – gândise apoi – cât să îi lase răgaz lui Petru să plece la birou. După aceea urcase, îşi strânsese câteva lucruri în mare grabă, hăituită de gândul că el, prin cine ştie ce împrejurare, ar putea reveni acasă şi că atunci ea cu siguranţă ar muri pe loc, numai şi numai din neputinţa de a-l mai revedea.

Pe un plic vechi, rămas pe colţul mesei, scrisese:

Undercover – 7.55. Nu mă căuta.

Nu semnase. N-ar fi scris nici atât, n-ar fi lăsat nici un semn, ar fi dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului, dacă un astfel de lucru ar fi fost cu putinţă… Dar nu era, şi el ar fi început să o caute, să ceară şi să dea explicaţii… iar ea nu dorea decât să nu mai audă de existenţa lui. Atât!

Pe urmă luase din nou Loganul şi poposise la ai ei. Câteva zile aproape că n-a putut scoate o vorbă. De durere şi de mânie nu putea nici măcar să plângă. Îşi simţea sufletul închis şi inima îngheţată. Îi venea să vomite – şi de oboseală, căci nu izbutea să doarmă, dar şi de silă – gândindu-se la felul cum îşi irosise 16 ani trăind o existenţă searbădă, falsă şi croită pe minciună. Pentru că acum, privind în urmă, îşi dădea seama că totul fusese aşa de la bun început şi pentru că acum, abia acum îi devenise limpede că

înclinaţia lui Petru era foarte veche. Atunci pentru ce se căsătorise cu ea? Sau, presupunând că aplecarea asta i se revelase prin cine ştie ce împrejurare, mai târziu, pentru ce nu divorţase când înţelesese cum este de fapt? Cu ce îi greşise ea? De ce să o supună la o astfel de umilinţă şi la o asemenea nefericire? Pentru că, dacă se gândea puţin, doar nu fuseseră cu-adevărat fericiţi împreună vreodată! Nu! Fuseseră un fel de cuplu bătrânicios, care, ca lovit de apatie erotică, se tolera cu politeţe – mă rog, ea nu făcea decât să răspundă cu stoicism apatiei lui, pentru că îşi imagina, în ignoranţa şi, în fond, inocenţa ei fără margini, că aşa arată în intimitate orice căsnicie mai veche… Cât putuse să fie de stupidă!

Apoi, deodată, îi veni în gând faptul că în toată povestea asta un oarecare rol avuseseră de jucat şi părinţii ei, pe care ea îi avusese sub ochi toată copilăria şi pe care îi luase, în mod inconştient şi complet păgubos, drept model. Iar ei nu erau tocmai un model de urmat, căci nu trăiseră deloc bine împreună: fuseseră toată viaţa destul de reci şi de ostili unul faţă de celălalt, împungându-se şi certându-se din orice – asta când se întâlneau, adică destul de rar, pentru că, altminteri, izbuteau să ducă existenţe aproape complet separate.

Şi-atunci, cum să nu i se fi părut minunat traiul ei cu Petru, care era de fapt atent şi, o vreme, chiar prezent acasă? În familia ei, tatăl, inginer de aerospaţiale, era un pasionat navomodelist şi, în consecinţă, îşi petrecea tot timpul liber la club şi la atelier. Stătea acasă doar noaptea şi, uneori, de sărbători. E drept, şi Petru ajunsese de la o vreme să trăiască tot aşa.

Mama ei era inginer horticultor, dar nu creştea flori, ci cânta într-un cor cunoscut, astfel că din cauza repetiţiilor şi a turneelor nu prea mai avea vreme de mare lucru pe-acasă. Nici în vacanţe lucrurile nu se schimbau. Fiecare îşi vedea liniştit de programul lui, iar pe ea o trimiteau în tabere sau pe la diferite mătuşi răspândite prin tot felul de locuri în ţară. Erau, aşadar, doi oameni care din motive necunoscute împărţeau acelaşi apartament şi care, printr-o întâmplare sau neşansă, aveau împreună un copil, iar de copilul ăsta nu ştiau cum să scape mai eficient. Noroc cu bunicii, care se ocupau de fapt de ea şi care o adorau, altfel ar fi crescut, poate, cu cheia de gât ca atâţia colegi de clasă de-ai ei…

Deşi, dacă se gândea bine, părinţii ei aveau totuşi ceva în comun: erau ambii foarte exigenţi şi cu principii de educaţie extrem de ferme, care însă – din nefericire – nu includeau ideea de afecţiune şi căldură faţă de ea şi nici cine ştie ce altfel de comunicare. Dar o voiau premiantă, cea mai bună la balet, la pian, la baschet şi la toate celelalte lucruri pe care i le puneau în cârcă, fără să se gândească vreo secundă la ce şi-ar putea dori ea însăşi: erau, în mod fundamental, bine intenţionaţi – Armina înţelesese asta de mult –, dar într-un chip complet dezastruos.

Astfel, cum tatăl ei se purta cu ea destul de sever şi de distant, Arminei – deşi îl întâlnea relativ puţin – îi fusese cumva frică de el toată copilăria. Poate că de asta şi avusese probleme cu vorbitul când era mică şi trebuise să ia ore de logopedie până pe la 7 sau 8 ani. Da, uneori chiar şi acum, când era emoţionată, începea să se bâlbâie uşor…

Mama ei, e drept, putea fi chiar drăguţă, atâta doar că era absentă. Din aceste pricini scăparea Arminei, în toate felurile, fusese doar la bunici. De fapt, până pe la 10 ani chiar locuise la ei – adică la o aruncătură de băţ, într-un bloc vecin –, ceea ce făcea însă ca vizitele părinteşti să poată fi pe cât de dese, pe-atât de inopinate şi de periculoase. Dar, cu vremea, ea învăţase să îşi ia distanţă faţă de stilistica lor complet nefericit găsită şi faţă de toate ameninţările venite din partea lor, închizându-se cât se poate de etanş în sine: lumea de-afară, chiar şi cea de foarte aproape, se dovedea prea aspră pentru ea!

Aşadar, astfel îi arătase copilăria şi ucenicia afectivă. Nu se gândise niciodată serios la asta… Ce trist şi ce păcat! Şi cine ştie dacă nu cumva aşa i se putea explica orbirea completă în legătură cu tot ce ţinea de atenţie, de iubire şi de pasiune în viaţa ei de femeie căsătorită. În fond, i se părea de mirare că ajunsese chiar şi atât de târziu să bage de seamă faptul că se întâmplă ceva bizar cu Petru şi se îngrozea la gândul că, dacă n-ar fi fost întâmplarea cu Nelsy, poate ar fi continuat să trăiască aşa tot restul vieţii!

Acum, acasă, tatăl reuşea să fie plecat mai tot timpul, pentru că nu izbutea să aibă nici un comerţ cu lucrurile care ţineau de sentimente, în vreme ce mama ei o înconjura cu o grijă uimită şi stângace, încercând cu mici întrebări, care mai de care mai nepotrivite, să o smulgă din muţenie şi

să afle, totuşi, câte ceva despre ce se întâmplase de fapt. Dar nu izbutea decât să o scoată din sărite.

Apoi, într-o zi, în chip salvator, a apărut Miranda, care, cu mintea ei organizată şi pragmatică şi cu bogata ei experienţă de căsătorii şi despărţiri, după ce a descusut-o amănunţit şi după ce a îmbrăţişat-o şi a dorlotat-o ca pe un copil de 5 ani, a conceput un plan precis de acţiune, pe care l-a urmărit neabătut. Aşa s-a intentat divorţul, aşa s-a şi încheiat: cu Miranda neobosită şi belicoasă la cârmă şi cu Armina slabă, palidă şi cu cearcăne enorme, aproape absentă, asistând ca din cosmos la povestea vieţii ei, care i se destrăma şi i se rescria sub ochi.

E drept, în toată istoria asta, un foarte mare şi neaşteptat ajutor le venise din partea socrului ei, tatăl lui Petru, care probabil că ajunsese să ştie în amănunt despre ce era vorba şi care a urmărit să rezolve totul cu maximă eficienţă şi cu minimum de dezonoare ori de indiscreţie. Aşa se face că divorţul a durat – nu se ştie prin ce maşinaţiuni îngrozitor de oculte – doar trei luni, răstimp în care ea şi Petru s-au văzut doar o dată, la sfârşit, la pronunţarea sentinţei, aşa se face că la partaj Arminei i-au rămas apartamentul de la Cişmigiu cu tot ce era în el, maşina şi o deloc neglijabilă sumă de bani, că nu existaseră certuri, opoziţii, ori alte mizerii tipice.

Atunci, după ce totul se terminase şi se văzuse cu certificatul de divorţ în mână, Armina şi-a adus brusc aminte de ghicitoarea turcoaică din Mangalia – de Minaru – şi de cuvintele ei care îi rămăseseră gravate într-un ungher de creier: *Mai întâi o să fii cu unu’ frumos, înalt, aşa, ca de ghindă, cum se spune la cărţi, da’ care n-o să te vrea. N-o să te iubeşti cu el oricât ai încerca.* Da! Uite, chiar fusese cu unu’ frumos şi înalt, dar care n-a vrut-o pe ea, ci l-a preferat pe tânărul ciudat şi spălăcit, cu plete blonde şi cizme de lac negru.

Şi, mai departe, ce urma? *Hăt, târziu, urma să apară şi omu’ ei, care să-i fie alături cu toată inima*, iar ea trebuia să nu-şi piardă nădejdea, că el tot avea să vină cândva… Mda! Vagă consolare pentru un suflet rănit, o previziune atât de neclară şi de veche!

În acel moment se decisese ea să caute pe cineva cu ştiinţe sau cu puteri oculte, pe cineva care să vadă pentru ea în viitor, o altă ghicitoare sau ceva de genul ăsta…

Avea nevoie, cu orice chip, să afle, să înţeleagă, să spere din nou!

*

Când deschise ochii, era 5 după-amiaza. Dormise neîntoarsă patru ore. Se ridică din pat, dar căzu la loc când îşi aminti de întâlnirea de la prânz, de faptul că tocmai era la Sigy: încă mai avea stomacul făcut ghem de emoţia revederii atât de neaşteptate a doctorului Condurachi. Oare ce alte surprize şi răsturnări de situaţii avea să îi mai rezerve acest an teribil? Începuse să-i fie de-a dreptul frică: descoperirea dureroasă a aventurii stranii a lui Petru, despărţirea de el urmată de divorţ, prietenia pe muchie de cuţit cu Alex, sarcina cu totul neprevăzută, iar acum apariţia doctorului Condurachi – acest personaj fabulos care îi marcase atât de puternic adolescenţa şi tinereţea…

Totuşi, în cele din urmă se decise să îşi ia inima-n dinţi şi să coboare. Nu înainte de a cerceta cu atenţie camera: era mare şi pătrăţoasă, cu două ferestre pătrate şi ele şi destul de mici, aşezate de-o parte şi de alta a unei uşi duble care dădea către un balcon. Deşi toate priveau undeva între miazăzi şi apus, lumina soarelui aproape că nu intra în încăpere, filtrată cu parcimonie, cum era, printre crengile şi frunzele compacte ale unor nuci bătrâni. Deci de asta îi spuneau camera dinspre nuci!

Mobila era simplă, din lemn masiv de stejar închis la culoare sau de ceva asemănător: un pat uriaş, două noptiere, două fotolii grele, îmbrăcate în pluş bej-auriu, o măsuţă, un dulap cu trei uşi, mare cât o magazie – în cea din mijloc, cu oglindă, îşi putea vedea faţa trasă şi cearcănele violete care îi apăruseră fără să bage de seamă – o ladă de zestre pictată, diferite nimicuri: tipsii din cupru aşezate pe podea, vase, nişte uleiuri destul de terne pe pereţi, o trusă de toaletă din argint şi cristal verde, pe una din noptiere… Dar nimic special, nimic care să învioreze spaţiul şi să îi dea aerul că ar fi locuit: nici o carte, nici o revistă, nici vreun fular uitat într-un ungher… Camera mai avea şi o baie numai a ei. Aşa cum înţelesese de la Alex, la etaj se aflau încă trei dormitoare, din care doar unul mai avea acest privilegiu, în vreme ce alte două îşi disputau o baie comună: tocmai camerele în care dormeau Alex şi tatăl lui – *Papa* – cum îi plăcea să îl strige. Erau fericiţi

împreună, şi faptul că îşi aliniau instrumentele de ras alături, pe aceeaşi etajeră, îi făcea să se simtă mai aproape unul de celălalt, îi mărturisise Alex ceva mai devreme, când o condusese sus.

Tot atunci aflase despre Mounira că locuieşte jos, în încăperea mare, dublă, din dreapta vestibulului. Acolo, în prima parte, care se putea izola de cealaltă printr-un glasvand de sticlă, îşi avea atelierul. Lumina constantă dinspre nord era exact ce îi trebuia pentru pictură. În partea din spate, cu deschidere către terasă, era dormitorul. Lucrurile fuseseră potrivite aşa şi pentru că ea era destul de bătrână şi de greoaie ca să nu mai vrea să umble toată ziua în sus şi-n jos, pe scări. Şi-apoi, treburile ei erau legate mult de bucătărie şi de curte – cei 5000 de metri pătraţi care purtau acest nume – şi de cursele pentru aprovizionare, astfel că statul la parter îi era, evident, cel mai la-ndemână. Şi mai era, poate, şi faptul că astfel instituise o mică ierarhie între ea şi doctor, căruia îi spunea neabătut *Docteur*, aşa cum se obişnuise în cei aproape 20 de ani în care îi fusese asistentă la spital.

În timp ce examina locul, Armina îşi scosese din bagaj o pereche de *jeans* crem şi o cămaşă albă din batist, se pudrase puţin, îşi dăduse în spatele urechii şi la încheietura mâinii cu un strop de colonie de la Dona Karan şi apoi, trâgând aer în piept, coborî.

În sufragerie era pustiu. De fapt, de nicăieri nu venea nici un zgomot. Ieşi pe terasa pardosită ca bucătăria, cu plăci de ardezie neagră-cenuşie, şi acolo, la umbra nucilor din preajmă, într-un fotoliu din lemn cu perne mari albe, îl descoperi pe doctorul Condurachi, care îşi bea ceaiul de după-amiază şi citea liniştit o revistă. Când o zări, se ridică în picioare şi îi veni în întâmpinare. Astfel, Armina află că Alex plecase să îşi încerce echipamentul de *diving* – la o oră destul de târzie deja, după părerea tatălui său –, dar că dăduse de atunci trei telefoane să întrebe de ea. Ultimul fusese cu câteva minute mai-nainte, când îi spusese că ridicase tortul comandat de Mounira pentru a doua zi şi că tocmai se îndrepta spre casă. Cât despre Mounira, aceasta se dusese să-şi viziteze o prietenă care avea o criză de sciatică şi mai trebuia ajutată la diverse treburi. Urma să apară şi ea curând.

Dar Arminei trebuie că îi era foarte foame! Nu, absolut deloc: poate că brânza aceea de la Coulommiers… Atunci ar fi potrivit un ceai pentru digestie! A, da, un ceai ar fi foarte bun. Doctorul îl făcu rapid şi îl aduse pe

terasă. Apoi, în răgazul după-amiezii de sâmbătă, conversaţia se legă singură. Cori era destins şi povestea cu haz felurite întâmplări legate de Alex, de Mounira, de el, de casa în care locuiau, de Normandia, de Franţa, de viaţă în general… Avea o aură bună, care radia în acelaşi timp seninătate, blândeţe, dar şi o forţă care te făcea să te simţi foarte bine în preajma lui. Părea cu-adevărat un om deosebit, aşa cum îl descrisese Alex, şi era, evident, o gazdă minunată.

Armina începu să se relaxeze şi ea, ba chiar să se bucure că acceptase să vină. Apoi au apărut pe rând şi ceilalţi. Au rămas acolo, cu toţii, sub coroanele nucilor, vorbind, mâncând ce pregătise Mounira şi bând cidru de-al casei, până când afară s-a făcut noapte.

A doua zi, duminică, era ziua lui Cori.

— De fapt, e doar ziua în care am fost declarat, mărturisise el ceva mai devreme. Eu m-am născut în realitate pe 10 iulie, dar ai mei m-au sărbătorit întotdeauna pe 18, iar eu am păstrat obiceiul ăsta.

— Dar de ce au făcut asta? întrebă Armina, în vreme ce făcea febril adunarea, ca să îi afle numărul de destin: era 7, ca şi al ei! Începuse de-o vreme să se ocupe de numerologie şi îi plăcea să se joace astfel, făcându-şi iluzia că înţelege mai multe despre oameni după ce ştie amănuntul ăsta.

— Se pare că mama a avut probleme mari la naşterea mea şi în tot acest răstimp s-a aflat între viaţă şi moarte. Abia pe 18 au fost siguri că va trăi şi abia atunci a avut tata răgaz şi inimă să se ocupe şi de mine.

— Se spune că cei care au astfel de dualităţi în datele lor de naştere sunt supuşi, cumva, unor încercări speciale ale destinului… căile lor adevărate sunt adesea ascunse şi ei trebuie să le caute mult până să le găsească… Crezi că ţie ţi se potriveşte asta?

— Aş spune, Armina, că lucrul ăsta mi-a definit, într-un fel, viaţa… şi simt cum mai lucrează încă asupra mea…

Deja căzuseră de acord că se vor tutui, deşi Arminei îi venea deocamdată foarte greu: erau în joc prea multe date noi cu care ea nu se putuse obişnui atât de repede…

Noroc că lucrurile mergeau de la sine, fără să o solicite prea mult, astfel că izbuti să facă faţă acceptabil la toată tevatura cu cadourile, cu invitaţii – două perechi de vecini extrem de plăcuţi şi amuzanţi –, cu starea ei specială,

cu tot ce era în jur. Către seară, când se pregătea să se retragă extenuată, Alex îi spuse că vorbise la spital să îşi ia câteva zile de concediu şi că le obţinuse, dar numai de marţi. Drept care se gândise să se întoarcă la Paris a doua zi dimineaţă şi să revină la Sigy pe seară, propunându-i ei să stea liniştită şi să se odihnească. Iată o nouă surpriză! Avea să rămână la Sigy – un loc necunoscut, cu oameni pe care abia dacă îi văzuse bine, şi să îşi petreacă împreună cu ei o întreagă zi. Dacă mama ei ar şti de toate poveştile astea, sigur ar fi foarte neplăcut surprinsă de atâta lipsă de precauţie şi de maniere şi, evident, ar mustra-o. Dar mama ei nu ştia deocamdată nimic…

*

Sunase la interfon şi aştepta, nu fără o oarecare îngrijorare, să i se deschidă. Cu Doamna Graţiana vorbise întâi la telefon, şi apoi, destul de greu, obţinuse o întrevedere. Era emoţionată: Doamna Graţiana îi păruse o persoană severă şi total neprietenoasă. Avea însă nişte recomandări formidabile: întâi de toate, nu primea bani, ceea ce, în vremurile de capitalism sălbatic de după ’90, era nemaiauzit; apoi, avea o ocupaţie de zi cu zi extrem de importantă şi, în acelaşi timp, de deconcertantă pentru cineva care, în timpul liber, se îndeletnicea cu ocultismul – era directoare în Ministerul Lucrărilor Publice şi-cum-se-mai-chema-el; în plus, avea reputaţia că „vede“ cu mare claritate înainte şi-napoi în timp şi că, inspirată fiind, interpretează cu mare fineţe ceea ce i se revelează. Era, aşadar, extraordinară – de departe cea mai bună din câte găsise. Căci, de îndată ce se pronunţase divorţul, începuse să caute febril, întrebând în dreapta şi-n stânga, de vreo ghicitoare mai cunoscută sau de vreun personaj cu puteri paranormale care să o ajute să-şi lumineze cumva calea vieţii, rătăcită în beznă. Se găseau puzderie. Problema era cum să ştii la care din cei mulţi e potrivit pentru tine să te duci. Ei bine, Doamna Graţiana părea să fie soluţia şi, dincolo de faptul că Armina detesta formula asta de adresare, de mahala, cu „doamna“ urmată de numele mic al persoanei, nu vedea nici un impediment în a o întâlni.

Uşa se deschise cu un pocnet ostil. Urcă rapid cele două etaje şi se trezi faţă-n faţă cu Doamna Graţiana însăşi, care o aştepta în prag.

— Intră şi lasă-ţi haina în cuier. Ne vom aşeza acolo, spuse în loc de salut şi îi indică o cămăruţă care se vedea pe o latură a unui vestibul minuscul, de bloc socialist confort sporit, şi apoi unul din cele două fotolii demodate, cu stofa tocită.

— Spune-mi de ce mă cauţi. O tutuia cu un firesc marcat de superioritate.

— Tocmai am divorţat.

— Dacă m-ai fi întrebat – o măsură cu luare-aminte din cap până-n picioare – acum 17-18 ani, înainte de a te căsători, ţi-aş fi spus să nici n-o faci. Bărbatul ăsta al dumitale te-a luat ca pe-o pavăză, ca pe-un paravan. Ce e cu el? Văd că are – şi a avut tot timpul – pe altcineva… dar stai… e ceva neobişnuit aici…

Armina o privea uluită pe femeia scundă şi negricioasă care se uita sfredelitor şi rece la ea pe deasupra unei perechi de ochelari cu ramă groasă, neagră şi părea că îi citeşte viaţa ca pe-o carte.

— E bisexual. Adică, mai curând, ăăă… homosexual, sau aşa ceva…

— A! Am înţeles… Bine. Dă-mi hârtia cu datele de naştere ale celor din familie. Îţi aminteşti că ţi-am spus la telefon să o pregăteşti.

— Da. Asta e. Spuse şi îi întinse o coală de hârtie pe care notase datele complete de naştere ale părinţilor, a ei şi a lui Petru.

Întâi de toate, Doamna Graţiana se uită atent la ce era notat acolo şi apoi se apucă să scrie ceva alături, să calculeze şi iar să scrie. În cele din urmă îi puse în faţă o schemă – un pătrat împărţit în nouă căsuţe, în care cifre de la 1 la 9 erau aranjate în ordine, câte 3 pe linie, de la mic la mare. În unele căsuţe erau câte două sau chiar trei cifre de acelaşi fel, în altele era trasă linie.

— Uite, am început cu tine, aşadar, ascultă-mă cu atenţie: cifrele datei tale de naştere şi încă unele care mi-au ieşit din calcul, sunt aşezate aici, în ceea ce se cheamă Pătratul lui Pitagora. Fiecare din ele are o anumită semnificaţie, despre care o să-ţi vorbesc acum. În principiu, pot spune că ai o numerogramă frumoasă… Numărul tău de destin e 7, ceea ce poate ştii. Ce vreau eu să-ţi spun este că 7 e numărul celor care şi-au depăşit condiţia terestră şi au venit pe lume să aprofundeze căile spiritului. Sunt oameni sensibili, extrem de inteligenţi, profunzi şi inspiraţi, pasionaţi de artă şi de cunoaştere în general, cu o intuiţie de excepţie şi cu diverse talente. Sunt

adesea clarvăzători, chiar dacă uneori refuză să accepte acest lucru. Pot fi rezervaţi, introvertiţi şi singuratici, detestând izbucnirile pasionale, ceea ce îi face să pară individualişti şi, poate, enigmatici. Adoră călătoriile şi toate lucrurile care îi ajută să afle mai mult despre lumea în care trăiesc, iubesc natura şi caută să nu se îndepărteze de ea. La tine, toate lucrurile astea sunt potenţate de faptul că mai ai un al doilea 7. Asta înseamnă şi altceva foarte important, şi anume că ai o bună protecţie din Astral – pot să îţi spun chiar că ai un înger păzitor în plus –, dar mai înseamnă uneori o sensibilitate atât de mare, încât se poate traduce, pentru o vreme, într-un fel de fragilitate extremă, care poate conduce la depresie sau la anxietate… Pe de altă parte însă, 7 este calea de intrare în lume a energiei pozitive. La tine, cei 2 de 7 înseamnă două canale pentru energia pozitivă. Cum nu ai nici un 6, asta dă seamă de faptul că eşti o persoană dedicată în mod fundamental binelui, pe care îl faci cu devotament şi cu foarte bune resurse, pentru că – uite, aici sunt 3 de 2 – ai energie de 3 ori mai multă decât îţi trebuie. Când un om are asemenea date de existenţă, trebuie să ştie că are nişte obligaţii clare – el va fi un învăţător, căci poate să înţeleagă şi să transmită lucruri din zona spiritului mult mai bine decât oricine altcineva. Ce meserie ai?

— Sunt profesoară…

— A, iată! Ce predai, te rog? Doamna Graţiana era serioasă, atentă, dar, în continuare, deloc prietenoasă. Pentru ea, ce făcea acolo era un test care îi confirma puterea de a vedea dincolo de limitele obişnuite şi o datorie – anume aceea de a îi ajuta cu „ştiinţa“ ei neobişnuită pe cei care îi călcau pragul.

— Literatură universală.

— Foarte bine. Vei face însă mult mai mult decât atât. Vei vedea că vei căpăta puteri noi, care te vor ajuta să le treci celorlalţi şi lucruri mult mai subtile decât cunoştinţele obişnuite. Nu ai copii, nu-i aşa?

— Nu am.

— Vei avea!

— ?

Persoana asta avea o siguranţă şi un aplomb care începeau să o agaseze! „Vei avea!“ Ia uite, pentru că vrea ea! Dar mai bine să asculte, pentru că, oricum, tot ce aflase până atunci suna foarte încurajator, astfel că, chiar dacă

nu era decât o pură invenţie, în acel moment îi era necesar ca aerul. În fond, în perioade grele, în viaţă te sprijini de ce poţi.

— Iar când o femeie are astfel de date, acum, în mileniul III, în care ordinea lucrurilor se schimbă fundamental şi raporturile dintre sexe se reorganizează pe complet alte baze decât până acum, ea trebuie să ştie că este un om ales. În mileniul ăsta, care este cel al „Vărsătorului“ – cel de până în 2000 a fost cel al „Peştilor“, mă rog, el s-a încheiat pentru clarvăzători ceva mai înainte de anul 2000, dar asta e altceva – deci, cum ziceam, în mileniul ăsta, echilibrul *feminin–masculin* capătă altă turnură, iar femeile vor avea un rol mult mai important decât până acum în metabolismul lumii, vor fi mari conducători şi maeştri spirituali, şi pentru asta e nevoie de 7, să ştii. Din punctul meu de vedere, în lumea de acum, femeile au nevoie de 7 ca să îşi înplinească noile meniri, iar dumneata pari născută special pentru acest moment. Va trebui să reflectezi, dacă vrei, la ce ţi-am spus şi să vezi cum să te aşezi mai bine în viaţa dumitale, care acum pare destul de… „dezintegrată“, ca să zic aşa. Dar lucrurile se vor rezolva curând… mai trebuie să ai puţină răbdare. De fapt, tot ceea ce a fost până acum n-a fost altceva decât un fel de plată pentru ce urmează şi o probă de răbdare, pe care se pare că ai trecut-o cu bine. E adevărat? Foarte curând ţi se vor deschide noi drumuri, la care poate că nici măcar nu vei fi visat. Sau poate că de visat… da, chiar ai visat de-adevărat sau vei visa… Ei bine, nu peste multă vreme, vei asista la momentul în care visurile dumitale vor deveni, în mod incredibil, realitate. Căci eşti cu-adevărat un om ales. A! Şi trebuie să mai ştii că persoanele cu numărul de destin 7 se însoţesc cel mai bine cu cei având acelaşi număr de destin ori, eventual, 1 sau 5. Eventual!

Formidabil şaptele ăsta, de care îi pomenise prima dată, demult, Minaru, ghicitoarea turcoaică, şi care revenea mereu în viaţa ei!

Când a plecat de la Doamna Graţiana, care i-a vorbit trei ore în şir despre tot felul de lucruri incredibile, încheind prin a spune că trebuie să fie cu mare băgare de seamă la tot ce are legătură cu 7, era atât de zăpăcită, dar şi atât de fericită, încât începu să se întrebe dacă nu cumva o luase razna. Dar nu – era foarte bine! Chiar nu se mai simţise de mult aşa de plină de energie şi de optimism. Prin ce spusese sau prin ce emana, Doamna Graţiana făcuse cu ea, evident, o minune!

*

Ca niciodată, dormi până foarte târziu. Părea să fie trecut de 10. Da, cadranul cenuşiu al ceasului străvechi de pe noptieră arăta 10 şi un sfert. Camera în care deschise ochii era pur şi simplu inundată de lumină, ca şi cum ar fi fost alta decât cea din ajun: soarele nu ajunsese încă să se încurce în ramurile de nuc. După ce se dezmetici puţin şi îşi făcu un duş rapid, coborî să afle care era programul zilei şi dacă va fi fost vreunul să o privească. Dar casa părea că dormitează încă într-o tăcere deplină. Doar scara veche din lemn se tânguia aspru la fiecare călcătură. Nimeni nu îi ieşi în întâmpinare. Alex pesemne că plecase de mult, iar ceilalţi îşi vor fi văzând de ale lor. Trecu prin living şi apoi prin bucătăria-sufragerie şi ieşi pe terasă. Cum nu găsi pe nimeni nici acolo, se întoarse să îşi pregătească ceva de mâncare. Apoi se răzgândi şi îşi alese câteva fructe – mere, pere şi nuci, dintr-un coş aflat pe masa cea mare – pe care porni să le ronţăie scufundată într-un fotoliu uriaş. Abia acum se putea uita nestingherită în jur. Vechea ei pasiune pentru case putea să se răsfeţe în voie cu toate detaliile uneia deosebite.

Observă de îndată cum răceala pereţilor exteriori ai parterului şi a celor interiori ai vestibulului, clădiţi dintr-o piatră gri, era complet anihilată de duşumelele frumos patinate de vreme şi de mobila care, cu excepţia a două fotolii şi a unei canapele noi, era toată într-un anumit stil. E drept, nu era vorba „decât“ de un Biedermeier, un *Late Biedermeier*, aşa-zisul stil *Monsieur Quelquoque*, adică ceva extrem de comun la sfârşitul secolului XIX – cum ar fi spus Miranda, afişând aerul acela snob-superior pe care şi-l compunea uneori ca să impresioneze anticarii hotărâţi să vândă scump –, dar, din câte se pricepea ea, erau acolo exemplare foarte reuşite şi bine întreţinute: câteva rafturi de bibliotecă aşezate compact pe peretele din faţa intrării, o servantă, un bufet mare, un scrin foarte cochet, scaunele de la masă, două fotolii tapiţate cu o stofă brocată, masa însăşi… toate făcute dintr-un lemn roşiatic, cu un fermecător şi cald luciu stins. Trebuie să fi fost cireş ori ceva asemănător, care se potrivea de minune cu piatra cenuşie, fasonată rustic. Era, apoi, şemineul enorm, care trona în dreptul treptei dinspre sufragerie, deservind printr-o ingenioasă întoarcere pe colţ ambele

încăperi în acelaşi timp: astfel, puteai sta la masă ori în celălalt capăt, în fotoliu, şi să te bucuri la fel de bine, din amândouă locurile, de flăcările din vatră. Şi, pe peretele din dreapta intrării, oarecum izolată de restul camerei, se mai afla o pianină cu clape din fildeş obosit şi cu gingaşe intarsii Art Nouveau din lemn gălbui în lacul negru. O văzuse imediat, încă din prima zi: era o piesă minunată şi se întrebase oare cine din casă obişnuia să ocupe loc pe taburetul minuscul din faţa ei. Încă nu aflase răspunsul, dar când îi deschisese capacul îi aflase părinţii, vârsta şi chiar şi locul naşterii: *SC Brüder Stingel, 1895, Wien*. Splendid!

Cât despre pereţi, acolo era o întreagă expoziţie de tablouri de cele mai variate dimensiuni şi stiluri: unele aparţineau sigur Mounirei – erau pictură abstractă cu o dominantă evidentă de decorativism, dar bine compuse şi foarte plăcute; celelalte veneau din alte surse şi epoci: erau tablouri vechi, cu diverse subiecte, pictate în maniere diferite.

Pe jos, covorul uriaş de Tebriz, cu motive animaliere, uşor tocit pe alocuri, era cel care lega laolaltă totul, îmbrăţişând generos locul în culori calde de caramel şi de podiş azer şi împrumutând camerei liniştea şi lumina de care avea nevoie.

Tocmai se ridicase să iasă pe terasă, când în uşă apăru, senin şi degajat, doctorul Condurachi. Purta pantaloni albi din pânză şi un *T-shirt* de un foarte frumos verde-coclit, din bumbac subţire. În picioare avea sandale complet plate, cu barete din toval roşcat. Arăta bine şi se vedea că se simte întru totul confortabil în pielea lui.

— Bună dimineaţa, Armina! Nu te-am auzit când ai coborât, altminteri aş fi venit să îţi ţin companie la micul dejun. Cum te-ai descurcat şi, de fapt, întâi de toate, cum ai dormit?

— Mulţumesc foarte mult, m-am descurcat cu fructe din coş, iar de dormit, am dormit târziu. Nu ştiu ce am: de când am venit, aş tot dormi…

— E foarte bine. Se vede că recuperezi. Dar… ăăă, hai să completăm cu ceva mai consistent masa ta de fructe. Iau şi eu o gustare împreună cu tine, pentru că de dimineaţă, de la plecarea lui Alex, nu am băut decât un ceai…

Se şi apucase de treabă şi lucra pe blatul de marmură al bucătăriei cu mare pricepere şi îndemânare, astfel că, în câteva minute izbuti să pregătească un platou cu sandviciuri complexe, pe care se suprapuneau

delicate *tranches* de curcan, bucăţele robuste de brânză de capră, feliuţe zemoase de roşie şi fire proaspete, maroniu-verzui, de salată rucola. Turnă apoi două pahare din carafa cu suc de grepfrut care se afla alături, gata pregătită, şi o invită pe Armina să mănânce împreună afară, pe fotoliile mari cu perne albe. Îi povesti atunci că Alex îl sunase deja să întrebe ce mai face ea, că *la chef* – cum o strigau ei pe Mounira – e plecată la şedinţa săptămânală de tratament – avea dureri groaznice de picioare şi făcea un masaj anume la un cabinet din apropiere – şi că se gândise ca, la întoarcerea ei să iasă cu toţii şi să viziteze micile localităţi dimprejur, care erau absolut încântătoare. Până atunci, îi propuse să se plimbe puţin prin „curtea“ lor.

Terminară de mâncat şi porniră. Vremea era destul de închisă, cu nori mulţi şi mici ca nişte bulgăraşi din *laptele de pasăre* pregătit de bunica Ina în copilăria ei. Chiar şi cerul era uşor îngălbenit de la soarele care, ascuns bine dincolo de nenumăratele cocoloaşe albe, răzbătea înspre pământ cu vagi străluciri aurii, doar ca o părere.

— Uite, asta e partea de livadă. Avem foarte mulţi meri, câţiva peri şi nişte piersici. Te rog să priveşti cum arată merele astea! Vezi, sunt perfecte şi nu folosim deloc…

— A! Iartă-mă! Tocmai mi-a intrat ceva în ochi! Armina se oprise brusc şi rămăsese locului, cu pleoapele strânse şi cu braţele întinse lateral, a neputinţă.

— E vântul ăsta, care răscoleşte totul, deşi pare complet fără putere. Te rog, lasă-mă să văd. Care ochi? Stai, deschide-l încet… aşa. Deja lăcrimează, ceea ce e bine, pentru că va elimina singur ce a intrat. Eu nu văd nimic acum, dar să ne întoarcem înăuntru, să punem puţin ser fiziologic şi să mă uit cu o lupă.

O ţinea uşor de ceafă şi era, din nou, ca atunci, demult, atât de aproape încât îi simţea respiraţia ricoşându-i pe obraz şi mirosul amărui al pielii date cu aftershave. I se înmuiaseră picioarele şi, cu ochii privind în sus, aşa cum îi ceruse Cori, nu mai îndrăznea să articuleze vreo vorbă sau să schiţeze vreun gest. Doamne, oare chiar nu învăţase nimic în toţi aceşti ani?

Deodată, simţi cum degetele lui îi desenează pe frunte o linie paralelă cu sprânceana stângă.

— Ce ai aici? E un semn… o cicatrice? o întrebă privind-o atent.

— Da… Am avut un accident… acum 25 de ani, rosti ea cu o voce gâtuită.

— E o cusătură foarte bine făcută. Dacă nu m-aş fi uitat de atât de aproape, n-aş fi observat nimic. Unde s-a petrecut asta?

— Ăăă… Am fost cusută la un spital… Mmm… dacă e să ştii exact, ai cusut chiar tu cicatricea asta…

— Cum? Te-am cusut *eu*??? Unde? În Franţa? Ce prostii spun! Încă eram în România acum 25 de ani! Sau nu… Când… Stai, stai…

Se aşează jos în iarbă, pe o bucată mare de piatră cioplită care, împreună cu altele, marca limitele livezii.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat. Când spui că a fost?

Armina îi răspunse. El rămase o clipă concentrat, parcă răscolind undeva în sine şi apoi rosti încet, ca iluminat:

— Îmi amintesc! Incredibil! Să ştii că îmi amintesc! Adică aşa cred: ai fost ultima mea pacientă din ultima mea zi de spital din România… n-aş avea cum să uit! Erai cu cineva, cu o mătuşă sau… Da, ştiu. După voi nu a mai venit nimeni, iar seara am plecat acasă, pentru că ţinusem locul unui coleg. Cori privea în gol şi părea că fusese năpădit de amintiri pe care ani şi ani le ţinuse ascunse.

— Apoi am mai lucrat o săptămână, dar nu în clinică, ci la birou, şi numai ca să pregătesc o deplasare în Franţa, unde urma să facem un stagiu de echipă… şi eu mă ocupasem de tot, ca să fiu sigur că va fi perfect: eram hotărât să nu mă mai întorc. Iar în săptămâna următoare am plecat într-un scurt concediu la mare, şi apoi direct la Paris. Dar parcă trebuia să ne mai vedem o dată, trebuia să veniţi la pansat, nu? Şi parcă n-aţi mai venit…

— Aşa e. Mătuşa mea a hotărât că trebuie să mergem la un prieten de familie care lucra la Urgenţă.

— Aha! Ştii, constat că îmi amintesc absolut fiecare detaliu din perioada aceea, poate pentru că am trăit stresul neînchipuit al unei plecări din ţară – o fugă, altminteri – care se putea prea bine să nu reuşească sau să fie fără întoarcere. De asta, cred, tot ce s-a petrecut în acele zile mi s-a întipărit în minte cu exactitatea unei gravuri… Ce e straniu e că nu prea m-am gândit niciodată mai serios la… iar astăzi… Dar tu… să ştii că nu te-am recunoscut! Eşti altfel acum, deşi dacă te privesc atent, da… îmi amintesc:

erai o adolescentă îngrozitor de timidă, cu păr lung, şaten-închis şi chip de înger melancolic, şi aveai ochii… aveai ochii pe care îi ai şi acum! Formidabil, ce întâmplare! Armina, şi de ce nu mi-ai spus imediat?

— N-am ştiut cum să fac… Nu… nu eram sigură că îţi va face plăcere să te gândeşti la vremurile acelea, ş-apoi, la-nceput, nu mi-a venit să cred că e cu putinţă… Era o coincidenţă prea mare…

Armina rămăsese în picioare în faţa lui şi privea cum i se schimbă mimica pe măsură ce se dizolvă în propria lui istorie. Apoi, aşezată lângă el pe piatră, a stat multă vreme să asculte lucruri pe care el le aducea la suprafaţă din străfundurile memoriei, până când în curte a apărut Mounira, proaspăt sosită de la tratament, volubilă şi vioaie, străină de mica lor revelaţie:

— *Alors, les amis, on s'en va tout de suite?* întrebă, inspectându-le curioasă chipurile schimbate şi încercând să înţeleagă ce anume se petrecuse acolo pe timpul absenţei ei.

Fireşte, Cori i-a povestit îndată, încă foarte surescitat, cum tocmai aflase că se mai cunoscuseră cândva, cu 25 de ani în urmă, şi apoi întâmplarea cu cicatricea. Într-un târziu, au căzut de acord că e vremea să plece şi, în amiaza cu cer schimbător, au urcat în maşină – o limuzină comodă, Peugeot 407, verde-închis – spre a purcede, îngânduraţi şi tăcuţi cu toţii, la plimbarea planificată. Şi era adevărat: străbăteau *les petits villages* de o frumuseţe proaspătă şi calmă, în care toate lucrurile păreau bine statornicite la locurile lor dintotdeauna.

Deşi prânzul trecuse de ore bune, au hotărât la un moment dat să nu rateze şansa unor stridii excepţionale care se serveau la un local anume din Dieppe, aşezat chiar la marginea mării. Apoi s-au plimbat în bătaia brizei, pe covorul neprietenos din pietre mici, rotunde şi pestriţe al plajei şi, în continuare, pe faleza înaltă şi pustie – la aceste din urmă puncte, Mounira s-a declarat învinsă. Spre seară au pornit înapoi către Sigy, pe o altă rută.

În tot acest răstimp al plimbării lor, Cori o privise pe Armina altfel – intens şi alert, ca animat de un interes nou, care părea deşteptat de ceva legat de povestea cu cicatricea. Din când în când, privirile li se întâlneau şi Armina se simţea prinsă ca într-o cursă din care nu ştia să iasă. Era ca şi cum se prăbuşise în abisul timpului şi redevenise adolescenta timidă din

urmă cu 25 de ani, incapabilă să susţină privirea tânărului doctor care o examina.

Cândva sună Alex, care se scuză infinit că nu va putea ajunge decât a doua zi seara: colegul care îl înlocuia nu putea veni la serviciu decât peste încă o zi. O întrebă pe Armina dacă se supără, iar ea nu ştiu ce să îi răspundă, pentru că, de fapt, chiar dacă nu recunoştea nici faţă de sine, era într-un fel anume absolut inexplicabil, fericită. Şi Cori, oricât de bine se ascundea, părea să fie la fel. Sau poate că asta era doar în mintea ei. Oricum, Alex n-avea cum să bănuiască. Iar lucrurile nu erau deloc clare.

*

A doua zi, de dimineaţă, Armina îl găsi pe Cori robotind în bucătărie şi pregătind ceva pentru cină. Când o văzu, *Docteur* se îndreptă spre ea, îi prinse mâna dreaptă şi o duse la buze cu un gest foarte cavaleresc şi oarecum patetic:

— Armina, trebuie să îţi mulţumesc! Ştii, ieri, vorbindu-mi despre accidentul tău, ai făcut pentru mine un lucru foarte important: mi-ai readus în prezent o parte a vieţii mele pe care nu mai voiam să o privesc, ca şi cum nu mi-ar fi aparţinut: tinereţea mea – acea parte a vieţii mele de dinaintea venirii în Franţa. Ştii, după ce am sosit aici, eu nu m-am mai gândit niciodată la vremurile acelea; le-am exilat într-un fel de uitare fără leac. Nu voiam să ştiu de ele, poate şi pentru că, oricât de mare fusese pasul rămânerii aici şi oricât de bine a ieşit până la urmă totul, sau tocmai de asta, eu n-am mai fost, în realitate, niciodată cel de dinainte… şi am refuzat să recunosc acest lucru până şi faţă de mine… Am refuzat să recunosc că nu mă mai puteam întâlni cu mine însumi… De-asta vreau să îţi mulţumesc, pentru că, datorită ţie, fiinţa mea tocmai s-a reîntregit. Şi nu-ţi închipui cât i-am dus dorul, chiar aşa, nemărturisit…

Îi ţinea mâna în continuare şi o sărută încă o dată, înclinându-se uşor.

Apoi, după ce îi povesti pe scurt care urma să fie *menu*-ul serii, îi propuse să petreacă toţi trei câteva ore la malul mării. Vremea era splendidă. Armina nu ştiu ce să răspundă. La plajă? Ei trei? Nu, nu avea deloc idee dacă era bine. De fapt, încă nu ajunsese să se lămurească exact unde se află, cine

sunt cei din jur şi care este locul ei în toată această tevatură ciudată. Căci lucrurile erau – păreau – în acelaşi timp străine şi familiare, iar familiare se nimereau să fie doar pentru că ea şi le imaginase cândva oarecum astfel. Era ca şi cum ar fi urmărit un film cunoscut, dar care se derula în acel moment în chip îngrijorător, pe „repede înainte“.

În jumătate de oră porniră spre coastă. Ajunseră curând. Dar ei, în lumina crudă de miez de zi, nu-i venea să se dezbrace. Rămasă în picioare, în rochia ei subţire de pânză albă, pe cap cu o pălărie din pai cu boruri largi, aştepta ca ceva providenţial să o salveze de situaţia – stânjenitoare, după ea – de-a se dezgoli în prezenţa unor străini: idee complet nefirească, era pe deplin conştientă, atâta vreme cât se afla, totuşi, la plajă! Doamne, nici ea nu pricepea de unde i se trag ciudăţeniile astea! Dar nu apărea nimic… Vezi, nici Mounira, prăbuşită într-un şezlong, sub o umbrelă gigantică, nu o făcuse. La cei 70 de ani ai ei, îşi asumase doar concesia unică de a-şi scoate papucii uriaşi cu care era încălţată şi deja citea preocupată un roman proaspăt apărut. În mod inexplicabil, devenise suspect de tăcută şi oarecum rece – adică exact pe dos decât *Docteur* – după ce aflase istoria întâlnirii lor din tinereţe. El însă, ei bine, el nu părea să aibă nici o apăsare. Rămăsese într-un slip negru, sobru şi inspecta senin plaja aproape pustie.

Îl urmări cum aleargă spre apă şi nu se putu stăpâni să nu observe cât era de frumos. Nu era îngreunat de vârstă, nu era deformat, ar fi putut avea la fel de bine patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani bine ţinuţi. Avea cincizeci şi şapte. Ea nu şi-ar fi imaginat niciodată că, la cincizeci şi şapte de ani, un bărbat mai poate fi atât de frumos. Avea un trup nu propriu-zis atletic, ci pur şi simplu armonios alcătuit şi foarte bărbătesc, pe care îl punea în mişcare cu supleţe şi cu un firesc total. Nimic nu era căutat la el şi nici un gest nu eşua în stângăcie. Şi, dincolo de asta, mai avea ceva: era un soi de semeţie, un fel de a sta drept în lumină, care ascundea pesemne dârzenia cuiva care se întâlneşte zilnic cu moartea şi se măsoară cu ea, încercând să o alunge cu bisturiul din creiere bolnave. Căci asta făcea *Docteur* în viaţa de toate zilele – operaţii pe creier. Era, oricum, ceva ce-ţi atrăgea atenţia şi faţă de care nu rămâneai nepăsător… nu, ea nu putea rămâne nepăsătoare la nimic din ce însemna *Docteur.* Nu putea? Ce aberaţie! Dar TREBUIA să poată!

Lăsă să-i cadă în nisip rochia micuţă de sub care apăru un bikini cu ape verzi-albastre – ca de *lapis lazuli* amestecate cu turcoaze – şi se întinse rapid pe una din rogojinile desfăşurate alături.

Apoi el ieşi din apă şi se aşeză lângă ea. Stăteau lungiţi alături, sub cerul indecis al zilei de iulie normand şi era limpede că se uitau pe furiş unul la celălalt, ba chiar – ce lucru de necrezut! – se atingeau când şi când, ca din întâmplare. Adică nu: el o atingea uneori cu două degete pe obraz sau pe umăr, îndepărtând într-o doară inexistente fire de nisip, în timp ce depăna alene poveşti peste poveşti… Iar ea îi privea cu fereală braţele bronzate, cu fire de păr arse de soare, şi se gândea fără să vrea la carena bine constituită a pieptului şi la şoldurile lui înguste… La un moment dat, observă chiar că pe chipul prietenos şi bun al acestui bărbat nici cunoscut, nici necunoscut apăruse brusc ceva nou, care îl făcea să pară dintr-odată cumva periculos şi seducător în acelaşi timp: poate privirea albastră care, în soarele amiezii, se îngustase ca o lamă, poate vocea brusc coborâtă cu un semiton… Apoi i se făcu ruşine de ea însăşi.

Altminteri, el vorbea neaşteptat de mult, în vreme ce ea tăcea pierdută în reverii: îşi trăia aievea adolescenţa şi vremea primei îndrăgostiri, sperând din răsputeri că nimeni altcineva nu observă. Căci, iată, ceea ce cu mulţi ani înainte se petrecuse doar în imaginaţia ei, acum devenea încet-încet realitate. Iar ea se transformase din nou în copila de atunci. De două zile, reîncepuse să viseze din nou cu ochii deschişi, aşa cum păţise cu mai bine de un sfert de secol în urmă. E drept, toate astea i se păreau şi întrucâtva dramatice, dar şi de-a dreptul hilare: mai trebuia să se plimbe cu el pe stradă ţinându-se de mână, cum îşi închipuise ea pe vremuri că ar fi putut să se petreacă lucrurile! Dar asta nu avea să se întâmple. Totuşi, măcar atâta bun simţ şi stăpânire de sine îi mai rămăseseră! Îşi dădea răgaz să se îmbăieze în amintirea celei mai minunate şi mai ireale poveşti de dragoste din viaţa ei, dar cu limitele la care o obligau educaţia şi morala comună în spiritul căreia crescuse. Dincolo de ele nu ştia nimic, şi nici nu-şi propunea să afle. Hotărât, nu!

Pe la două plecară să mănânce stridii în acelaşi loc în care fuseseră şi cu o zi înainte, iar apoi, la cererea Mounirei, care începuse să se plângă de o migrenă bruscă, se întoarseră acasă.

Preferând să nu rămână singură cu doctorul, de teamă să nu-şi trădeze în vreun fel neliniştile care puseseră stăpânire pe ea, Armina se pregătea să se retragă pentru tot restul după-amiezii în penumbra camerei dinspre nuci şi să-şi toarcă în linişte povestea infantilă de amor în care tocmai picase. Şi, evident, să aştepte întoarcerea salvatoare a lui Alex.

Dar Cori fu extrem de convingător când o invită ca, după ce se va fi odihnit o oră, să iasă împreună la un târg de artă care se deschisese undeva pe coastă, nu departe de Sigy. Deşi ea ştia foarte bine că ar trebui să refuze, ceva nestrunit din interiorul ei nu-i dădu pace, aşa că, pe la 5 şi jumătate porniră într-acolo.

Mounira rămase acasă, zăvorâtă în migrena ei şi într-o rău-prevestitoare muţenie.

În drum, au oprit la Varengeville-sur-Mer să viziteze mica biserică normandă construită din moloane de gresie cenuşie şi cărămidă, aproape de muchia falezei – altminteri, un lăcaş a cărui primă piatră fusese pusă cu mai bine de 1000 de ani în urmă. În interiorul sobru se puteau chiar distinge, straturi peste straturi, vârstele şi istoriile lui, care izbuteau să creeze acolo un spaţiu absolut impresionant, respirând prin fiecare detaliu o forţă uriaşă.

Armina era fermecată. Nici nu ştia încotro să privească mai întâi, pentru că se afla într-un loc cu totul neobişnuit: pe lângă coloanele romanice şi gotice sculptate în calcar, cu chipuri de madone şi de Christ la care se adăuga un întreg bestiar de figuri, dar şi stele de mare, sirene şi ancore – ca pentru un adevărat loc de popas marinăresc – puteai vedea acolo, de pildă, splendide şi foarte diverse vitralii moderne, ceea ce i se părea absolut uimitor.

Cori i-a arătat cu mândrie de *connaisseur* chiar vitraliul pictat în nava dinspre sud după desenele lui Braque: un magnific Arbore al lui Iisus, care inunda capela cu o stranie lumină albastră-argintie. A aflat atunci că el avea pentru Braques un adevărat cult. I-a povestit despre asta cu mare însufleţire şi cu o extrem de fină cunoaştere, privind-o în ochi în chip stăruitor. El credea că maestrul fusese fără doar şi poate atins de aripa geniului atunci când, încă de pe la 1906 sau 1907, decisese să picteze întru totul altfel decât se pictase vreodată în lume: fragmentând peisajul şi aşezându-l pe pânză aproape monocrom şi ca privit din multiple unghiuri.

Au zăbovit acolo aproape trei ceasuri, plimbându-se printre mormintele vechi din micul cimitir marin aflat în curtea bisericii, cu *Docteur* vorbindu-i Arminei despre pasiunea lui pentru artă, în vreme ce o ajuta protector să păşească pe cărarea îngustă, deschizându-i drumul printre ierburile înalte, întinzându-i mâna ca să poată coborî vreo treaptă, ferind-o de crengile copacilor, adică gravitând neobosit şi plin de curtoazie în jurul ei, cumva ca un fluture hipnotizat de o lumină. Adică aşa îi părea ei şi era chiar uşor agasată de ideea asta, care nu-i dădea pace.

Cândva, când cerul ajunsese deja liliachiu, iar soarele lunecase dincolo de dealuri, a sunat Alex să se scuze că va întârzia peste ora promisă: lucrase două ture, astfel că izbutise să părăsească Parisul doar de câteva minute.

Abia atunci şi-au dat seama cât timp trecuse şi s-au hotărât să se îndrepte spre casă, renunţând cu regret la târgul de artă. Acasă însă, aşa cum putură să constate de îndată ce intrară, nu îi aştepta nimeni: Mounira se retrăsese în mod parcă ostentativ în odaia ei, lăsând masa pusă pentru trei persoane. Oare ce încerca bătrâna marocancă să spună cu toate astea?

Oricum, s-au aşezat doar ei doi, gândindu-se că Alex li se va alătura destul de târziu. Cori a aprins nişte lumânări enorme, dintr-o ceară aproape neagră, cumpărate mai devreme chiar din biserica normandă, şi a pus apoi în surdină un jazz plin de melancolie.

Au mâncat împreună ceva cu totul surprinzător pentru ea, care nu mai văzuse aşa ceva: *tellines* – nişte scoici mici cât unghia, care se găseau în Mediterana, pe la Palavas şi primprejur, şi care erau absolut grozave. Cori le primise în dar de la un prieten şi le gătise de dimineaţă cu un sos de pătrunjel şi foarte puţin usturoi – *en persillade*, cum se numea felul ăsta de a le prepara – acompaniindu-le apoi, foarte inspirat, cu o sticlă de Piquepoul de Pinet Noir – un vin ca de casă, tot din sud, cu o vagă aromă de fructe şi poate chiar de lămâie, care mergea de minune. Felul principal era somon la cuptor cu un sos fin de iaurt, *limes* şi vin alb din care ea abia a gustat. Nu se dădea în vânt după somon. A urmat apoi un desert neîntrecut – mai cu seamă pentru Armina, care era moartă după dulciuri: o *crème renversée* cu frişcă proaspătă şi nucă glasată, cumpărată de la un *traiteur* din apropiere.

În tot acest răstimp, el a continuat să o învăluie subtil şi tenace cu gesturi ample şi să o privească în ochi infinit de cald, în timp ce îi povestea lucruri

fascinante cu vocea lui caldă şi *rassurante*.

Iar ea… iar ea nu se putea abţine să nu observe cu mirare că arăta ca un şoim falnic şi sigur pe el, dar pe cale de a deveni – oare, chiar aşa să fi fost sau se înşela, pur şi simplu? – oarecum îndrăgostit… Nu. N-avea cum să fie aşa. Era evident că ea vedea totul printr-o lentilă care tindea să deformeze lumea ca să o facă să se potrivească apoi cu spaţiul tainic al poveştii ei.

Şi totuşi, în după-amiaza aceea, Arminei îi păruse limpede că se statornicise între ei ceva ca un fel de pândă suavă şi cumva crudă, care te putea face să crezi că, dacă unul s-ar fi clătinat, celălalt, într-o pornire de atracţie nimicitoare, ar fi sărit de îndată să-l devoreze… Dar nici unul din ei nu greşea, niciunul nu pronunţa vreun cuvânt deplasat. E drept, aerul din încăpere ajunsese să vibreze insuportabil, ca o coardă de arc întinsă la maximum…

Şi cum stăteau împreună pe canapea, admirând nişte vechi albume cu fotografii alb-negru făcute demult de Cori – din nou atât de aproape unul de celălalt, încât fiecare i-ar fi putut număra celuilalt bătăile inimii, atât de fără scăpare de aproape, că Armina simţea cum trebuie să îşi ţină respiraţia ca să nu pârjolească totul în jur cu preaplinul combustiei ei interioare –, el se ridică deodată, gata să dărâme măsuţa de ceai, spunând:

— Ăsta e un jazz pe care mi-ar plăcea să îl urmăresc la pian… N-am mai cântat în ultima vreme, şi acum îmi dau seama cât de mult am dus dorul acestui lucru aparent mărunt…

Ah, iată, aflase cine era stăpânul pianului!

— E drept, e şi un jazz dansant… iar de dansat, n-am mai dansat de mai bine de 6 ani… Ce zici, n-ai vrea să…

— A, nuuu! Iartă-mă! Nu sunt deloc o bună dansatoare, spuse Armina absolut, dar absolut îngrozită.

Doamne, ce e povestea asta cu dansul? Întâi la Bastille, apoi aici… E adevărat, la Bastille ea fusese cea care… Iar acum… îi şi vedea pe Mounira şi pe Alex intrând în încăpere şi „admirându-le“ siluetele înlănţuite! Ce idee de coşmar! Dar nu, nici vorbă! Oricât de tare i-ar fi plăcut… şi i-ar fi plăcut îngrozitor… Dar nu, dar nu, DAR NU!

Şi atunci, cu un efort care i s-a părut că o va destrăma ca o explozie, nemaiaşteptând întoarcerea târzie a lui Alex, Armina se ridică fără veste şi,

mulţumind pentru ziua minunată petrecută împreună, se retrase în camera ei.

*

Nu a izbutit să adoarmă multă vreme. Tipic!

Chipul reinventat al primei ei iubiri, întoarse din trecut, nu-i dădea pace. Simţea cum o arde carnea de dorul bărbatului acestuia, care îi bântuia existenţa încă de la 16 ani… Ce putea să însemne toată această incredibilă coincidenţă? Nu-i venea să creadă că fusese cu putinţă! Ce şanse existau pe lume ca doi oameni aproape necunoscuţi să se regăsească întâmplător după un sfert de secol? Ce şanse existaseră ca *ei doi* să se întâlnească, şi anume într-o astfel de împrejurare? Doamne, dar ce legătură mai putea fi între ea şi Cori cel nou, mai bătrân cu 25 de ani? Ăăă… e drept, şi ea era mai bătrână cu tot atâţia ani… dar la fel de tulburată ca şi atunci.

A, şi pe deasupra, povestea cu şaptele: Cori avea acelaşi număr de destin ca şi ea: 7. Îşi aducea bine aminte ce îi spusese Doamna Graţiana: cineva cu număr de destin 7 se potriveşte cel mai bine doar cu altcineva care are acelaşi număr. Oare cât de bine se putea potrivi ea cu *Docteur*?

Şi-apoi, Doamna Graţiana îi mai spusese să aibă grijă de 7 atunci când va apărea în viaţa ei, pentru că va avea semnificaţie. Şi acum, că se gândea, era chiar aşa: ea se căsătorise la 25 de ani şi divorţase după 16… Pe Cori îl întâlnise la aproape 16 ani, şi îl reîntâlnise după alţi 25. El însuşi era mai mare decât ea cu 16 ani – mă rog, 15 şi jumătate… E-adevărat că Alex era mai mic tot cu 16, chiar 16 şi ceva… Şi toate, dar toate numerele astea, însumate dădeau şapte! Ce ciudăţenie absolută! La Bucureşti o s-o caute din nou pe Doamna Graţiana: avea nevoie să îi limpezească puţin lucrurile, pentru că simţea că îşi pierde minţile…

Apoi, deodată, şi-a dat seama că mai era ceva: dacă ea ar fi rămas cu *Docteur* – o absurditate fără margini, evident – ar fi avut cei doi copii, din care doar unul al ei, pe care îi prezisese Minaru… Mda, ar fi devenit mama vitregă a lui… Ce aberaţie! Ce stil de bătut câmpii izbutea să aibă…

În cele din urmă a căzut totuşi în somn, ca într-o izbăvire finală. A visat lucruri neînchipuite şi de neînţeles, ca de pildă faptul că lua parte împreună

cu Alex, Cori şi diverşi necunoscuţi la o ceremonie neclară, în biserica normandă din Varengeville-sur-Mer. Era îmbrăcată în alb şi ţinea în braţe un copilaş de şase-şapte luni. Simţea în vis cum era invadată de un sentiment de enormă fericire. Dimineaţa a venit însă repede, aducând înapoi toate frământările dizolvate în noapte şi valurile de neînchipuită nelinişte pe care gândul la *Docteur* le isca înăuntrul ei.

Dar când a coborât la micul dejun, livingul şi bucătăria erau pustii. A ales de pe un platou mare o tartină cu brânză şi una cu somon, a turnat apoi ceai verde într-o cană aflată alături şi, doar când se pregătea să-şi ocupe locul în fotoliul preferat, l-a văzut pe Cori. Din colţul cel mai îndepărtat al livingului, îi urmărise probabil toate mişcările. Cum… de ce nu venise la ea? Avea chipul înnegurat şi părea trist. Oare ce se petrecuse cu el aseară, după ce ea „dezertase“ subit şi de-a dreptul ofensator?

Când se văzu reperat, se ridică încet, se îndreptă spre ea şi, fără să spună nimic, o luă în braţe. Nu chiar în braţe, ca pe-o iubită, nu! Ci cumva, ca pe cineva drag, pierdut şi apoi regăsit pe neaşteptate. O secundă avu în minte scena aceea de neuitat din *Vacanţă la Roma*, în care cei doi eroi, îndrăgostiţi fără şansă, – jucaţi divin de Audrey Hepburn şi Gregory Peck – se văd pentru ultima oară, urmând ca apoi să se întoarcă fiecare în lumea lui. Se îmbrăţişează. Nu se sărută. Nimic erotic, doar o sfâşiere. Se ţin în braţe preţ de câteva secunde. Apoi se despart, dar se despart ca şi cum ar fi fost una şi ca şi cum s-ar rupe unul din celălalt ca să se arunce în moarte: fiecare în moartea lui. Dar bine, ei, ei doi ce căutau în secvenţa asta? Ce trebuia, Doamne, să priceapă ea din acest gest?

Apoi el îi dete drumul fără o vorbă şi, fără să o privească, ieşi furtunos din cameră, aproape lovindu-se de Alex, care tocmai se pregătea să intre.

Iar ea a rămas *figée* în faţa farfuriei cu sandviciuri, neizbutind să se atingă de ele şi neînţelegând nimic din coversaţia jovială a tânărului. Undeva în mintea ei, lucrurile nu se mai legau defel.

— Armina, ce e cu tine? Nu mă auzi!

— Iartă-mă, n-am prea dormit şi îmi fac tot felul de gânduri.

— Înţeleg…

Înţelegea? Oare ce putea Alex să înţeleagă din toată tornada care tocmai o invadase?

În clipa aceea Mounira se năpusti în încăpere ca un mic tanc în misiune şi, inspectându-i curioasă din priviri, le comunică programul alcătuit de *Docteur*: mică excursie la Rouen, cu dejun acolo, la un restaurant ţinut de prieteni, vizită la catedrală, plimbare prin oraşul medieval… *Voilà!*

— Mounira, când ţi-a spus *Papa* despre programul ăsta?

— Bah, încă de alaltăieri! Altminteri, eu aş fi vrut să plec astăzi la Paris, dar, ca să fiu cu voi, am amânat pe mâine-dimineaţă. De ce?

— Pentru că acum câteva minute, când a fost aici, n-a zis nimic şi nici n-avea deloc aerul că urmează să plece undeva cu noi toţi, spuse Alex cu voce nesigură.

— O, tu ştii cel mai bine că *Docteur* nu se răzgândeşte niciodată fără un motiv bun. Iar acum nu văd ce să fi apărut care să îl determine să abandoneze excursia asta, răspunse Mounira privind-o lung pe Armina peste ochelari.

Aşadar Cori nu renunţase să o mai vadă, aşa cum crezuse ea! Nu! Nu asta avusese în minte când o îmbrăţişase. Dar, atunci, ce? Oricum, urma să petreacă o nouă zi împreună, cu toţii. Arminei lucrul ăsta îi părea insuportabil, dar nu avu tăria să se împotrivească. Ce să le spună ea lor?

Astfel că plecară în expediţia plănuită, cu Alex sporovăind exuberant şi cu ei, ceilalţi, tăcând în mod dubios.

Povara şi bizareria situaţiei erau însă de nedescris. Cu cât Cori era mai insistent în a-i căuta privirea – oare de ce făcea acum asta? – cu atât mai decis se ferea ea de orice apropiere. Cu toate astea, el izbutea să îi fie mereu în preajmă, cu aceeaşi grijă protectoare, stăruitoare şi inconfundabilă ca în ziua precedentă, fără teama că îşi livra astfel înţelegerii celorlalţi tot ce avea în suflet. Până la un moment dat! Căci atunci când, deja la Rouen, se precipită să îi deschidă – pentru a câta oară în acea zi? – portiera maşinii, deşi Alex pornise el însuşi într-acolo, Mounira se îndreptă spre el şi, în aşa fel încât să audă şi ea, îi spuse şoptit: *Docteur, it shows!*

Pentru Armina ar fi fost mai bine ca Pământul să se despice chiar în clipa aceea şi să o înghită pe loc. Cum însă acest lucru nu se petrecu, ea luă o decizie fulgerătoare: trebuia să pună capăt acestui joc stânjenitor. Cu orice preţ, CU ORICE PREŢ! Căci devenise peste poate să îl mai suporte!

— Dragilor, mă tem că nu pot merge mai departe, nu mă simt bine. (O, era absolut real, nu se prefăcea deloc!). Cred că mă aşez aici, la terasa asta, iau un ceai rece cu lămâie şi aştept să vă întoarceţi.

Se aflau chiar în faţa catedralei.

— Dar ce ai, ce s-a întâmplat? Era Cori cel care întrebase, îngrijorat şi plin de preocupare.

— Nu ştiu dacă Alex a apucat să vă spună, dar… ăăă… sunt însărcinată… Şi… pesemne că tot ce mi se întâmplă e absolut firesc, mai cu seamă la început, dar uite că vă încurc programul… îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să rămân acasă…

După ce încheie mica explicaţie, rămânând aproape fără aer, îi privi pe fiecare în parte şi văzu pe chipurile lor impactul strivitor al veştii: erau cu toţii năuci şi amuţiţi. Nu ştia să spună dacă *Docteur* mai mult decât Mounira ori invers. Cât despre Alex, el era doar îngrozitor de stingherit şi chiar roşise uşor. Arminei îi părea cu-adevărat rău, se simţea absolut oribil, dar nu se mai putea. Iar astfel, jocul se încheiase. *Rien va plus!*

— A! N-am ştiut! Alex, nu ne-ai spus nimic! Vocea lui Cori era de gheaţă, ca şi privirea lui.

— Ăăă… şi eu ştiu doar de câteva zile… îngăimă el, destul de încurcat.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne întoarcem acasă. E limpede că Armina are nevoie de odihnă. Reluă Cori, cu o figură rece şi impenetrabilă.

*

Dragii mei,

Îmi pare rău că a trebuit să plec aşa, ca un fugar, dar am profitat de drumul plănuit de Mounira la Paris ca să ajung la un doctor la care prietena mea Miranda mă programase deja, fără să-mi spună decât astă-noapte, într-un e-mail. E drept, dacă nu izbuteam să fiu la timp la cabinet, mai aveam o posibilitate peste două săptămâni. Dar n-am vrut să întârzii atât. Sper din răsputeri că peste două săptămâni voi fi din nou la Bucureşti, ca să îmi reiau viaţa de unde am lăsat-o acum câtva timp şi să încerc să o refac vivabilă, aşa cum nu prea a mai fost încă de cu mult înaintea plecării mele spre Franţa.

Astfel că mi-a rămas doar calea asta ca să vă pot mulţumi foarte, foarte mult pentru tot ce aţi însemnat voi pentru mine în acest răstimp complicat şi destrămător al existenţei mele.

Trebuie să vă mărturisesc că datorită vouă şi, fireşte, datorită copilului care urmează să vină am izbutit să redevin, cred, o persoană normală, care poate să râdă şi să se bucure din nou, care şi-a redescoperit feminitatea pierdută şi locul în lumea asta.

Of, mă tem că sună cam pompos şi nici pe departe atât de plin de recunoştinţă pe cât aş vrea eu să fie, dar vă rog să vă gândiţi la mine când citiţi şi să fiţi siguri că tot ce spun e întru totul sincer şi pornit din suflet.

Deşi pentru mine perioada care urmează va fi una aglomerată şi agitată, mă voi gândi la voi adesea, cu mare drag şi dor.

Cu prietenie întreagă şi adevărată,

Armina

*

Era un zbor de seară aşa cum ei nu-i plăcea, pentru că bezna de dincolo de hublouri îi dădea o stare proastă, de nesiguranţă suplimentară, adăugată la cea care o însoţea oricum, în orice zbor. Dar era totuşi bine pentru că acolo, sus, desprinsă de pământ, simţea că poate să aibă, în fine, nu doar un spaţiu al izolării, ci şi un timp în care să rămână doar cu ea însăşi, fără nici o presiune din afară, ca şi cum ar fi închis toate porţile fiinţei ei, ca să se poată gândi în linişte la ce o aştepta.

De fapt, întâi de toate, avea nevoie să înţeleagă prin ce trecuse în această vacanţă, care se încheiase destul de abrupt: se hotărâse să plece atunci când, ieşind din cameră ca să coboare pentru cină, auzise un schimb de cuvinte pe un ton destul de vehement, venind dinspre dormitorul lui Cori:

— Bine, *Papa*, dar văd că nici măcar n-ai idee cum arătai: pur şi simplu te afolai în jurul ei ca un adolescent înamorat, ca un cocoş care dă târcoale unei găini speriate! Cum să nu mă mir şi să nu îţi spun, când nu te-am mai văzut aşa niciodată! Erai… erai…

— Alex, cum poţi să spui asta? Am impresia că tocmai dezvolţi o mică gelozie la adresa mea, ceea ce ar fi absolut absurd şi gratuit, de vreme ce

susţii că între voi nu e decât o mare prietenie!

Vocea lui Cori era destul de ezitantă şi de lipsită de aplomb. Acesta se regăsea, în schimb, din plin, împreună cu o undă clară de reproş, în vorbele lui Alex.

Ea n-a avut nevoie să audă mai mult. Era limpede, iată, că izbutise să producă o tensiune între tată şi fiu, iar ăsta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în ce-i privea. S-a reîntors în cameră, şi-a făcut rapid bagajele şi-apoi le-a scris celor doi câteva cuvinte de rămas-bun. Cândva, Alex, pesemne îngrijorat de absenţa ei de la cină, a bătut discret în uşă:

— Armina? E totul OK?

— Da, sigur, mulţumesc, sunt bine. Eram doar obosită, aşa că am stat întinsă şi am citit, Acum mă pregătesc să mă culc. Se mulţumise să apară în cadrul uşii, fără să îl invite înăuntru, unde valizele proaspăt făcute ar fi fost mai mult decât grăitoare în legătură cu intenţiile ei, iar ea nu avea tăria să şi le mărturisească, aşa cum ar fi fost corect, cu glas tare. Nici ea nu ştia prea bine de ce.

— N-ai vrea să îţi aduc un ceai şi ceva de mâncare?

— Nu, mulţumesc! Eşti foarte drăguţ, dar cred că o să cobor eu.

Nu mai coborâse. Se trezise, în schimb, foarte devreme, lăsase scrisoarea pe masa din sufragerie, într-un plic deschis şi, apoi, la 7.30 se îmbarcase alături de Mounira într-un Renault 5 hârbuit şi vechi de secole, către Paris.

Cu plecarea, lucrurile se legaseră astfel: încă din ziua precedentă, când aceasta vorbise despre drumul ei amânat, Armina prinsese ideea din zbor, căci chiar din seara de dinaintea sosirii lui Alex – seara aceea incredibilă, cu jazz dansant – o bătuse gândul să pună capăt micului şi din ce în ce mai ciudatului ei periplu normand. Astfel că, în zori, îndată ce auzi zgomotul jaluzelelor de la fereastra marocancei – dormitorul dinspre nuci era chiar deasupra atelierului Mounirei – coborî să îi vorbească. O sclipire de simpatie licări în ochii bătrânei în clipa când află că Armina ar vrea să plece. Redeveni brusc volubilă şi îi oferi cu generozitate un loc alături de ea, în maşină. Iată că, în fine, coşmarul cu persoana asta plăpândă, uşor stranie şi, pe deasupra, însărcinată, care le sucise în mod inexplicabil minţile băieţilor ei dragi, părea să ia sfârşit!

Aşa ajunsese la Paris, unde ratase ecografia pentru că doctorul îşi anulase toate programările din ziua aceea – ceea ce scrisese în scrisoarea către cei doi, anume că avea programare la ecograf, era adevărat, ca de altminteri, toate celelalte lucruri – îşi schimbase biletul de avion şi, iată, acum se îndrepta spre casă. Dar, fără să ştie de ce, o făcea cu sufletul greu. Sigur, îi era evident că sejurul din Franţa avusese darul miraculos să o ajute să iasă aproape complet din depresia post-divorţ despre care Miranda îi vorbise atâta, şi că Alex era „artizanul“ principal al acestei izbânzi extrem de importante: fusese un prieten de nădejde, compasiv, grijuliu, afectuos şi, nu în ultimul rând, plin de şarm şi de umor, iar pentru ea toate astea jucaseră un rol decisiv. Sigur, existase impasul din garsonieră, dar se dovedise că putuseră să treacă peste el şi să continue să se vadă fără resentimente. Cel puţin aşa credea ea. Aha, şi-atunci ce fusese mica dispută dintre el şi tatăl lui? Dar dacă, în mintea lui Alex, relaţia lor nu fusese atât de decis prietenească şi platonică? Oricum, aici nu era nimic de făcut. Se surprinsese gândindu-se cum ar fi să fie cu el… peste 10 ani: ea ar fi urmat să aibă 51 de ani, iar el 35. Ea ar fi fost o femeie deja trecută, cu tenul ofilit, cu pielea flască şi cu muşchii înecaţi în celulită, încercând din greu „să se ţină la suprafaţă“, în vreme ce el – un bărbat în floarea vârstei, cu toate instinctele intacte şi cu un fizic pe măsură. Nu, nu era acceptabil şi nici nu simţea că ar fi fost ceva în sufletul ei care să o împingă spre aşa ceva. Până şi Alex putea înţelege asta cu uşurinţă. Bine, dar totuşi, pornirea ei din seara ploioasă de la Bastille? Ştia exact: pentru prima oară după divorţ, se simţise din nou liberă şi o mică pornire recuperatoare, dacă nu chiar revanşardă, pusese stăpânire pe ea. Şi mai era ceva: îi fusese insuportabil de dor de îmbrăţişarea lui de bărbat trăind în chiar miezul tinereţii aceleia, de care ea trecuse…

Aha! Dacă avea puterea să pună diagnostice cu atâta detaşare, însemna că era chiar aşa: inima ei nu era acolo! Nu, nu era, iar Alex sigur ajunsese să ştie chiar şi el lucrul ăsta. Îi era evident. Acum, deodată îi era evident.

Dar Cori? Cori… Ei da, cu el lucrurile stăteau altfel: era clar că el fusese marea ei iubire de copilă, care nu-şi mai găsise egal. Nu, nu mai trăise niciodată ceva asemănător, iar gândul la el nu-i dispăruse cu-adevărat din minte niciodată. De asta, şocul revederii lui atât de total neprevăzute şi

neaşteptate fusese pentru ea aproape o traumă căreia nu ştiuse prea bine cum să îi facă faţă. Drama era că gândul la el o tulbura în continuare şi lucrul ăsta nu-i plăcea, mai cu seamă că nu prea izbutea să descifreze corect ce înţeles să îi dea acum, în clipa asta. Adică, poate că ştia, poate că era chiar aşa cum n-ar fi vrut să recunoască: poate că era chiar… Din nou…? Asta presupunând că îi trecuse vreodată sau că ce simţise ea atunci, demult, fusese îndrăgostire adevărată… Ce ingrat şi ce… ce inacceptabil! Dumnezeule, i se învârtea capul!

Şi dacă într-adevăr asta era, ce să facă ea acum cu un astfel de amor? Încotro s-o ia cu sentimentul ăsta agăţat de gât ca o ghiulea? Urgenţele ei erau complet, dar absolut complet altele: trebuia să se organizeze, urma să aducă pe lume un copil… Da? Şi de când, mă rog, obişnuieşte sufletul să asculte vocea tăioasă a raţiunii? De niciodată. De niciodată? Şi totuşi, ea tocmai se afla în avion spre Bucureşti după ce plecase din Sigy ca o hoaţă, fără să îşi ia la revedere, fără să mulţumească pentru găzduire, fără să… Şi, uite, chiar în clipa aceea i se strângea inima şi aproape se sufoca la gândul că probabil n-o să-l mai vadă pe Cori decât prin cine ştie ce întâmplare la fel de miraculoasă ca şi cea de-acum câteva zile… Dar în ce lume o fi cu putinţă să trăieşti de două ori acelaşi miracol? În loc să rămână acolo să… Doamne!

De fapt… de fapt, de ce se grăbise aşa? A, pentru că, dacă nu se grăbea, ar fi trebuit „să dea ochii“ cu lucrurile care se petreceau în sufletul ei şi cine ştie ce urmări ar fi putut avea o astfel de întâlnire… Da, era clar că nu voia să accepte ce se putea vedea acolo. Era prea înspăimântată de viaţă, prea laşă! Dar ce prostie, ce prostie colosală!

O cuprinsese un fel de agitaţie neplăcută, o febrilitate interioară subită, pornită de la gândul că procedase incorect şi urât, că ar fi trebuit să se poarte altfel, că greşise şi – asta era cel mai dureros – că, pesemne, ratase să ducă la capăt – o, în felul în care s-ar fi lăsat dusă la capăt – o mare întâlnire a vieţii ei. Poate singura atât de mare… I se dăduse o şansă, iar ea ratase să încheie bucla timpului. Cum s-o încheie – asta nu putea să spună. Ştia doar – îi devenise limpede acolo, sus, printre nori – că fusese datoare să încerce, iar ea, încăpăţânată şi oarbă, ratase! RATASE! Şi mai şi plecase ca o bezmetică… Ce-o fi crezând el despre ea? Cum arăta ea, de fapt, în ochii

lui? O femeie necunoscută, ciudată, taciturnă, singură şi însărcinată cu Dumnezeu ştie cine, care venise în casa lor pe nepusă masă şi apoi plecase brusc, din pricini la fel de puţin clare ca şi cele din care venise…

Coborî din avion complet răvăşită şi cuprinsă din nou de senzaţia ameninţătoare că plutea în derivă pe valurile tulburi ale vieţii, fără nici un pai de care să se agaţe. Tocmai când credea că scăpase de starea asta…

Trecea pe lângă vitrinele somptuoase ale *free shop*-urilor care altă dată ar fi atras-o ca nişte magneţi uriaşi, privea flacoanele strălucitoare şi baroce ale parfumurilor, bijuteriile sofisticate, ceasurile, pantofii, genţile de marcă şi nu pricepea defel cum de nimic din toate astea nu o mişca acum absolut deloc, cum nimic nu părea să o poată scoate din tristeţea care o năpădise deodată.

Se îndrepta cuprinsă de mâhnire către banda cu bagaje când telefonul din poşetă începu să sune plăcut – era Concertul nr. 3 de Mozart – şi, mai ales, neaşteptat: tocmai îl deschisese cu mai puţin de un minut înainte. Pe ecran scria *Blocked*. Un număr ascuns, sau poate străin? Da, ar fi putut fi Miranda…

— Alo! Armina! Mă auzi?

— Da, draga mea, te aud foarte bine!

Era, într-adevăr, Miranda.

— Ce faci, când ai ajuns?

— Chiar acum. Abia mi-am deschis telefonul.

— A, mă bucur că am nimerit bine. Ascultă, vreau să te întreb ceva…

— Da?

— Mă gândeam să îl invit pe Alex, într-o seară, la cină…

— Miranda, nici să nu-ţi treacă prin cap!

— De ce?

— Ştii foarte bine de ce! Adică ştii că eu înţeleg perfect ce ai de gând şi te rog să te potoleşti. Nu încerca să te joci cu Alex în stilul tău caracteristic! E prea bun pentru asta! Te rog să îl laşi în pace!

— Bine, dar nu vreau să îi fac nici un rău, şi-apoi tu nu mai ai nimic cu el, nu? Ce te zbârleşti aşa?

— Miranda, eu nu am avut niciodată „nimic“ cu Alex – nimic din ce înţelegi tu prin a avea ceva cu cineva. El mi-a fost DOAR un bun tovarăş de

convalescenţă, dar este o persoană cu totul deosebită, la care ţin foarte, foarte tare, aşa că, te rog, cum spuneam, cruţă-l de jocurile tale bine-cunoscute, de… neobosită consumatoare de domni!

— Vai, cum mi-ai spus! exclamă Miranda veselă, pe un ton de ofensă prefăcută. Ah, deci sunt un monstru, nu?

— Da, chiar eşti uneori, şi ştiu că îţi place la nebunie, dar de Alex să nu te atingi! Nu Alex, Miranda! Ne-am înţeles?

— Bine, bine, da, am înţeles! Of, ce rea eşti!

— Într-adevăr!

— OK, atunci ne auzim cândva, după ce te reaşezi. Nu uita să mă suni când ai rezultatul ecografiei. Te îmbrăţişez, deşi nu meriţi!

— Nici tu, dar şi eu! Pa!

Nu închise bine telefonul, că acordurile mozartiene se auziră din nou. Pe ecran era aceeaşi inscripţie: *Blocked.* Oare ce uitase Miranda să îi spună?

— Alo?

— Alo, Armina!

— Da?

Dar nu era Miranda, iar ei nu-i venea să creadă că auzea din nou vocea gravă şi caldă care îi răscolea neliniştitor întreaga fiinţă: era Cori! Nu-şi închipuise că, după plecarea ei intempestivă, el ar mai fi putut să… Dacă nu s-ar fi jenat de lumea din jur, ar fi leşinat puţin, apoi ar fi sărit într-un picior şi ar fi scos chiote de bucurie…

— Draga mea, ce bine-mi pare că te găsesc! Sper că nu deranjez…

— A, nu! Nici vorbă!

Îi spusese „draga mea“? Auzise bine?

— Nu mai ştiam cum să fac să dau de tine! Noroc cu Alex, care avea numărul tău de mobil! Armina, vreau să te rog să mă ierţi că te-am făcut să treci prin… că m-am purtat aşa de…

— A, nu! Nu spune asta! Eu sunt cea care trebuie să îşi ceară scuze… pentru că am plecat aşa, fără să-mi iau rămas-bun şi pentru că… Îmi pare nespus de rău, dar nu ştiam cum să…

Doamne, îşi ceruse iertare de la aceşti doi bărbaţi – tată şi fiu – mai mult decât de la toţi ceilalţi bărbaţi din viaţa ei, atâţia câţi fuseseră!

— Armina, nu! Noi… ăăă… Hai să lăsăm acum toate scuzele astea fără rost! De fapt, eu… eu trebuie să-ţi spun, totuşi, ceva ce pentru mine are mare însemnătate… trebuie să îţi spun că am fost foarte marcat în răstimpul din urmă de… şi nu m-am purtat cum trebuie… Adică, într-un fel, ce s-a petrecut în realitate cu mine a fost că pur şi simplu n-am făcut faţă întâlnirii cu propriul meu trecut, aşa cum mi-a apărut el, brusc, după întâmplarea din livadă… Am avut atunci revelaţia că nu mi-am dorit cu-adevărat să fiu în viaţa, în viitorul cuiva decât, poate, o singură dată în toată existenţa mea, demult, înainte de a părăsi România – era cineva imposibil de… –, şi că imediat după aceea am evacuat din memorie cu totul acel episod stingher, ca să îmi pot vedea neabătut de planurile mele. Şi tot ce a fost apoi s-a petrecut doar la periferia pasiunii mele pentru medicină, şi nu în inima mea. Adică, într-un fel, am trăit greşit… Aşa simt acum şi aşa trebuie că a fost să fie… În fine, e o întreagă istorie şi nu ar fi, cred, tocmai acum, la telefon, momentul să ţi-o povestesc în amănunt. În schimb, în legătură cu asta, ştii, aş vrea să te rog ceva cu-adevărat important: un singur lucru…

— Sigur! Dacă îmi stă în putinţă…

Oare ce putea el să îi ceară ei? Ce avea ea de oferit…

— E un lucru simplu, adică… aş vrea să te rog să îmi promiţi că plecarea ta, pe care pot să o înţeleg – te rog să mă crezi, chiar pot să o înţeleg absolut – nu a fost ceva definitiv, aşa cum ai lăsat să răzbată din rândurile pe care ni le-ai scris… Vreau să te rog să îmi promiţi că ne dai… nu… că îmi dai o şansă, că noi doi o să ne vedem şi o să avem răgaz să vorbim despre lucruri… care pentru mine sunt fundamentale… şi care… cred… te includ şi pe tine. Cred…

Nu, niciodată, niciodată, niciodată nu îi mai fusese atât de dor de cineva, în viaţa ei! Doamne, cum putuse să plece aşa, ca o nătângă! Îi venea să se urce înapoi în avion şi să se întoarcă chiar în clipa aceea direct la Sigy!

— Cori, eu…

— Armina, mai bine nu spune nimic acum! Dar… dar poimâine, pentru că eu voi veni poimâine la Bucureşti – mi-am făcut deja rezervare – te rog să îmi promiţi că o să te întâlneşti cu mine şi că atunci noi doi o să vorbim cu-adevărat… da? Te rog… spune-mi că am… că am o şansă… Armina…

— Sigur, Cori! O şansă?! Cum…

Sigur, sigur, SIGUR Cori! Adică… se putea ca visul acela al ei mai deunăzi, cu ceremonia din biserica normandă, să fi avut, în vreun fel… cumva… vreun înţeles pe care ea nu îl putuse încă – nu voise să-l poată – descifra? Se putea ca destinul ei să capete, totuşi, forma aceea pe care o visase, dar nu o trăise aievea niciodată? Forma fericirii? Doamne Sfinte, se putea?

În clipa aceea simţi cum i se întâmplă ceva miraculos: o rotire infinitezimală, o mişcare ca un ticăit de ceasornic minuscul undeva în pântece, parcă sincronizată cu vocea blândă din telefon, o făcu să ştie exact, dincolo de toate îndoielile, de toate încercările, de toate decepţiile, aşteptările, spaimele şi angoasele din lume: SE PUTEA FOARTE BINE! Tocmai i se dăduse, iată, semn…

Primul semn al unei vieţi noi! Ce minune!